

De Zondagswet

VOORWOORD

Als men een boek uitgeeft dat als inhoud een verslag weergeeft van een hoorzitting voor het Congres van de U.S.A. en dat bovendien nog honderd jaar geleden plaatsvond, dan vereist dat wel een nadere verklaring. Allereerst is daar de hoogachting die wij hebben voor de Amerikaanse Grondwet. Amerikaanse Juristen die zich indringend met deze materie bezig gehouden hebben zijn de overtuiging toegedaan dat de grondwet van de U.S.A. het meest succesvolle politieke document is uit de hele wereldgeschiedenis. En wij als uitgevers zijn het daar volledig mee eens. Amerikaanse presidenten, zoals John F. Kennedy, Abraham Lincoln, Madison, Jefferson en Benjamin Franklin waren de overtuiging toegedaan dat de "Bill of Rights", de door de grondwet vastgelegde rechten van de mens, het meest waardevolle bezit van de Verenigde Staten is.

Als christenen zijn wij bovendien God dankbaar voor wat God ons, ja, ook ons Europeanen, gegeven heeft in de Amerikaanse Grondwet. Want deze grondwet was min of meer het voorbeeld voor de grondwettelijke rechten zoals die vastgelegd zijn in de westelijke wereld. De grondwet van Australië is b.v. bijna woord voor woord gelijk aan die van de U.S.A.

De Amerikaanse geschiedschrijver George Bancroft maakt in zijn "Geschiedenis van de Verenigde Staten" duidelijk waarom voor een Christen de beginselen van de godsdienstvrijheid, zoals die vastgelegd zijn in de Amerikaanse grondwet, zo dierbaar zijn. Bancroft schrijft:

"De grondwet legt niets vast dat zich zou kunnen richten tegen gelijkheid en individualiteit. Zij maakt geen onderscheid naar herkomst of mening, er zijn geen bevoorrechte klassen noch een gelegaliseerde godsdienst of politieke macht van de welgestelden. Zij laat het ene individu gelijk zijn aan het andere. Alleen op grond van individualiteit kon dit bijzondere nationale volkskarakter ontstaan zodat de geest vrij is, en elk vermogen de onbegrensde gelegenheid tot ontwikkeling en beschaving bezit....

Het recht van de persoon was nog nooit zo groot geweest....

Godsdienst was een aangelegenheid geworden van de mens inplaats van een aangelegenheid van een gemeenschap. De eerste staten in de geschiedenis waarvan wij iets weten, waren staten waarin de regering en de godsdienst een waren. Elke staat had zijn eigen goden, en deze goden konden de een na de ander overwonnen worden in de oorlog om nooit weer op te staan. De Peloponnesische oorlog kwam voort uit een twist over een orakel. Als Rome burgers van overwonnen volkeren inlijfde, introduceerde zij, en dat was voor die dagen goede logica, de aanbidding van hun goden. Er was niemand die eraan dacht om de vrijheid van het geweten te verdedigen totdat een Stem in Judea, de dag deed aanbreken voor het grootste epoch in geschiedenis van de mensheid door voor alle mensen een zuivere, geestelijke en universele godsdienst op te richten waarin de keizer alleen ontving wat des keizer was.

Gedurende de tijd dat het evangelie in de kinderschoenen stond werd deze regel hooggehouden voor alle mensen. Op het moment echter dat deze godsdienst der vrijheid aangenomen werd door de heerser van het Romeinse Rijk werd zij ontdaan van haar universele karakter en ging zij een onheilige verbinding aan met een onheilige staat, en zo bleef het tot een nieuw volk, de meest oprechte gelovige van het christendom van die tijd, de hoofderfgenaam van de Reformatie in haar zuiverste vorm – toen dit volk een regering vormde voor de Verenigde Staten. Dit volk weigerde het geloof te behandelen als een zaak die collectief geregeld moest worden, of die als hoofd van de kerk een koning had of die de staat de godsdienst liet regelen.

Het recht verdedigend van individualiteit in de godsdienst en in de godsdienst boven alles, had de nieuwe natie de moed om een voorbeeld te stellen voor wat haar relaties tot God betreft van een beginsel dat voor het eerst door God werd vastgelegd in Judea. Het liet de regeling van tijdelijk zaken over aan de tijdelijke macht.

De Amerikaanse grondwet, in harmonie met het volk in de verschillende staten, onttrok aan de federale regering de macht over de vrije meningsuiting en de gewetensvrijheid, het heiligdom van de ziel en dat niet uit onverschilligheid, maar opdat de oneindige geest der waarheid zich kon bewegen in haar vrijheid en reinheid en kracht".

George Bancroft. History of the U.S.A. (1888) vol 6 p.p. 443-444.

En daar zijn wij het volledig mee eens. Wij zijn er vast van overtuigd dat de banier van de godsdienstvrijheid door God overgedragen werd in de handen van zijn volgelingen.

Op grond hiervan verheugen wij ons dat wij in het Nederlandse taalgebied een boek kunnen aanbieden met documenten die vastgelegd zijn in de officiële uitgave van de Amerikaanse Staat, "The Congressional Record".

Dit staatsdocument wordt uitgegeven in de hoop dat de vlam van de vrijheid ontstoken wordt in veler harten, want de tekenen der tijden wijzen erop, dat de vrijheid, en in het bijzonder de geloofsvrijheid in gevaar is. Maar alleen in vrijheid kan de waarheid zich ontvouwen. Wij moeten op onze hoede zijn voor de eerste bedreiging van de vrijheid. Het behoudt van de vrijheid verlangt een voortdurende waakzaamheid.

Abraham Lincoln de grote president van de Verenigde Staten die de slavernij afschafte sprak eenmaal de volgende woorden:

"Wat is het bolwerk van onze vrijheid en onafhankelijkheid? Niet onze militaire kracht of onze afwijzende kusten, ons leger of onze marine. Dat alles is niet onze zekerheid tegen tyrannie, want al deze dingen kunnen tegen ons gekeerd worden, zonder dat wij in onze strijd verzwakt worden. Onze zekerheid berust op de liefde tot de vrijheid die God in ons gelegd heeft. Onze verdediging is de geest

die de vrijheid als erfenis voor alle mensen in alle landen van de aarde op waarde schat. Als deze geest vernietigd wordt, legt men daarmee het zaad van de tirannie voor de eigen deur. Hierdoor maakt men zich vertrouwd met de ketens der gevangenschap en bereidt de eigen ledematen erop voor om geketend te worden. Als u eenmaal gewoon geworden bent om de rechten van anderen met voeten te treden, hebt u ook de zin voor uw eigen onafhankelijkheid verloren, en valt u in de armen van de eerste tiran die opstaat uit uw eigen midden".

Rede gehouden in Edwardsville, Illinois, 13 sept 1858 - "Complete Works of Abraham Lincoln", Nicolay and Hayeds. Vol II, p.110.

Maar deze vrijheid kan alleen bewaard blijven als Kerk en Staat gescheiden zijn. Alleen al het feit dat een godsdienst of een Sabbat de ondersteuning van de burgerlijke wet nodig heeft toont aan dat er geen redding en verlossing in zo'n godsdienst is. En een godsdienst of een godsdienstig ritueel dat niet zonder de hulp van de Staat bestaan kan, kan nooit in staat zijn om de zekerheid en de bestendigheid van het Staatsbestel te bevorderen.

Prof. Alexander Vinet, de grote Europeesche voorvechter voor de vrijheid, heeft daar het volgende over opgemerkt:

"Als de Staat als zodanig een godsdienst bezitten kan, dan beweren wij dat het individu er vanaf dat moment geen bezitten kan, en dat de minste graad van godsdienstvrijheid een a-sociale dwaling is. Wij weigeren iets aan de Staat toe te staan, tenzij alles wordt toegestaan, of iets te weigeren tenzij alles wordt geweigerd.... Die Staat die mij van mijn godsdienst wil beroven, alarmeert mij veel minder dan de Staat die een godsdienst voor zichzelf wil bezitten. Een grondwet die de Staat godsdienstig maakt, maakt het individu ongodsdienstig, voor zover hij zo'n grondwet toestaat. Tevergeefs zal hij uitvaren tegen huichelarij en leugen. Er zit in het politieke systeem dat hij aanhangt een elementaire leugen, waaraan hij, op grond van zijn goedkeuring, deelheeft. Bovendien zal deze leugen zich niet beperken tot de theorie. Zij heeft praktische gevolgen. Zij brengt een lange rij van persoonlijke huichelarijen voort. Hij die dit aanvaardt, aanvaardt de burgerlijke macht als een verantwoordelijk heerser over zijn geweten, en verplicht de staat om voor hem in een godsdienst te voorzien... Als de kerk toegeeft aan de idee fix van een Staatsgodsdienst, dan heeft zij tot op zekere hoogte het bewustzijn voor haar eigen realiteit verloren, en dit bewustzijn heeft de neiging om steeds zwakker te worden".

Prof. Alexander Vinet. The Conscience of the State p.12-14.

Het is onze oprechte wens de vlam van deze vrijheid te doen ontbranden in het hart van elke lezer. De Bijbel roept ons op om deze vrijheid te verkondigen (Lev. 25:10) en Jezus Zelf zegt over zijn eigen leer:

"Indien iemand mijn woorden hoort en ze niet bewaart, Ik oordeel hem niet, want Ik ben niet gekomen om de wereld te veroordelen, maar opdat Ik de wereld behoude". Joh. 12:47. Als alle christenen en alle kerken zich hadden laten leiden door deze woorden van Christus, dan zou de wereldgeschiedenis heel anders verlopen zijn. Het is tijd om deze vrijheid te verkondigen. Het is tijd om duidelijk te maken wat het fundament van deze vrijheid is. Het is nu niet de tijd voor godsdienstige compromissen met de politiek, maar voor een altijddurende scheiding van Kerk en Staat.

Wim Wiggers

INLEIDING

Dit pamflet is een weergave van de bewijsvoering met betrekking tot het wetsvoorstel voor de nationale Zondagswet. Dit voorstel werd ingediend door Senator Blair gedurende de zittingsperiode van het vijftigste Congres. Dit is echter niet de woordelijke weergave van hetgeen ik naar voren heb gebracht voor de Senaatscommissie, want er waren zoveel interrupties gedurende mijn toespraak dat het onmogelijk was om een behoorlijke bewijsvoering te houden op 66n enkel punt. Door deze vragen enz, werd

de bewijsvoering niet alleen noodzakelijkerwijs verder uitgebreid naar meer onderwerpen dan oorspronkelijk in de bedoeling lag toen ik begon te spreken, maar bovendien werd de bewijsvoering zoals ik mij die had gedacht eigenlijk verhinderd. Ik praat nu niet over deze interrupties en tegenargumenten om mijn beklag te doen, maar alleen om te verklaren waarom dit pamflet wordt uitgegeven. Het is echter niettemin een feit, dat vóór mij 18 speeches werden gehouden die in totaal 3 uur in beslag namen en deze werden tezamen 189 maal geïnterrupteerd met vragen en de daaruit voortvloeiende tegenargumenten. En daaraan werd deelgenomen door alle leden van de Senaatscommissie. Ik werd echter door de voorzitter van de commissie alleen al 169 keer onderbroken in 90 minuten zoals gezien kan worden in het officiële rapport van de hoorzitting. -Fiftieth Congres, Second Session, Messages and Documents No 43, pp.73-102.

Een nationale Zondagswet is een zaak van nationaal belang. Hoewel het waar is dat het wetsvoorstel niet tot wet verheven werd, en deze wetgeving is gestorven met de vijftigste zitting van het Congres, is het eveneens waar dat zij, die werkten aan de totstandkoming van de wet, thans werken aan een ander wetsvoorstel met dezelfde strekking om het aangenomen te krijgen in de eenenvijftigste zittingsperiode van het Congres. En zij zullen alles in het werk stellen om de Zondagswet tot wet te verheffen. De strekking die mij gegeven werd aan dit onderwerp door de vragen, die mij gesteld werden door de Senaatscommissie, hebben de weg geopend tot een uitputtende behandeling van het onderwerp. Deze vragen die gesteld werden door Senatoren van de Verenigde Staten – mannen die nationale belangen behartigen – tonen aan dat een uitgebreider spreidingsgebied van deze zaak niet geheel ten onrechte is. Het onderwerp is het waard dat daaraan

zorgvuldig aandacht wordt besteed door heel het volk van Amerika. De beginselen van de Amerikaanse Grondwet, de juiste onderlinge verhouding tussen Kerk en Staat, het onderscheidt tussen zedenwet en burgerlijke en godsdienstige rechten van de mens - dat zijn de vragen die nooit naar de tweede plaats verdrongen mogen worden in het denken van de Amerikaanse burger.

Een eminent Amerikaans jurist heeft terecht opgemerkt dat, in een regering van het volk "geen veiligheid ligt tenzij in een verlichte publieke opinie, gebaseerd op persoonlijke intelligentie". Grondwettelijke voorzieningen tegen inbreuken door de godsdienst op de burgerlijke macht zijn alleen maar veilig zolang het oordeel van het volk de waarheid erkent dat, niemand wetgeving ten dienste van de godsdienst of van godsdienstige gebruiken, waarin hijzelf geloof kan toestaan, zonder zijn eigen godsdienstige vrijheid prijs te geven.

Door de bewijsvoering die op de oorspronkelijke hoorzitting aangevoerd werd, uit te breiden, is de betekenis of de bedoeling van de verklaring die afgelegd werd niet in het minst gewijzigd. Die oorspronkelijke bewijsvoering wordt hierbij overlegd aan het Amerikaanse volk met de ernstige hoop, dat zij aan de beginselen die daaraan ten grondslag liggen bijzondere aandacht willen schenken. De posities die ingenomen worden zijn bestand tegen de strengste toets van een gerechtvaardigde kritiek.

Het wetsvoorstel van Senator Blair, waarop de bewijsvoering betrekking heeft, luidt als volgt.
50e Congres
Ie Zitting

"Ingediend bij de Senaat van de Verenigde Staten, door Mr Blair op 21 Mei, 1888 het volgende wetsvoorstel, dat tweemaal voorgelezen werd, en verwezen werd naar de Commissie voor Opvoeding en Arbeid:

Een wetsvoorstel om voor het volk de viering van de eerste dag van de week, algemeen bekend als de dag des Heren, of als rustdag, veilig te stellen en om het houden van deze dag als een dag van godsdienstige aanbidding te bevorderen.

"Laat tot wet verheven worden door de Senaat en door het Huis van Afgevaardigden van de Verenigde Staten van Amerika in Congres vergaderd, dat geen enkele persoon, of vereniging, of arbeider of ambtenaar of enige ander persoon, of corporatie, gewoon werk zal verrichten of zal laten verrichten op haar gezag, in arbeid, in zaken, om anderen te hinderen, daarvan uitgesloten werken der noodzakelijkheid, barmhartigheid, en menslievendheid; noch laat enig persoon bezig zijn met spel, of amusement, of recreatie tot hindering van anderen op de eerste dag der week, algemeen bekend als de zondag, of gedurende een deel daarvan, in enig grondgebied, distrikt, vaartuig of plaats onderworpen aan de exclusieve jurisdictie van de Verenigde Staten; noch zal het legaal zijn voor enig persoon of corporatie om geld te ontvangen voor arbeid of dienstverlening, verricht in overtreding van deze paragraaf.

"Paragraaf 2. Dat hierna geen post of postgoederen vervoerd zullen worden in vrede tijdstip over een postroute te land, ook zal er geen Post verzameld,

gesorteerd of uitgegeven worden gedurende enig deel van de eerste dag der week: tenzij het een brief betreft met betrekking tot werken van noodzakelijkheid en barmhartigheid, of met betrekking tot gezondheid, leven, of dood van een persoon, en dit feit moet duidelijk zichtbaar vermeld staan op de voorkant van de enveloppe die dit bericht bevat, dan zal de directeur van het postkantoor voorzien in de transport van zo'n brief.

"Paragraaf 3. Dat de uitoefening van handel tussen de Staten en met de Indianenstammen, voor zover het geen werken der barmhartigheid en noodzakelijkheid zijn, met bedoeling tot het vervoeren van personen of goederen te land en te water, op een zodanige wijze dat zulks scorend of belemmerend is voor mensen in hun genieten van de eerste dag der week of een deel daarvan, als rustdag, tenzij het werken van noodzakelijkheid, barmhartigheid of menslievendheid betreft, of bij haar viering als een dag van godsdienstige aanbidding, hierbij wordt verboden; en elke persoon of corporatie of ambtenaar of werknemer van enige persoon of corporatie die met opzet deze paragraaf overtreedt zal gestraft worden met een boete van tenminste 10 dollar en ten hoogste 1000 dollar en geen enkele dienst die verricht wordt tijdens zo'n verboden zakendoen zal wettig zijn, ook zal er geen compensatie te verhalen zijn of daarvoor betaald worden.

"Paragraaf 4. Dat alle militaire en vlootoefeningen, inspecties en parades, niet gedurende actieve dienst of in onmiddellijke voorbereiding daarvan, van Soldaten, matrozen, marine of van kadetten van de Verenigde Staten op de eerste dag van de week, uitgezonderd voor vergaderingen voor de goede en ordelijke waarneming van godsdienstoefeningen, hierbij worden verboden, noch mag er onnodige arbeid verricht worden of toegestaan worden in de militaire en de marinedienst van de Verenigde Staten op de dag des Heren.

"Paragraaf 5. Dat het onwettig zal zijn om te betalen of om betaling of loon te ontvangen op enigerlei wijze voor verleende diensten, of voor het vervoeren van personen of goederen, in overtreding van de voorzieningen van deze wet, noch zal toegestaan zijn om zulks te vorderen, en wanneer betaald is, hetzij bij vooruitbetaling of hoe dan ook, kan het bedrag terug gevorderd worden door degene die daarvoor een verzoek indient.

"Paragraaf 6. Dat arbeid en dienstverlening, verricht op de eerste dag der week als gevolg van ongelukken, rampen of niet te verkomen vertragingen in het leggen van geregelde verbindingen op postroutes, reisroutes of vervoer, het behoud van aan bederf onderhevige goederen, en het geregelde en noodzakelijk transport en de aflevering van voedingsmiddelen in gezonde toestand voor gezond gebruik, alsmede zulk transport voor korte afstanden van een Staat, district of Gebied naar een andere Staat, district of Gebied, indien zulks door plaatselijke wetten verklaard wordt noodzakelijk te zijn voor het publieke welzijn, niet gezien zullen worden als een overtreding van deze wet, maar dit moet zodanig verricht worden dat voor zover mogelijk het gehele volk rust van de vermoeienissen gedurende de eerste dag van de week, ten behoeve van hun geestelijk en moreel welzijn en de godsdienstige waarneming van de Sabbat."

Ds A.H Lewis. D.D., de vertegenwoordiger van de Zevende Dags Baptisten, had gesproken en gevraagd of er een paragraaf aan het wetsvoorstel toegevoegd kon worden dat vrijstelling verleende voor de vierders van de Zevende Dag; maar bij

het beantwoorden van de vragen die door de voorzitter gesteld werden, deed hij concessies, en spoedig daarna werd hij gevolgd door Dr. Herrick Johnson uit Chicago, die opmerkte dat Dr. Lewis zijn "hele standpunt opgegeven heeft". Dat is wat ik bedoel als ik in mijn inleidende opmerkingen zeg dat wij niet voornemens zijn om ons standpunt op te geven.

A.T. Jones

DE NATIONALE ZONDAGSWET.

Bewijsvoering van Alonzo T. Jones voor de Senaatscommissie, Washington, D.C.

Senator Blair. - Er zijn heren aanwezig die gehoord wens te worden in oppositie tegen het wetsvoorstel. Prof. Alonzo T. Jones van het Battle Creek College, Michigan, is een van degenen die met mij over dit wetsvoorstel gesproken hebben. Prof. Jones, zoudt u uw wens kenbaar willen maken? Ik twijfel er niet aan of wij krijgen de gelegenheid om vandaag de hoorzitting te houden. Het is uitermate wenselijk om nu door te gaan met de hoorzitting en haar te voltooien. Schikt het u dat wij dit zo regelen? Zoudt u misschien eerst kenbaar willen maken wie u vertegenwoordigt en voorts de reden waarom u gehoord wenst te worden.

Mr. Jones. - Mijnheer de voorzitter ik vertegenwoordig het volk dat bekend staat onder de naam "Zevende Dags Adventisten". Het is waar, dat wij door de andere zijde volkomen genegeerd worden. De erg kleine "sekte" - zoals zij dat noemen - van de Zevende Dags Baptisten is erkend, maar wij zijn meer dan drie keer hun aantal, en wat de eigenlijke kracht van het werk aangaat zijn wij vele malen sterker. Wij hebben organisaties in elke staat in ieder gebied van de Verenigde Staten. Wij bezitten de grootste drukkerij in Michigan; de grootste drukkerij aan de westkust; het grootste Sanatorium van de wereld; een college in Californië en een in Michigan, een academie in Massachusetts; een drukkerij in Bazel, Zwitserland; een in Christiana, Noorwegen, en een in Melbourne, Australië. Ons zendingswerk is zodanig uitgegroeid dat het naast het grootste deel van Europa, ook bijna de gehele wereld omvat; en met goedvinden van de commissie zouden wij graag gehoord willen worden.

Senator Blair. - Waar woont u?

Mr. Jones. - Tegenwoordig in Michigan. De afgelopen vier jaar heb ik in Californie gewoond. Ik onderwijs op dit ogenblik geschiedenis op Battle Creek College, Michigan. Om mijzelf recht te doen en de organisatie die ik vertegenwoordig moet ik verklaren, dat wij bijna helemaal - ik kon wel zeggen helemaal - verschillen van de positie die ingenomen wordt door de vertegenwoordiger van de Zevende Dags Baptisten. Ik onderkende ogenblikkelijk toen Dr Lewis zijn verklaring had afgelegd dat hij zijn hele "standpunt opgegeven had". Senatoren, wij hebben ons standpunt niet opgegeven, en wij verwachten ook niet dat wij het opgeven. Wij verwachten verder te gaan dan iemand anders op deze hoorzitting, zowel wat betreft de beginselen als wat betreft de logica van de feiten.

Senator Blair. - U bent thuis in deze materie. U bent professor in de geschiedenis. Kunt u vanmiddag gehoord worden?

Mr. Jones. - Ja, als ik een beetje tijd krijg om mijn paperassen te ordenen tussen nu en vanmiddag. Ik wil enkele citaten voorlezen, die ik vanmorgen niet bij mij heb.
Senator Blair. - Heel goed.

BEWIJSVOERING.

Senator Blair. - U hebt een heel uur, professor. Het is nu half twee.

Mr. Jones. - Er zijn drie bijzondere lijnen van waaraf ik mijn bewijsvoering naar voren wil brengen: Ten eerste, de beginselen die wij handhaven; ten tweede vanuit het geschiedkundig oogpunt; en, ten derde, de praktische aspecten van de zaak.

Het beginsel dat wij handhaven is, dat de burgerlijke overheid burgerlijk is, en als zodanig voor wat betreft de wetgeving niets van doen heeft met godsdienstige gebruiken

hoe dan ook. De grondslag daarvoor wordt gevonden in de woorden van Jezus Christus in Matt. 22:21. Toen de Farizeeën aan Jezus vroegen of het geoorloofd was om de keizer belasting te betalen, antwoordde Hij: **"Geeft dan de keizer wat des keizers is, en Gode wat Gods is"**.

Hier scheidde de Zaligmaker dat wat de keizer toebehoort van dat wat God toebehoort. **Wij moeten de keizer niet geven wat God toebehoort; wij moeten God niet geven wat God toebehoort via de keizer.**

Senator Blair. - Kan datgene wat wij de keizer schuldig zijn ook niet aan God toebehoren?

Mr. Jones. - Neen mijnheer. Als dat zo zou zijn dan had de Zaligmaker zich vastgepraat, en dat was precies wat de Farizeeën wilden (zie Matt. 22:15) Het verhaal zegt namelijk dat, zij "beraadslaagden hoe zij Hem in een strikvraag konden vangen". Toen Hij aldus de scheidingslijn had getrokken tussen dat wat aan de keizer toebehoorde en dat wat aan God toebehoorde en als het waar zou zijn dat dezelfde dingen beide toebehoren, zouden zij Hem hebben gevangen met hun strikvraag; en waar blijft dan de kracht van Zijn woorden, die gebieden dat wij de keizer moeten geven wat de keizer toebehoort en dat wij God moeten geven wat God toebehoort?

Senator Blair. - Is het geen eis van God dat wij de keizer geven wat des keizer is?

Mr. Jones. - Ja, sir.

Senator Blair. - Als de keizer de gemeenschap is, en de Sabbat vereist wordt ten goede van de gemeenschap, eist God dan niet dat wij de Sabbat invoeren ten goede van de gemeenschap? En als de gemeenschap dan dienovereenkomstig een wet uitvaardigt, is deze dan niet bindend?

Mr. Jones. - Het is ten goede van de gemeenschap dat alle mensen Christenen zijn; maar het ligt niet in de sfeer van de Staat om Christenen te maken. Als de Staat dat zou ondernemen zou dat de gemeenschap niet ten goede komen; dat is nooit het geval geweest en dat zal nooit het geval zijn.

Senator Blair. - Haalt u de zaken niet door elkaar? Iets kan vereist zijn ten goede van de gemeenschap en dat is dan de eigenlijke reden dat het in overeenstemming is met de wil van God. God vaardigt Zijn geboden uit ten goede

van de gemeenschap, of is dat niet zo? God geeft ons geen geboden die geen betrekking hebben op het welzijn van de gemeenschap.

Mr. Jones. - Zijn geboden zijn voor het welzijn van de mens.

Senator Blair. - De mens is de gemeenschap. De gemeenschap wordt gevormd door individuen.

Mr. Jones. - Maar in dat wat God heeft uitgevaardigd voor het welzijn van de mens heeft Hij dingen gegeven die alleen **betrekking hebben op de `s mensen relatie tot zijn God; en Hij** heeft ook dingen uitgevaardigd, die betrekking hebben op `s mensen relatie tot zijn medemens. Met die dingen die betrekking hebben op onze plicht ten aanzien van onze medemensen kan de burgerlijke overheid iets te doen hebben.

Senator Blair. - De mens zou God gehoorzamen als hij de burgerlijke gemeenschap zou gehoorzamen.

Mr. Jones. - Ik kom nog op dat punt. In de dingen die betrekking hebben op onze plicht tot God, met het persoonlijke recht om God te dienen volgens de inspraak van het geweten, heeft de gemeenschap niets van doen; maar bij de vorming van de burgerlijke gemeenschap worden door het individu zekere rechten overgedragen aan de gemeenschap, als dat niet het geval was zou de gemeenschap niet georganiseerd kunnen worden.

Senator Blair. - Dat geloof ik niet. Waar werd deze leerstelling van het verdrag in de gemeenschap gevormd? Dat is de filosofie van een ongelovige.

Mr. Jones. - Die wordt gevormd daar waar mensen elkaar ontmoeten.

Senator Blair. Zijn u en ik dat met elkaar overeengekomen? Bond het ons samen voordat wij compos mentis (d.w.z. in het volle bezit van onze geestvermogens) waren?

Mr. Jones. - Zeker. De burgerlijke overheid is een instelling Gods.

Senator Blair. een overeenkomst - Dan is zij dus niet noodzakelijkerwijs een overeenkomst tussen mensen?

Mr. Jones. - Ja Sir, zij komt voort uit het volk.

Senator Blair. - Wat de overeenkomst in de gemeenschap betreft waarover gesproken is, ben ik het niet eens met de stelling dat het een zaak van persoonlijke overeenkomst is. De gemeenschap bestaat volkomen onafhankelijk van de vrijwillige toestemming van diegenen die haar aangaan. Ik zal u echter niet langer in de rede vallen. Ik deed dit alleen op grond van onze persoonlijke gesprekken, waarin ik dacht dat u vanuit uw grondstelling uitging van een drogreden, die dan door heel uw bewijsvoering zou lopen. Dat was de suggestie die ik aangaf en dat was alles.

Mr. Jones. - Ik denk dat de zaak juist weergegeven wordt in de onafhankelijkheidsverklaring, dat "Regeringen hun rechtmatige macht ontlenen aan de toestemming van hen die geregeerd worden".

Senator Blair. - Ik bestrijd dat niet.

Mr. Jones. - Van al de mensen in de hele wereld moesten Amerikanen de laatsten zijn

die de sociale contracttheorie zouden loochenen. Aan boord van de "Mayflower", voordat de Pelgrim Vaders ooit een voet aan land zetten op deze kusten, werd het volgende geschreven:

"In de naam van God, Amen. Wij ondergetekenden, de trouwe onderdanen van onze geduchte sovereign, Heer Koning Jacobus, door de genade van God, van Groot Britannië, Frankrijk, en Ierland, Koning, verdediger van het geloof enz., zijn tot eer van God, en de vooruitgang van het Christelijk geloof, en voor de eer van onze koning en ons land, begonnen aan een reis om de eerste kolonie te stichten in het Noorden van Virginia; verenigen en verbinden diegenen die hier tegenwoordig zijn zich plechtig met elkaar in tegenwoordigheid van God tot een burgerlijk politiek lichaam, voor de ordening en ter bescherming en ter bevordering van bovengenoemde doelstellingen: en op grond hiervan handelen, vaardigen wij van tijd tot tijd rechtvaardige en gelijkwaardige wetten uit, instellingen, rechten en grondrechten, en ambtsdragers zoals die het meest tegemoet komen en gepast zijn voor het algemeen welzijn van de kolonie; waaraan wij allen ons beloven te onderwerpen om die te gehoorzamen. Als getuige ondertekenen wij hier met onze namen in Cape Cod, op de 11e November, tijdens de regering van onze soeverein Heer Koning Jacobus, van Engeland, Frankrijk en Ierland, de achttiende, én van Schotland, de vierenvijftigste, in het Jaar van Onzes Heren, 1620".

De eerstvolgende Amerikaanse aantekening is die van de fundamentele regelingen van Connecticut in 1638-39 en deze luidt als volgt.

"Daar het de Almachtige God behaagd heeft door het wijs beleid van Zijn goddelijke voorzienigheid de dingen zo te leiden dat wij, de inwoners en burgers van Windsor en Hartford en Wettersfield nu samenwonen en wonen in en op de rivier Connecticut en de landen die daartoe behoren; wel wetend dat het Woord van God vereist dat, daar waar ' mensen samenwonen de vrede en de eenheid geordend moet zijn en dat er een regering gevestigd moet worden naar de eis van God om alle zaken ordelijk af te handelen met het volk op alle tijden en zoals de omstandigheden dat vereisen; wij verenigen ons daarom en sluiten ons aaneen om een publieke Staat of een Gemeenebest te zijn; en wij treden hier voor ons en onze nakomelingen en voor allen die zich bij ons aansluiten toe tot een vereniging en confederatie" enz.

En sir, de eerste grondwet van uw eigen Staat verklaart in haar verklaring over de rechten van de mens in 1784:

"I. Alle mensen zijn gelijkelijk vrij en onafhankelijk geboren; daarom heeft alle regering haar oorsprong in het volk gegrondvest op grond van overeenstemming, en wordt ingesteld voor het algemeen welzijn".

"III. Als mensen intrede doen in een staat of gemeenschap, dan dragen zij enkele van hun natuurlijke rechten over aan de gemeenschap, om de bescherming van derden te waarborgen; en zonder dat is die onderwerping zinloos".

"IV. Onder de natuurlijke rechten zijn er sommige die naar hun aard onvervreemdbaar zijn, omdat er niets gelijkwaardigs tegenover staat. Dit soort rechten zijn de rechten van het geweten".

En in het tweede deel van deze zelfde grondwet wordt onder de afdeling "de vorm van de regering" het volgende gezegd:

“De mensen, die het gebied dat vroeger de provincie New Hampshire genoemd werd, bewonen, sluiten hier met elkaar een plechtige overeenkomst tot een vrij soeverein *en* onafhankelijk politiek lichaam of Staat met de naam "de Staat van New Hampshire".

In de grondwet van New Hampshire van 1792 worden deze woorden woord voor woord herhaald. Ook in 1852 blijven ze zonder de geringste verandering staan en dat geldt ook voor de ratificatie in 1877. Als gevolg daarvan, sir, is juist die staat die u naar het Capitool zond gevestigd op het beginsel dat u hier loochent. Dit is de leer van de onafhankelijkheidsverklaring, het is de leer van de Schrift, en daarom houden wij het ervoor dat het een eeuwige waarheid is.

De gezonde en echt Amerikaanse beginselen, dat de burgerlijke overheid haar rechtmatige macht ontleent aan de toestemming van de geregeerden en de onvervreemdbaarheid van de rechten en het geweten zijn de beginselen die ondersteund en onderhouden worden door de Zevende Dags Adventisten.

Senator Blair. - Maar de gemeenschap staat achter de regering die de gemeenschap schept.

Mr. Jones. - Zeker. Alle burgerlijke overheid komt voort uit het volk, het doet er niet toe in welke vorm dat is. Senator Blair. - Ook daarmee ben ik het eens.

Mr. Jones. - **Maar het volk - en het doet er niet toe met hoevelen zij zijn - heeft niet het recht om zich te bemoeien met uw of mijn relatie tot God.** Dat is een zaak tussen het individu en God, door het geloof in Jezus Christus; de Zaligmaker heeft onderscheid gemaakt tussen de dingen die de keizer toebehoren en die God toebehoren, en wanneer de keizer dan dingen eist die God toebehoren, dan is de keizer buiten zijn boekje gegaan, en als de keizer daarin gehoorzaamd wordt, dan wordt God geloofend. Als de keizer - d.w.z. de burgerlijke overheid - van de mensen dingen eist die God toebehoren, dan eist zij dingen die haar niet toebehoren; door zo te handelen matigt zij zich de plaats en de voorrechten van God aan, en alle mensen die rekening houden met God of met hun eigen rechten voor God, zullen deze inmenging van de zijde van de keizer niet dulden.

Deze bewijsvoering wordt gesteund door het commentaar dat Paulus geeft op de woorden van Christus. In Rom. 13:1-9 staat geschreven:

“Ieder mens moet zich onderwerpen aan de overheden, die boven hem staan. Want er is geen overheid dan door God en die er zijn, zijn door God gesteld. Wie zich dus tegen de overheid verzet, wederstaat de instelling Gods, en wie dit doen, zullen een oordeel over zich brengen.

Want, als iemand goed handelt, behoeft hij niet bevreesd te zijn voor de overheidspersonen, maar wel, als hij verkeerd handelt. Wilt gij zonder vrees voor de overheid zijn? Doe het goede en gij zult lof van haar ontvangen. Zij staat immers in dienst van God, u ten goede. Maar indien gij kwaad doet, wees dan bevreesd; want zij draagt het zwaard niet tevergeefs; zij staat immers in de dienst van God, als toornende wreekster voor hem die kwaad bedrijft. Daarom is het nodig zich te onderwerpen, niet slechts om de toorn, maar ook om des gewetens wil. Daarom brengt gij toch ook belastingen op; want zij zijn dienaren Gods, die

juist op dit punt voortdurend letten. Betaalt aan allen het verschuldigde, belasting aan wie belasting, tol aan wie tol, ontzag aan wie ontzag, eerbetoon aan wie eer toekomt. Zijt niemand iets schuldig dan elkander lief te hebben; want wie de ander liefheeft, heeft de wet vervuld. Want de geboden: gij zult niet echtbreken, gij zult niet doodslaan, gij zult niet stelen, gij zult niet begeren en welk ander gebod er ook zij, worden samengevat in dit woord: gij zult uw naaste liefhebben als uzelf".

Het is gemakkelijk in te zien dat deze woorden slechts een commentaar zijn op de woorden van Christus: "Geef de keizer wat des keizers is en Gode wat Gods is". **In het gebod van Christus om dingen, die de keizer toebehoren aan de keizer te geven, zien wij duidelijk een erkenning van de rechtmatigheid van de burgerlijke overheid en van het feit dat, de burgerlijke overheid gehoorzaamheid van ons mag eisen** en, dat wij het als onze plicht moeten beschouwen om dat te erkennen, en dat er dingen zijn die wij plichtmatig aan de overheid moeten geven. Dit tekstgedeelte uit Romeinen 13 zegt hetzelfde, alleen met andere woorden: "Ieder mens moet zich onderwerpen aan de overheden die boven hem staan. Want er is geen overheid dan door God en die er zijn, zijn door God gesteld".

Nog eens: De woorden van de Zaligmaker waren een antwoord op een vraag over belasting. Zij vroegen Hem: "Is het geoorloofd de Keizer belasting te betalen of niet"? Rom. 13:6 gaat ook over dat punt en zegt het volgende: "Daarom brengt gij toch ook belastingen op; want zij zijn dienaren Gods, die juist op dit punt voortdurend letten". In antwoord op de vraag van de Farizeeën over de belasting zei Christus: "Geef de keizer wat des keizer is". Rom. 13:7 geeft dezelfde gedachte als volgt weer: **"Betaalt aan allen het verschuldigde, belasting aan wie belasting, tol aan wie tol, ontzag aan wie ontzag, eerbetoon aan wie eer toekomt"**. Deze aanhalingen maken duidelijk wat wij hebben verklaard - n.l. dat dit schriftgedeelte Rom 13:1-9 een goddelijk commentaar vormt op de woorden van Christus in Matt. 22:17-21.

Deze passage gaat allereerst over de burgerlijke overheid, vervolgens over het feit dat de overheid het zwaard niet tevergeefs draagt en haar aandacht besteedt aan het betalen van de belasting. Dan wordt ons bevolen om de belasting te betalen aan wie men dat schuldig is, en Paulus zegt "Zijt niemand iets schuldig dan elkander lief te hebben. Want wie de ander liefheeft, heeft de wet vervuld". Dan verwijst hij naar het zesde, het zevende, het achtste en het negende gebod, en zegt: "En welk ander gebod er ook zij, worden samengevat in dit woord: gij zult uw naaste liefhebben als uzelf".

In de wet waar Paulus naar verwijst zijn nog andere geboden. Daar zijn de vier geboden van de eerste tafel der wet, - de geboden die zeggen: "Gij zult geen andere goden voor mijn aangezicht hebben" "Gij zult u geen gesneden beeld maken, noch enige gelijkenis" "Gij zult de naam van de Here uw God niet ijdel gebruiken" "Gedenkt de Sabbatdag dat gij dien heiligt". Dan is er dat andere gebod waarin al deze geboden kort samengevat zijn, "Gij zult de Here uw God liefhebben met geheel uw hart, met geheel uw ziel met geheel uw verstand en met geheel uw kracht".

Paulus kende deze geboden heel goed. Waarom zei hij dan: "En welk ander gebod er ook zij wordt kort samengevat in dit; "gij zult uw naaste liefhebben als uzelf"? Omdat hij schreef over de beginselen die door de Zaligmaker naar voren gebracht waren met betrekking tot onze plicht aangaande de burgerlijke overheid.

Onze plichten ten aanzien van de burgerlijke overheid betreffen alleen de overheid en onze medemens. In hun relatie tot elkaar en tot de overheid. Maar de woorden van de Zaligmaker in dit verband scheiden datgene wat God toebehoort van datgene wat de burgerlijke overheid toebehoort. **De dingen die God toebehoren moeten niet aan de burgerlijke overheid gegeven worden** - aan de machten die gesteld zijn; daarom zegt Paulus in de volle kennis dat er ook nog andere geboden zijn. "En welk ander gebod er ook zij, worden samengevat in dit woord: gij zult uw naaste liefhebben als uzelf". D.w.z. als er nog meer geboden zijn die betrekking hebben op onze relatie tussen de mens en de burgerlijke overheid dan wordt dat samengevat in dit woord, dat hij de naaste lief moet hebben als zichzelf. Op deze wijze wordt duidelijk aangetoond dat de machten "die er zijn", hoewel door God ingesteld, ingesteld zijn voor dingen die betrekking hebben op de relatie van de mens tot zijn medemens, en tot deze dingen alleen.

Verder: als in dit goddelijk verslag van de plichten die de mens schuldig is tegenover de machten die er zijn, er geen enkele verwijzing is - hoe dan ook - naar de eerste tafel van de wet, dan volgt daaruit dat de machten die er zijn, hoewel door God ingesteld, niets te maken hebben - hoe dan ook - met de relatie van de mens tot God.

Als de tien geboden de gehele plicht van de mens bevatten, en als in de opsomming van hetgeen de mens is verschuldigd tegenover de machten die er zijn geen enkele melding wordt gemaakt van de dingen die tot de eerste tafel van de wet behoren, dan volgt daaruit dat geen enkele van de plichten die behoren tot de eerste tafel van de wet, verschuldigd zijn tegenover de machten die er zijn; D.w.z. dat de machten die er zijn, hoewel door God ingesteld, niet door God ingesteld zijn voor enige plicht, die te maken heeft met eerste vier van de tien geboden. Dat zijn de plichten die een mens heeft tegenover God en daarmee kunnen deze machten naar recht niets te doen hebben **omdat Christus geboden heeft om de dingen die God toebehoren aan God te geven** - niet aan de keizer noch via de keizer. - Omdat Paulus in zijn commentaar op het beginsel dat door Christus ingesteld was de eerste vier geboden volkomen buiten beschouwing heeft gelaten, daarom weigeren wij voor altijd, het recht te erkennen dat de burgerlijke overheid wetten kan uitvaardigen die te maken hebben met de plicht van de mens tegenover God onder de eerste vier geboden. Deze zondagswet is ingediend om de viering van de dag des Heren wettelijk vast te leggen. Indien het de dag des Heren is, dan behoren wij die aan de Here te geven en niet aan de keizer. Als de keizer hier eisen stelt dan stelt hij eisen over dingen die niet van hem zijn, en waar hij niets mee te maken heeft.

Senator Blair. - Zouden uw bedenkingen in dit opzicht beantwoord zijn indien, inplaats van "de dag des Heren" wij "zondag" zouden zeggen?

Mr. Jones. - Nee sir. Omdat het onderliggende beginsel, de enige basis voor de zondag, kerkelijk is, en wetgeving met betrekking tot de zondag kerkelijke wetgeving is. Ik zal nog nader op uw vragen ingaan. Begrijp ons op dit punt niet verkeerd. Wij zijn Zevende dags Adventisten; maar als deze wet ten gunste van een gedwongen onderhouden van de Zevende Dag als de dag des Heren zou zijn, dan zouden wij daar net zo tegen zijn als nu, en de oorzaak daarvoor zou zijn dat de burgerlijke overheid niets te doen heeft met wat wij God verschuldigd zijn, of dat wij God iets verschuldigd zijn, of wij het verschuldigde voldoen of niet.

Sta mij toe om hier opnieuw te refereren aan de woorden van Christus om dit punt te benadrukken. Toendertijd was het de vraag of het wettig was om de keizer belasting te betalen. In antwoord op deze vraag heeft Christus het volgende beginsel gevestigd: **"Geef de keizer wat des keizer is, en Gode wat**

Gods is". Dat belastinggeld behoorde de keizer, want het beeld en het opschrift van de keizer stonden erop, en het moest aan de keizer gegeven worden. En nu doet zich de vraag voor met betrekking tot de viering van de Sabbat, en deze vraag is volkomen legaal en het is speciaal op dit ogenblik noodzakelijk te stellen. Vraag: Is het wettig en legaal om de viering van de dag des Heren op te dragen aan de keizer? Het antwoord moge gevonden worden in de woorden van de Zaligmaker: Wiens beeld en opschrift draagt zij? - Des Heren. Juist het wetsontwerp, dat hier vandaag ter discussie staat, verklaart dat het de dag des Heren is. Dan kunnen wij hier de woorden van Christus toepassen. Als de dag des Heren het beeld en het opschrift des Heren draagt, geef dan de Here wat des Heren is, en de keizer wat des keizers is. De dag des Heren draagt het beeld en het opschrift van de keizer niet, het behoort de keizer niet toe; het behoort om die reden de keizer niet gegeven te worden.

Nog eens: neem deze instelling onder het woord Sabbat: Is het geoorloofd om Sabbatviering te geven aan de keizer of niet? Toon ons de Sabbat; wiens beeld en opschrift draagt de Sabbat? Het gebod Gods zegt: het is "de Sabbat van de Here uw God". De Sabbat draagt het beeld en het opschrift van God en van Hem alleen; zij behoort Hem helemaal toe; de keizer kan daar niets mee te maken hebben. Zij behoort niet aan de keizer, haar viering kan niet aan de keizer gegeven worden, alleen aan God; want het gebod luidt "Gedenk de Sabbatdag dat gij die heiligt". Als zij niet geheiligd wordt wordt zij helemaal niet gehouden. Behorend aan God, Zijn opschrift dragend, en niet dat van de keizer, en volgens Gods gebod, moet zij aan God gegeven worden; omdat wij aan God geven moeten wat God toebehoort en de Sabbat is van de Here uw God. Sabbatviering of de viering van "de dag des Heren" of hoe u het ook noemt, kan nooit aan de keizer gegeven worden. En de keizer kan dat nooit eisen zonder dat te eisen wat God toebehoort, of zonder zichzelf in de plaats van God te stellen, en zich wederrechtelijk de voorrechten van God toe te eigenen.

Daarom zeggen wij dat, ook al zou deze wet uitgevaardigd worden ten behoeve van de echte Sabbat des Heren, de Zevende dag, de dag die wij vieren; als het doel van het wetsvoorstel was om de viering van deze dag te bevorderen, of om de mensen te dwingen om op die dag niet te werken, dan zouden wij er even sterk tegen zijn als nu, en dan zou ik hier nu staan aan deze tafel en op precies dezelfde wijze daartegen argumenteren als nu, op grond van precies hetzelfde beginsel, - het beginsel dat door Jezus Christus werd bevestigd, dat met datgene wat God toebehoort de burgerlijke overheid absoluut niets van doen kan hebben. Deze plicht is zaak tussen de mens en God alleen; en als iemand die niet nakomt, dan is hij voor zijn tekortschieten daarin alleen aan God verantwoording schuldig en verder aan niemand, ook niet tegenover een vergadering of een organisatie van mensen; en iedere macht die het onderneemt om hem daarvoor te straffen, **stelt zichzelf in de plaats van God**. Elke regering die dit poogt, verzet zich tegen het woord van Christus en is daarom antichristelijk. Dit wetsvoorstel tot het doorvoeren van een zondagswet wil de Regering juist dat laten doen, en daarom zeg ik, zonder hier iets te zeggen tegen de man die het wetsvoorstel heeft ingediend, dat deze nationale zondagswet, die hier vandaag ter discussie staat, antichristelijk is. Door dit te zeggen beweer ik niet dat dit voorgenomen wetsvoorstel erger is dan alle andere zondagswetten die er in de wereld zijn. Er is nooit een zondagswet geweest die niet antichristelijk was, en er kan er nooit een zijn die niet antichristelijk is.

Senator Blair. - U bent dus tegen alle zondagswetten in dit land.

Mr. Jones. - Ja sir.

Senator Blair. - U bent tegen alle zondagswetten.

Mr. Jones. - Ja sir; wij zijn tegen elke zondagswet die ooit gemaakt is in deze wereld, vanaf de eerste die door Constantijn werd uitgevaardigd, tot de wet die nu voor ons ligt en wij zouden op dezelfde wijze tegen elke Sabbatswet zijn, indien dat zou worden voorgesteld, want ook dat zou antichristelijk zijn.

Senator Blair. - Voor de Staten zowel als federaal?

Mr. Jones. - Voor de Staten zowel als federaal sir. Ik zal u nu een paar historische feiten geven, en ik hoop dat de feiten waarop deze dingen gegrond zijn de nodige aandacht krijgen.

Ik neem aan dat George Washington nog steeds een gerespecteerd man is - hij wordt op z'n minst door Zevende Dags Adventisten gerespecteerd. George Washington zei: "Iedereen die zich als goed burger gedraagt, is voor wat zijn godsdienstig geloof aangaat, alleen aan God verantwoording schuldig, en de manier waarop hij God aanbidt volgens de voorschriften van zijn eigen geweten moet beschermd worden". En zo moeten wij beschermd worden zolang wij gehoorzame burgers zijn. Er zijn onder ons geen caféhouders. Wij zijn een gemeenschap van geheelonthouders; en wat betreft de beginselen van de christelijke matigheid die brengen wij gewetensvol in de praktijk. Om kort te gaan, er is in dit land en in de wereld geen volk dat vredelievender en gehoorzamer is dan wij proberen te zijn. Wij leren de mensen naar de Schrift om zich te onderwerpen aan de machten die er zijn; wij leren hen dat de hoogste plicht van een christelijk "burger" die is dat hij de wet strikt gehoorzaamt, - geen gehoorzaamheid uit angst voor straf, maar op grond van respect voor het gezag van de overheid en uit respect voor God, op grond van ons geweten tegenover Hem.

Senator Blair. - Dat is het argument dat de Mormonen gewoonlijk aanvoeren. De Mormonen zeggen dat hun instelling een zaak is van godsdienstig geloof. Iedereen zegt dat de Mormonen het recht hebben om te geloven wat zij willen, maar als het op de praktijk aankomt, zal dat dan niet leiden tot het hinderen van anderen?

Mr. Jones. - Ik zou daarop ingegaan zijn, zelfs als u de vraag niet gesteld had. Maar omdat u de vraag nu gesteld hebt zal ik daar nu op ingaan. Mijn bewijsvoering is dat de burgerlijke overheid nooit iets van doen kan hebben met `s mensen plichten t.a.v. van de eerste vier van de tien geboden; dat is de bewijsvoering die ligt opgesloten in de woorden van Washington. De plichten hebben alleen te maken met God. Welnu polygamie (veelwijverij) is overspel. Maar overspel is geen plicht die de mens heeft tegenover God hoe dan ook, zij valt nog veel minder onder de eerste vier van de tien geboden. Veelwijverij behoort tot

die zaken, die verboden zijn door de tweede tafel van de wet van God - de geboden die de plichten t.a.v. van de naaste omschrijven. Hoe de mens zich gedragen moet ten opzichte van zijn medemensen, moet de burgerlijke overheid beslissen; en dat is het wezenlijke doel van haar bestaan. Daaruit volgt dat veelwijverij binnen de sfeer hoort waarbinnen zij opereert en daar is het een onderwerp waarover zij de jurisdictie heeft. Mijn bewijsvoering druist niet in het minst in tegen de beginselen van het Mormonisme, en het is ook niet fair om die schijn eraan te geven. Ik weet dat het te berde gebracht is hier als een tegenwerping; maar zij die dit als een tegenargument naar voren brengen maken overspel en hoererij daardoor tot een godsdienstige praktijk. Maar ik houd

staande tegen al deze tegenwerpingen en al deze tegenargumenten dat overspel geen godsdienstige praktijk is. Het is niet alleen ongodsdienstig in hoogste zin, maar haar wezen is onburgerlijk; en omdat het onburgerlijk is, heeft de burgerlijke macht het recht om het uit te delgen zoals zij ook het recht heeft om moord te straffen evenals stelen of meened, evenals alle onburgerlijke dingen. Verder bestrijden wij, dat eerlijke handelingen op welke dag van de week ook en op welk ogenblik van de dag op één lijn gesteld kunnen worden met overspel en hoererij.

Er zijn ook mensen die geloven dat alle eigendom in de wereld gemeenschappelijk bezit is. Veronderstel dat zij hun beginselen, dat alles gemeenschappelijk bezit is, baseren op het voorbeeld van de apostelen. Dat is heel goed. Zij hebben het recht omdat te doen. Iedereen die verkoopt, wat hij bezit om de opbrengst in een gemeenschappelijk fonds te storten, heeft daartoe het recht als hij dat verkiest, maar veronderstel dat deze mensen in de ten uitvoerlegging van hun beginselen, zich baserend op een godsdienstige instelling, zonder toestemming beslag zouden leggen op uw of mijn bezit ten gunste van de gemeenschap. Wat dan? De Staat verbiedt dat. Zij verbiedt de beoefening van hun godsdienst niet; maar zij beschermt uw en mijn bezit, en in de uitoefening van haar plicht om het bezit te beschermen verbiedt zij diefstal. En de Staat vraagt zich daarbij niet af of het in dit specifieke geval van diefstal handelt om een godsdienstige handeling. Zo is het ook met de veelwijverij, die plaats vindt onder de Mormonen. Maar laten wij het nog eens van een andere zijde belichten.

In dit land heeft iedereen het recht, trouwens dat is overal zo, om een afgod te aanbidden als hij dat verkiest. Die afgod belichaamt zijn of haar idee van de godheid. Iemand kan alleen aanbidden in overeenstemming met zijn overtuiging. Het doet er niet toe welke vorm die afgod heeft, hij heeft het recht om die afgod te aanbidden, waar ook ter wereld dus ook in de U.S.A. Maar veronderstel dat, een onderdeel van die aanbedding vereist, dat hij het leven van zijn medemens aantast en het als een menselijk offer opdraagt. De burgerlijke overheid is er om het leven, de vrijheid, het bezit enz. te beschermen, en zij heeft de plicht om degene die poogt het leven van zijn medemens te nemen te straffen voor die poging. De burgerlijke wet beschermt het menselijke leven tegen zulk een uitoefening van de godsdienst, en de Staat overweegt in zo'n geval de godsdienst op geen enkele wijze. De straf zou gelijk zijn, of men voorgaf gehandeld te hebben uit godsdienstige overwegingen of niet. De dader wordt gestraft voor zijn onburgerlijk gedrag, voor de poging tot moord, en niet voor zijn ongodsdienstigheid. Ik herhaal: in dat geval wordt de kwestie van de godsdienst niet overwogen door de Staat; de enige vraag die beantwoord wordt is: was er een poging tot doodslag, werd het leven van de medemens bedreigd? De burgerlijke overheid moet haar burgers beschermen. Dat is de sfeer waarin de keizer behoort te opereren; dit is volgens de Schrift de plicht van de overheid.

Daarom is het waar dat de Staat nooit rechtmatige wetten kan uitvaardigen met betrekking tot iemands godsdienstig geloof, of met betrekking tot de eerste vier van de tien geboden. Maar als iemand door de uitoefening van zijn godsdienstige overtuiging onder de eerste vier geboden inbreuk maakt op de rechten van zijn buurman met betrekking tot het leven, het gezin, het eigendom, of het karakter, dan zegt de burgerlijke overheid dat het onwettig is. Waarom? Omdat het ongodsdienstig of immoreel is? Helemaal niet; maar omdat het onburgerlijk is, en om die reden alleen. Het kan nooit terecht zijn voor de Staat om vragen te stellen over het feit of iemand godsdienstig is of niet, of dat iemands handelingen godsdienstig zijn of niet. De enige vraag die gesteld behoort te worden luidt: "is deze daad burgerlijk of onburgerlijk"?

Senator Blair. - Welnu, pas dit nu eens toe op de instelling van de Sabbat onder de mensen voor het welzijn van de mens.

Mr. Jones. - Goed, dat zullen wij dan nu doen. Hier zijn een aantal mensen die de zondag vieren. Het is hun recht om op elke andere dag van de week te werken. En als zij dat wensen dan is het hun recht om op die dag van de week te werken, maar zij vieren die dag en erkennen die als de Sabbat. Terwijl het dus hun recht is om dat te doen, zijn hier andere mensen die de zaterdag houden en weer anderen vieren de vrijdag. De Mohammedanen vieren de vrijdag. Maar wij zullen ons beperken tot degenen die de zaterdag, de zevende dag, als de Sabbat vieren. Zij die de zondag vieren en die dag opgenomen willen zien in de wetgeving, vragen daardoor dat aan andere mensen verboden zal worden om op zondag te werken, omdat zij zeggen dat dit hun rust verstoort, het verstoort hun aanbidding, enz. En zij beweren dat hun rechten niet voldoende beschermd worden. Geloven zij dat werkelijk in de grond van de zaak? Laten wij dat eens nader beschouwen. Zij zullen nooit toegeven (ik heb in elk geval nog nooit iemand getroffen die dat wilde), dat hun werk op de zaterdag de rust of de aanbidding verstoort van de man die de zaterdag viert. Indien hun werk op zaterdag de Sabbatsrust en de aanbidding van iemand die de Sabbat viert niet verstoort, op grond van welk beginsel stoort dan ons werk op zondag de rust van hen die de zondag vieren? Ik heb nog nooit iemand gevonden van de zijde van de zondagvierders die dit beginsel wilde toe geven. Als hun werk op zaterdag onze rust en onze aanbidding niet verstoort dan kan ons werk op zondag hun rust en hun aanbidding niet verstoren. Meer nog: In een algemene vergadering van zondagvierders in San Francisco, waar ik tegenwoordig was, was iemand die over juist dit punt sprak. Hij zei: "Er zijn mensen, en in deze Staat zijn dat er vrij veel, die niet geloven in zondagswetten, en die de Zaterdag als Sabbat vieren, maar "zei hij" de meerderheid moet regeren. De overgrote meerderheid van de mensen viert de zondag; hun rechten moeten geëerbiedigd worden, en zij hebben het recht om hun rechten tot wet te verheffen". Ik stond op en zei: Veronderstel dat mensen van de Zevende dag in de meerderheid waren, en zij zouden de wetgever vragen om een wet om de Sabbat te respecteren en te vieren, uit respect voor hun rechten. Zoudt u dat juist vinden? Er was een rumoer in de hele zaal, "Neen".

Senator Blair. - Op welke gronden zeiden zij, neen?

Mr. Jones. - Dat is wat ik zo graag zou willen weten. Het is niet logisch. Hun antwoord toont aan dat er naar recht en billijkheid geen grond is voor hun bewering dat de meerderheid regelingen treffen moet in zaken van het geweten.

Senator Blair. - Dat volgt daar niet uit. Ik voor mij zou deze gevolgtrekking niet willen doen. De meerderheid heeft het recht om te regeren met betrekking tot het reguleren van de maatschappij, en als de keizer de maatschappij regelt, dan heeft de meerderheid in dit land het recht om te zeggen wat de keizer gegeven moet worden.

Mr. Jones. - **Zeer goed, maar de meerderheid heeft geen recht om voor te schrijven wat wij aan God moeten geven; ook bezit de meerderheid niet het recht om voor te schrijven dat wij aan de keizer moeten geven, wat God toebehoort.** Als negenhonderdnegenennegentig mensen van elke duizend in de Verenigde Staten de zevende dag vierden, d.w.z. de zaterdag, en ik beschouwde het als juist, en verkoos om die reden om de zondag te vieren, dan zouden zij geen recht bezitten om mij te dwingen om op zaterdag te rusten.

Senator Blair. - M.a.w. , u gaat er vanuit dat voor het welzijn van de gemeenschap, ongeacht het godsdienstig aspect van de zaak, de gemeenschap geen onthouding van werk mag eisen voor de Sabbat, als het anderen hindert?

Mr. Jones. - Wat betreft het storen van anderen, heb ik aangetoond, dat dat niet waar is. De kern van uw vraag geeft mijn positie precies weer.

Senator Blair. - U bent logisch in al u redeneringen dat er geen Sabbat zijn moet. De volgende vraag werd mij overhandigd: "Is de spreker ook tegen alle wetten tegen godslastering"?

Mr. Jones. - Ja sir. Maar niet omdat godslastering niet verkeerd is, maar omdat de burgerlijke overheid geen definitie geven kan van godslastering en ook niet straffen kan. Godslastering heeft betrekking op God, het is een overtreding tegenover Hem, het is een zonde tegen God.

Senator Blair. - Veronderstel dat de praktijk van de godslastering in de gemeenschap als zodanig schadelijk voor de gemeenschap is?

Mr. Jones. - Dat moet dan duidelijk worden. Op welke wijze is dat schadelijk voor de gemeenschap?

Senator Blair. - Veronderstel dat het schadelijk is voor de gemeenschap op de volgende wijze: Een geloof in het bestaan van God, en eerbied voor de Schepper, en het cultiveren van dat gevoel in de gemeenschap, is voor het welzijn van de gemeenschap; is, in feite de grondslag voor alle wet en tucht. Als de Almachtige die alles weet, of verondersteld wordt alles te weten, en alle macht heeft, geen recht heeft om ons in toom te houden, dan is het moeilijk in te zien hoe wij elkaar in toom kunnen houden.

Mr. Jones. - Hij heeft het recht om ons in toom te houden. En Hij houdt ons ook in toom.

Senator Blair. - Als godslastering, beschimping en bespottig algemeen zou voorkomen dan zou dit natuurlijk een tendens in zich houden dat de kinderen, die spoedig de Staat zullen vormen, opgroeien zouden in een absolute minachting ten aanzien van Hem en zijn gezag. Godslastering zoals ik dit versta is een praktijk die de Schepper in diskrediet brengt en ten spot wordt onder zijn schepselen.

Mr. Jones. - Wat hier doorgaat voor godslastering zou in China geen godslastering zijn, en ook in vele andere landen niet.

Senator Blair. - Wij hebben het hier niet over heidense gemeenschappen. Een regeling die juist zou zijn in een heidense gemeenschap, zou niet beantwoorden in een christelijke gemeenschap. Bent u van mening dat godslastering niet bestaat?

Mr. Jones. - Neen; dat bedoel ik niet.

Senator Blair. - De chinees gelooft bijna niet in een God hoe dan ook; ten minste niet in een God zoals wij die zien. Als wij het nu over onze God hebben, en onze christelijke instellingen wat verstaat u dan onder godslastering?

Mr. Jones. - In de Schrift zijn er veel dingen die godslastering genoemd worden.

Senator Blair. - De wetgever heeft in verschillende Staten van verschillende dingen gezegd dat het godslastering was.

Mr. Jones. - Precies; maar als de wet voorgeeft . om godslastering te definiëren en te straffen, waarom gaat **zij** er dan niet dieper op in en definieert zij alle godslasteringen en straft zij ze niet allemaal.

Senator Blair. - Misschien kan zij niet zover gaan als zij wel moest. U zegt dat u tegen alle wetten bent die tegen godslastering, vloeken en zweren zijn?

Mr. Jones. - In relatie tot één van de eerste vier geboden.

Senator Palmer. - Veronderstel dat dat wat in de wetten van verschillende Staten gedefinieerd wordt als godslastering zou leiden tot een afleiden van het houden van de wet **en** de eerbied voor haar, zoudt u zulke wetten dan niet goed vinden?

Mr. Jones. - Volgens het beginsel, dat in de Schrift is neergelegd, kan geen enkele wetgeving die betrekking heeft op de eerste vier geboden juist zijn. Er mogen verschillende manieren zijn waar het zou lijken dat het zeer toepasselijk zou zijn voor de burgerlijke overheid om dit of dat te doen; maar als u met zo'n wetgeving begonnen bent waar wilt u dan stoppen?

Senator Palmer. - Het zich onthouden van godslastering is een deel van de opvoeding van de jeugd in dit land.

Mr. Jones. - Dat is waar. Als de jeugd goed wordt opgevoed zal zij zich nooit overgeven aan godslastering.

Senator Palmer. - Wij. vaardigen wetten uit ten behoeve van de opvoeding van de jeugd. De vraag is of volkomen onthouding van godslastering niet opgenomen kan worden in de opvoeding. Neem het aan op die gronden.

Mr. Jones. - Afgoderij (en begeerlijkheid is afgoderij) is niets meer dan een overtreding van het eerste gebod: "Gij zult geen andere goden voor mijn aangezicht hebben"; en als de Staat de overtreding van het derde en het vierde gebod kan verbieden, waarom kan zij dan de overtredingen van het eerste en het tweede gebod niet verbieden, en op die manier God verdringen om een aardse theorie in te stellen? Dat is het logisch gevolg daarvan

Senator Blair. - Begeerte is een geestesgesteldheid; maar als het in de praktijk gebracht wordt door te stelen - het van een ander zo maar wegnemen dan komt de wet tussenbeide.

Mr. Jones. - Zeker.

Senator Palmer. - Er is in godslastering of in begeerte een infectiegevaar. Als b.v. door de begeerte van één man de gehele buurt zo aangestoken zou worden dat de gehele buurt op een zodanige manier met begeerte besmet zou worden, dat zij allemaal dieven zouden worden, dan zou begeerte een juist onderwerp van wetgeving worden.

Mr. Jones. - Nooit! Je verbiedt stelen maar begeerte kun je niet verbieden. Je kunt de toestand van de geest waarin de begeerte ligt niet betreden.

Senator Blair. - Wij zeggen niet dat wij de toestand van de geest (de gezindheid) betreden; maar de gemeenschap heeft het recht om regels te maken, - omdat deze regels noodzakelijk zijn voor het welzijn van de gemeenschap. De gemeenschap vestigt een regel door de stem van de meerderheid, en wij moeten gehoorzamen aan datgene wat de meerderheid beslist heeft.

Mr. Jones. - Hoe moet vastgesteld worden wat godslastering is, daar het alleen een overtreding tegen God is? Gedurende de puriteinse theocratie van New England zegt onze geschiedschrijver Bancroft dat gedurende de puriteinse theocratie van New England "het ergste vergrijp in de catalogus van de misdaden godslastering was of dat wat de jury godslastering noemde".

Senator Blair. - Maar de wet stond achter de jury en zei dat de handeling bestraft moest worden. Als een jury van twaalf man zei dat de daad gepleegd was, dan kon zij bestraft worden. Het was de meerderheid die de wet gemaakt had, en de jury stelde alleen maar een feit vast nadat de wet overtreden was. Dat is een kwestie van wetgeving.

Mr. Jones. - Het is niet helemaal een kwestie van wetgeving. De vraag is of de wet juist is als zij uitgevaardigd wordt. **Er is een grens aan het maken van wetten; en die grens ligt daar waar Jezus Christus die getrokken heeft. De overheid heeft geen recht om wetten uit te vaardigen voor dingen die op God betrekking hebben, of tegen overtredingen tegen God of de godsdienst. De overheid heeft niets van doen met de godsdienst.**

Volgens de rechtsgeleerde Cooley in zijn "Grondwettelijke grenzen" ("Constitutional Limitations") is godslastering en opzettelijk gebruik van woorden met betrekking tot het Opperwezen, die er op bedacht en bedoeld zijn de eerbied, het respect en het vertrouwen dat Hem toekomt, schaadt en vernietigt. Een eerbied die Hem toekomt omdat Hij Schepper, Heerser en Rechter van de wereld is; er moet een slecht motief aanwezig zijn; er moet sprake zijn van een doelbewuste boosaardige poging om de eerbied van de mensen voor de Godheid te verminderen, of voor de aanvaardde godsdienst".

Het valt onmiddellijk op dat dit genomen is uit het oude Engelse systeem van wetten die "overtredingen tegen God en godsdienst" regelden. Dat is waar deze wet geplaatst is in elk systeem van burgerlijke wetgeving; zij kon ook nergens anders geplaatst worden. Maar vergrijpen tegen God behoeven alleen verantwoord te worden voor Zijn rechtbank; en met godsdienst heeft de burgerlijke macht niets van doen. Het is een verdraaiing van de functies van de burgerlijke overheid om partij te kiezen in godsdienstige twisten. Zij moet de ruimte hebben om haar gezag uit te oefenen en haar rechtskracht om godsdienstige disputanten als ook andere mensen zich burgerlijk te laten gedragen zonder dat zij zichzelf toestaat om deelgenoot te worden in godsdiensttwisten en de bewaarder te worden van godsdienstige leerstellingen.

Maar volgens de definitie van rechter Cooley is godslastering een poging om 's mensen eerbied te verminderen niet alleen voor de Godheid, maar evengoed voor "de aanvaardde godsdienst". Maar ieder mens in heel de wijde wereld heeft het recht om de eerbied voor "de aanvaardde godsdienst" te verminderen, als hij denkt dat die godsdienst verkeerd is. Daaruit volgt zoals ik zoeven reeds zei, dat datgene wat hier voor godslastering doorgaat niet als godslastering aangemerkt zou worden in China; en dat wat hier volstrekt overeenkomt met het woord van God en het geloof van Jezus Christus, noodzakelijker wijze godslastering is in China of in Turkije of in Rusland. Volgens deze definitie maakt iemand die in China het evangelie van Jezus Christus verkondigt, zich schuldig aan godslastering. Hij onderneemt een opzettelijke poging om 's mensen eerbied voor de aanvaardde godsdienst en voor de godheden die in hun godsdienst vereert worden te verminderen. Hij moet dat wel, als hij die mensen ooit zover wil krijgen dat zij in Christus en in de godsdienst van Christus gaan geloven. Hij moet hen zover brengen, dat zij geen eerbied meer hebben voor hun godheden of voor hun aanvaardde godsdienst, voordat zij de godsdienst van Jezus Christus aanvaarden kunnen. Voor Turkije geldt hetzelfde, of voor een ander Mohammedaans land, of enige andere heidense godsdienst. Waar ook het evangelie van Jezus Christus wordt gepredikt in enige Mohammedaans of heidens land, is het volgens deze definitie godslastering, omdat het enige doel niet alleen is om de eerbied van mensen voor hun godheden en voor hun aanvaardde godsdienst te verminderen,

maar hen daar volledig van af te wenden, en indien mogelijk die uit hun geest weg te nemen.

Zo is het ook in Rusland. Iedereen die daar tegen de aanvaardde godsdienst spreekt of tegen de heiligen, of tegen hun beelden, is onderworpen aan de straf op godslastering, en dat betekent levenslange verbanning naar Siberië.

Maar als godslastering een terecht onderwerp is van wetgeving door de burgerlijke overheid, indien het juist is dat een overheid zichzelf maakt tot "de verdediger van het geloof", dan is het volmaakt juist voor de wetten van China om door welke straffen het hen belijft de prediking van het evangelie van Jezus Christus in China te voorkomen; omdat het effect van deze prediking is dat de eerbied van de mensen voor de erkende godheden van China vermindert, evenals voor de aanvaardde godsdienst van het land. Datzelfde is het geval voor de andere landen die genoemd zijn. En in dat geval bestaat er niet zoiets als vervolging op grond van godsdienst. De enige vervolgingen die ooit plaatsvonden, vonden plaats omdat mensen spraken tegen de aanvaardde godsdienst. Als dit beginsel correct is, dan heeft het

Romeinse Keizerrijk volkomen terecht onder straffe des doods de prediking van de godsdienst van Jezus Christus verhinderd. Als Paulus of iemand anders van de broeders in het Romeinse rijk spraken dan lasterden zij volgens de wetten van het keizerrijk God. Zij werden aangezien voor godslasteraars en zij werden gedood naar precies hetzelfde beginsel dat deze definitie naar voren brengt, en dat is het grondbeginsel van de Amerikaanse wet over het onderwerp godslastering. De christenen moesten het Romeinse rijk verkondigen dat de Romeinse goden geen goden waren. Zij moesten het Romeinse rijk verkondigen dat de Romeinse Staat die door de Romeinen voor de oppergod werd gehouden, dat niet was; maar dat zij tweede rangs was, en dat er een hoger idee van God en het recht bestond dan het Romeinse keizerrijk en de Romeinse wet kende. Zij spraken willens en wetens tegen de oppergod van Rome, en tegen alle Romeinse goden. Zij deden dit met het vooropgezette doel om de eerbied voor hen en voor de aanvaardde godsdienst te vernietigen. Rome bracht ze ter dood. En ik herhaal, als het beginsel van de Amerikaanse wetten tegen godslastering juist is, dan deed Rome dit terecht.

Om dit nog duidelijker te maken, haal ik een passage aan van het hooggerechtshof van Pennsylvania om dit te verdedigen, in een uitspraak over dit onderwerp. Daar zegt het: "Het verhinderen van openbare, publieke, en uitdrukkelijke loochening van de populaire godsdienst van een land, is een noodzakelijke maatregel om de rust van een regering te bewaren". Dat is precies wat het Romeinse keizerrijk deed. Het christendom loochende openlijk, publiek en uitdrukkelijk de populaire godsdienst van het land. Zij deed dat met de bedoeling om `s mensen eerbied voor de godheden en de godsdienst van dat land te vernietigen. Rome verhinderde dat, en volgens het beginsel van de uitspraak van het hooggerechtshof van Pennsylvania, wat in feite het beginsel van de Amerikaanse wet op de godslastering is, deed Rome dat terecht, en was het christendom een godslasterlijke godsdienst. Het principe in deze uitspraak schijnt te zijn, dat zij die de populaire godsdienst van een land vertegenwoordigen, zo weinig van de deugd van de godsdienst die zij belijden bezitten, dat als iemand daar tegen spreekt het zeker is dat hun vechtlust dan tot zulk een graad opgewekt wordt dat de publieke rust daardoor verstoort wordt. Om zich dus te verzekeren van het burgerlijke gedrag van diegenen die de populaire godsdienst aanhangen, moet de Staat iedereen verbieden om die godsdienst te loochenen.

Deze uitspraak van het hooggerechtshof van Pennsylvania is een van de grote precedentes die gevolgd werd in alle latere uitspraken over dit onderwerp in de jongere Staten; maar deze uitspraak volgde de uitspraak van opperrechter Kent van het hooggerechtshof van New York in 1811, waarin dezelfde beginselen

belichaamd waren. Hij verdedigde het recht van de Staat om beledigingen tegen wat hij noemde een christelijk volk te straffen, en om gelijke beledigingen tegen de godsdienst van andere mensen in dit niet op gelijke wijze te straffen met het volgende argument:

“Nog zijn wij gebonden aan enige uitdrukking in de grondwet, zoals sommigen vreemd genoeg verondersteld hebben, om of helemaal niet te straffen of zonder onderscheid gelijke aanvallen op de godsdienst van Mohammed of van de Dalai Lama, op gelijke wijze te straffen en voor deze duidelijke reden: dat het geval wil dat wij een christelijk volk zijn, en de zeden van het land zijn diep geworteld in het christendom, en niet in leer of de aanbidding van deze bedriegers”.

Dit is alleen maar een argumentatie, dat indien de zeden van het land gestoeld waren op de godsdienst van Mohammed of van de Dalai Lama, en de christenen zouden daar tegen spreken en de aanvaardde godsdienst loochenen, dan zou het juist zijn van de Staat om die christenen te straffen voor dit vergrijp. Als dat beginsel correct is, dan heeft een Mohammedaans land het recht om de prediking van het evangelie van Jezus Christus binnen haar grenzen te verhinderen.

Volgens deze uitspraken waren Luther en de Hervormers in hun dagen godslasteraars. De straf die daarop stond was de dood, en in veel gevallen de brandstapel, toch was het volgens dit beginsel juist dat de Staat hen ter dood bracht op de manier die de wet voorschreef; omdat zij openlijk, publiek en uitdrukkelijk de populaire godsdienst van elk land waar zij leefden, loochenden; en als de woorden van Luther nu gebruikt zouden worden in welk katholiek land ook, dan zou dat aangemerkt worden als opzettelijke en boosaardige smaad tegen de aanvaardde godsdienst. De hervormers dreven de spot en minachtten de populaire godsdienst van heel Europa. En dat was nog juist ook; en als de Staat hen strafte, dan droeg die Staat alleen maar de beginselen van kanselier Kent en het hooggerechtshof van Pennsylvania uit, en die van alle andere staten die wetten uitgevaardigd hebben op grond van godsdienst.

Zoals ik reeds gezegd heb, was het op grond van juist dit principe, dat liet keizerrijk van Rome de prediking van het evangelie van Christus verbood. Maar Christus zond zijn discipelen uit om het evangelie te prediken aan de ganse schepping, en zij deden dit tegen de Romeinse wet in, en tegen de hele macht van het Romeinse rijk. En iedereen in de hele wereld heeft een onbetwistbaar recht om openlijk, publiek en uitdrukkelijk de populaire godsdienst van dit land, of enige andere godsdienst, te loochenen, als hij denkt dat die godsdienst verkeerd is.

Het beginsel in deze uitspraken en van de burgerlijke wetten tegen godslastering, is in wezen een heidens beginsel, en geen christelijk beginsel. Het is daarom bijzonder toepasselijk dat opperrechter Kent niet de precedenten van de kerk-Staat beginselen van de koloniën en van de Britse regering, maar ook verwees naar de heidense regeringen van de oudheid en de pauselijke instellingen van het moderne Europa, als de basis van zijn uitspraak. Het is waar dat al deze naties zichzelf opgeworpen hebben als de bijzondere beschermers van hun goden, en het loochenen van de populaire godsdienst tegengestaan hebben; en het is evenzo waar, dat al deze volken iedere stap naar de verlichting en de vooruitgang, die ooit gezet is weerstaan hebben. Iedere stap voorwaarts in de godsdienst en de verlichting moest noodzakelijk plaatsvinden in het aangezicht van alle weerstand die staten en rijken bieden konden. Maar de beginselen van de Amerikaanse instellingen zijn noch heidens noch paaps. De beginselen van de Amerikaanse grondwet die wetgeving over het onderwerp van de godsdienst verbiedt, zijn christelijke beginselen. En het is volkomen juist dat de hooggerechthoven in

hun uitspraken ten behoeve van wat zij de christelijke godsdienst noemen, hun uitspraken baseren op iets anders dan de gang van zaken bij de heidense regeringen van de oudheid, en de pauselijke instellingen van het moderne Europa. Over zo'n onderwerp schijnt het juist te zijn om te verwijzen naar de leer en de beginselen van de auteur van het christendom maar dat is merkwaardiger wijze nog nooit gebeurd, en ongetwijfeld om de zeer goede reden dat dat nooit kan; want de leer van Jezus Christus is daar direct tegen. Zijn woord verbiedt de burgerlijke overheid om iets te maken te hebben met de dingen die op God betrekking hebben. En inplaats van zijn discipelen om diegenen die tegen hen spreken of tegen hun godsdienst te leren om die te vervolgen, te beboeten, en te straffen door de burgerlijke wet, zegt Hij: "Hebt uw vijanden lief, doet wel degenen die u haten, en bidt voor wie u vervolgen opdat gij kinderen moogt zijn van uw Vader, die in de hemelen is". Hoe kunnen mensen ertoe gebracht worden om eerbied te hebben voor God of Jezus Christus door burgerlijke straffen aan hun lichaam of hun goederen? Hoe kunnen zij eerbied hebben voor de godsdienst van mensen die hen vervolgen en gevangen nemen. Elk beginsel van zo'n handelwijze is in strijd met zowel de geest als de letter van het christendom. De godsdienst van Jezus Christus op de juiste manier ten voorbeeld gesteld in het dagelijks leven van hen die deze belijden, is het beste argument en de sterkste verdediging tegen godslastering zoals godslastering onder woorden gebracht is door de Schrift en door de burgerlijke wet.

Daarom is het hinderen van wat een jury godslastering noemt heidens en niet christelijk. De uitspraken van de hooggerechtshoven van New York en Pennsylvania over dit onderwerp zijn heidense uitspraken en onchristelijk; zij zijn gebaseerd op heidense precedenten en niet op christelijke. De dodelijke vervolgingen uit de hele geschiedenis, de heidense, de pauselijke en de zogenaamde protestantse, worden gerechtvaardigd door dergelijke uitspraken. Michael Servetus werd verbrand voor "godslastering". Het enige gebruik dat er ooit gemaakt is van zulke wetten in welk land ook is dat een paar godsdienstige dweepers, die de populaire godsdienst belijden, gelegenheid krijgen om hun wraak te koelen op mensen die het niet met hen eens zijn. Iedereen die de godsdienst van Jezus Christus werkelijk bezit zal genoeg genade van God bezitten in zijn leven om hem te weerhouden om de publieke rust in gevaar te brengen als zijn godsdienst tegengesproken wordt.

Daarom zeg ik dat wij tegen alle wetten van de burgerlijke overheid zijn tegen de godslastering, en niet omdat godslastering niet verkeerd is, maar omdat het een ondeugd is waar de burgerlijke overheid niets mee van doen heeft, en wij baseren ons daar helemaal op christelijke beginselen. Wij staan precies waar de eerste christenen stonden, want ik herhaal nog eens toen Paulus zijn boodschap in het Romeinse rijk bracht was hij volgens de wet een godslasteraar en een atheïst, en werd op die gronden ter dood gebracht, en het zijn precies die beginselen waarop de Amerikaanse wetten tegen godslastering gebaseerd zijn.

Senator Blair. - De wet was verkeerd zegt u?

Mr. Jones. - Jazeker was die wet verkeerd. De Romeinse wet was dat niemand zijn eigen bijzondere goden mocht hebben, d.w.z. goden die niet erkend waren door de Romeinse wet.

Senator Blair. - Die wet was niet goed voor de gemeenschap?

Mr. Jones. - Nee sir.

Senator Blair. - Dat was het zeker niet. Dan moet de wet herroepen of gehoorzaamd worden.

Mr. Jones. - Zo'n wet moet herroepen worden.

Senator Blair. - Gedurende deze achttienhonderd jaar hebben wij getracht om deze wet te herroepen, maar hier komt een intelligent volk als gevolg van vijftienhonderd jaar geschiedenis, waaronder zich o.a. de christelijke sabbat ontwikkelde door het te schrijven in de wetten van iedere Staat in dit land, zodat het gehele Amerikaanse volk dat een bond is van gemeenschappen of staten, dit beginsel van wet in praktijk heeft gebracht.

Mr. Jones. - Ditzelfde beginsel is in dit wetsontwerp dat hier voor de commissie is. Dat onderliggende beginsel is bij alle hetzelfde. Als wetgeving met betrekking tot de Sabbat mogelijk is dan is er wetgeving mogelijk met betrekking tot godslastering, dan kan men ook wetten maken met betrekking tot afgoderij, en alle andere overtredingen tegen God, zoals gebeurde bij de Puriteinen en onder de pauselijke theocratie.

Senator Blair. - M.a.w. u loochent het recht van de meerderheid om wetten te maken waaraan iedereen in de gemeenschap zich heeft te conformeren?

Mr. Jones. - Ik loochten het recht van een burgerlijke overheid om wetten te maken, die betrekking hebben op de relatie van de mens met zijn God, zoals weergegeven in de eerste vier van de tien geboden. ik zal u nu tevens aantonen, dat dit niet alleen het beginsel is van het woord van Christus, maar ook van de Amerikaanse grondwet.

Voordat het christendom in de wereld gepredikt werd had het Romeinse rijk onder zijn wetten o.a de volgende wetsartikelen.

“1. Niemand zal voor zichzelf bijzondere goden hebben; niemand zal enige nieuwe of vreemde god aanbidden, tenzij deze erkend zijn door de publieke of openbare wetten.”

“2. Aanbidt de goden in alle opzichten volgens de wetten van uw land, en dwing de anderen om hetzelfde te doen. Maar haat en straf iedereen die iets in wil voeren dat vreemd is aan onze gewoonten in deze bijzonderheid.”

“3. Hij die nieuwe godsdiensten invoert, waarvan de tendens en het karakter onbekend zijn, waardoor de geest van de mens verontrust wordt, moet, als hij tot de hogere standen behoort, verbannen worden, als hij tot de lagere standen behoort moet hij de doodstraf ondergaan.”

De Christenen hadden voor zichzelf een bijzondere God, die niet door de Romeinse wet erkend werd. Het Romeinse rijk bekrachtigde de wet, en dat is de reden dat de christenen ter dood gebracht werden. Als de zaken die op God betrekking hebben terecht een voorwerp van wetgeving zijn door de burgerlijke overheid, dan is er nooit een christen vervolgd, en dan heeft deze wereld nog nooit een vervolging gekend. Al wat het Romeinse rijk deed om de christenen te doden was het bekrachtigen van de wet. De vraag van de christenen toendertijd was, en deze vraag geldt ook ons: "is de wet niet verkeerd"? En vervolgens hadden de christenen het recht om de wet aan te vallen? Dat was wat zij deden. Als een christen voor de magistraat gebracht werd dan ontspon zich een gesprek dat ongeveer de volgende inhoud had.

Magistraat. - "Hebt u voor uzelf een bijzondere God, - een God die door de Romeinse wet niet erkend wordt"? Christen. - "Ja".

M. - "Wist u dat dit tegen de wet is"?

C. - "Ja".

M. - "Hebt u dan niet een nieuwe godsdienst ingevoerd"?

C. - "Ja".

M. - "Wist u dat de wet daartegen was"?

C. - "Ja".

M. - "Wist u niet dat daar de doodstraf hen die tot een lagere stand behoorden"?

C. - "Ja".

M.' - "U bent uit een lagere stand"?

C. - "Ja".

M. - "Hebt u een nieuwe godsdienst ingevoerd"?

C. - "Ja".

M. - "U hebt een eigen God".

C. - "Ja".

M. - "Welke straf staat daarop"?

C. - "De dood".

Dat was alles. De Romeinen brachten de wet ten uitvoer op de christenen gedurende de eerste eeuwen van het christendom; en er was geen sprake van vervolging als het beginsel dat de burgerlijke overheid wetten uit kan vaardigen op godsdienstig gebied, erkend wordt. Het rijk had ook nog dit schijnbare voordeel dat deze wet bestond voordat het christendom in de wereld bekend was. Voor de Romeinen scheen het christendom niet anders te zijn dan opstand tegen de keizerlijke macht. Wetten worden gemaakt om gehandhaafd te worden; en het handhaven van de wet was alles wat het Romeinse rijk ooit deed, of dat nu was ten tijde van Constantijn of op een ander tijdstip. In feite was alles wat het Pausdom deed gedurende de Middeleeuwen niets anders als de keizers de wet te laten handhaven. Wij staan vandaag juist daar waar de christenen van die tijd stonden. Wij dringen door tot de wortel van de hele zaak, en loochenen het recht van de burgerlijke overheid om wetten uit te vaardigen, die betrekking hebben op de dienst aan God onder de eerste vier van de tien geboden en komen op voor het christelijk en Amerikaanse beginsel dat iedereen recht heeft om God te aanbidden volgens de voorschriften van zijn eigen geweten.

Het beginsel waar de christenen voor opkwamen, was dat zij de keizer gaven wat de keizer toebehoorde, en dat zij het recht van de keizer loochenden om iets te eisen dat toebehoorde aan God. Zij gaven hun leven om dit beginsel te ondersteunen, en dat tegen de wetten van het Romeinse rijk in, en tegen het bestaan van het Romeinse rijk in. Dit beginsel werd gehandhaafd totdat het Romeinse rijk gedwongen was, met al haar macht om het recht van ieder mens te erkennen dat iedereen recht heeft op zijn eigen god, en om deze god te aanbidden op de manier zoals hij dat zelf wenste. In de dagen van Constantijn en Licinius had het Romeinse rijk dat punt bereikt. Toen Galerius stierf werd door de beide keizers, Constantijn en Licinius, een Romeinse wet uitgevaardigd

in het edict van Milaan dat ieder mens vrij is om welke god dan ook te bezitten en deze naar believen te aanbidden. Maar het was het christelijk beginsel dat het Romeinse rijk tot dat punt dwong tegen al haar wetten en instellingen van eeuwen her in.

Onze nationale grondwet belichaamt juist dit beginsel dat afgekondigd werd door Jezus Christus toen Hij zei dat de burgerlijke overheid niets van doen heeft met de godsdienst, of met datgene wat betrekking heeft op God; maar dat moet overgeven aan ieders geweten en zijn God. Zolang iemand een goed burger is moet de Staat hem beschermen, en hem volmaakt vrij laten om te aanbidden wie hij wil, wanneer hij wil, zoals hij wil, of om helemaal niet te aanbidden, als hem dat belieft.

Artikel VI van de Grondwet van de Verenigde Staten van Amerika zegt, zegt van deze natie "dat er nooit een godsdienstige toetssteen vereist zal worden als een kwalificatie voor enige betrekking of openbaar ambt in de Verenigde Staten". Door een amendement om de aanneming van dit beginsel zekerder te maken, verklaart het eerste amendement op de grondwet, "dat het congres geen wet zal maken met betrekking tot de vestiging van een godsdienst, of de vrije uitoefening daarvan zal hinderen". Het eerste amendement werd aangenomen in 1789, door het eerste congres dat ooit onder deze grondwet bijeen kwam. In 1796 werd er een verdrag gesloten met Tripoli, waarin verklaard werd in art. II "dat de regering van de U.S.A. op geen enkele wijze gegrond is op de christelijke godsdienst". Dit verdrag werd opgesteld door een ex-predikant van de Congregationalisten, en werd getekend door President Washington. Het was niet uit een gemis aan respect voor de godsdienst of voor het christendom dat deze clausules opgenomen werden in de grondwet en in dit verdrag. Integendeel, het was alleen maar te danken aan hun respect voor de godsdienst en de christelijke godsdienst in het bijzonder, als zijnde buiten de bevoegdheid van de burgerlijke overheid, en dat zij alleen maar betrekking heeft op het geweten, en alleen maar een zaak is tussen het individu en God. Dit feit wordt prachtig Weergegeven door Bancroft in zijn "Geschiedenis van de grondwet van de U.S.A." zoals ik dat hier aanhaal:

"In de eerste Staten waarvan iets bekend is in de geschiedenis waren godsdienst en overheid één en Onafscheidelijk. Elke Staat had zijn bijzondere godheid, en dikwijls werden deze beschermers de een na de ander Overwonnen in de strijd om nooit meer op te staan. De Peloponesische oorlog vloeide voort uit een twist over een orakel (godspraak). Soms, als Rome de overwonnenen inlijfde als burgers introduceerde zij, en dat was voor die tijd goede logica, de aanbidding van hun goden. Er was niemand die er aan dacht de godsdienst te verdedigen voor het geweten van het individu, totdat een stem in Judea, de dag deed aanbreken voor het grootste epoche in het leven van de mensheid, door een zuivere, geestelijke en universele godsdienst te stichten voor de hele mensheid, en waarin de keizer alleen ontving wat des keizers is. Zolang het evangelie in de

kinderschoenen stond werd deze regel opgehouden voor alle mensen. Zo gauw deze godsdienst echter aangenomen werd door het hoofd van het Romeinse keizerrijk, werd zij beroofd van haar universele karakter, en gaat zij een onheilige verbinding aan met een onheilige staat; en zo bleef het tot er een nieuwe natie kwam. Deze nieuwe natie kwam met de onvruchtbare spotternijen van de achttiende eeuw, de meest algemene gelovige in het Christendom van die tijd, de hoofderfgenaam van het evangelie in zijn zuiverste vorm; toen deze natie een regering voor de U.S.A. vestigde, weigerde zij het geloof te behandelen als een zaak die geregeld moest worden door een georganiseerd lichaam, waarvan een koning of de staat het hoofd was.

Het recht van de persoonlijke vrijheid in de godsdienst verdedigend, en in de godsdienst bovenal, waagde deze natie het om een voorbeeld te stellen om in haar relatie tot God het beginsel te aanvaarden dat voor het eerst in Judea afgekondigd werd door God. Het liet de regeling van tijdelijke zaken over aan de tijdelijke macht; maar de Amerikaanse grondwet, in harmonie met het volk van de verschillende staten, onttrok aan de Federale regering de macht om binnen te vallen in de menselijke rede, de burcht van het geweten, het heiligdom van de ziel; en dat niet uit onverschilligheid, maar opdat de oneindige Geest der eeuwige waarheid zich kon bewegen in haar vrijheid en reinheid en macht". Laatste hoofdstuk.

En nu ben ik aangekomen op het punt om het tweede beginsel te introduceren waarom wij tegen de zondagswetten zijn, of enige andere vorm van godsdienstige wetgeving. Dat beginsel is de grondwet van de U.S.A; en op grond van dit beginsel houdt ik vast aan het feit dat de voorgestelde zondagswet ongrondwettelijk is. Het doel van deze zondagswet is helemaal godsdienstig. Het laatste gedeelte van dit wetsvoorstel toont het doel van de gehele wet; en dat is om het gehele volk rust te verzekeren, en de godsdienstige onderhouding van de sabbatdag. "Daarom behoeft niemand een poging te ondernemen om de

kracht van de tegenwerpingen te ontzenuwen door te zeggen dat zij niet godsdienstig is, maar dat zij de burgerlijke onderhouding van de dag vereist, omdat in het wetsvoorstel zelf duidelijk verklaard wordt dat het niet de rust voor iedereen verzekerd, maar dat zij eveneens de godsdienstige viering van de sabbatdag verzekerd. In het gehele wetsvoorstel is geen enkele verwijzing naar zoets als de burgerlijke onderhouding van deze dag. Het woord burgerlijk (civiel) wordt in het gehele voorstel niet genoemd. Het is helemaal een godsdienstige wet. Het opschrift van de wet verklaart dat het doel van dit wetsvoorstel is om de mensen te verzekeren van de viering van de dag des Heren als rustdag: "en de onderhouding van deze dag te bevorderen als een dag van godsdienstige aanbidding". Het eerste gedeelte definieert de dag des Heren; de tweede sectie verwijst naar deze dag als een dag van aanbidding en rust; de derde sectie verwijst ernaar als een dag van godsdienstige aanbidding; de vierde sectie verwijst naar de onderhouding van deze dag als van godsdienstige aanbidding; en de zesde sectie verklaart duidelijk wat in het geheel al duidelijk tot uitdrukking komt dat het doel van dit wetsvoorstel is "om het gehele volk rust te verzekeren.... en de godsdienstige onderhouding van de sabbat", op de eerste dag van de week.

Het is de godsdienstige onderhouding van deze dag die de voorstanders van dit wetsvoorstel voor ogen staat. In de vergadering die nu zitting heeft in deze

stad en die er is ten behoeve van dit wetsvoorstel heeft Dr. Crafts gisteren nog gezegd:

"Neem de godsdienst weg uit deze dag en u neemt de rust eruit".

In de "maandagavond lezingen in Boston" zei Jozef Cook toen hij een lezing hield over zondagswetten:

"De ervaring van eeuwen toont echter aan dat u tevergeefs zult pogen om de zondag te bewaren als rustdag tenzij u haar bewaard als een dag van aanbidding. Tenzij u de sabbatviering fundeert op godsdienstige redenen, dan zult u haar niet lang op een hoge standaard houden op de basis van economische en fysiologische en politieke redenen alleen".

En in de staat Illionois werd op het congres ter bevordering van de zondag dat gehouden werd in Elgin op 8-November 1887 door Dr. W.W. Everts verklaard dat de zondag "de toets is van alle godsdienst".

De zondag is helemaal een godsdienstige instelling; wetgeving met betrekking tot de zondag, waar die ook maar gevonden wordt, is alleen maar godsdienstige wetgeving en dit wetsvoorstel heeft in de uitdrukkingen die gebruikt worden geen enkele pretentie dat het om iets anders gaat dan alleen maar godsdienst. En omdat het godsdienstige wetgeving is daarom is het duidelijk ongrondwettelijk. Om dit te bewijzen geef ik u de volgende overwegingen: al de macht die het Congres bezit is een gedelegeerde macht. Het heeft geen andere macht; het kan ook geen andere macht uitoefenen. Art. 10 van het Amendement op de grondwet verklaart uitdrukkelijk dat- "De macht die door de grondwet niet gedelegeerd is naar de federale regering van de U.S.A, of door de grondwet voorbehouden is aan de Staten, moet gereserveerd worden voor de Staten of voor het volk."

In al de macht die overgedragen is aan het Congres is geen enkele aanwijzing, dat het wetten mag maken ten aanzien van godsdienstige aangelegenheden, of met betrekking tot het onderhouden van een godsdienstige instelling of een ritueel. Daarom is dit wetsvoorstel, omdat het een godsdienstige wet is, ongrondwettelijk; en wetgeving met betrekking daartoe is ongrondwettelijk. Omdat de zondag een godsdienstige instelling is, is wetgeving door het Congres met betrekking tot haar viering ongrondwettelijk zolang de grondwet van de U.S.A. blijft zoals ze nu is.

Maar dat is nog niet alles. De natie is niet in onzekerheid gelaten of het niet delegeren van deze macht vooropgezet doel was of niet. Het eerste amendement op de grondwet dat verklaard, "dat het Congres geen wet zal maken met betrekking tot het vestigen van een godsdienst, of de vrije uitoefening daarvan zal verbieden", toont aan dat het niet delegeren van deze macht vooropgezet doel was, en dat wordt nog eens benadrukt door het Congres absoluut te verbieden om enige macht uit te oefenen met betrekking tot de godsdienst. Het is onmogelijk om een wet onder woorden te brengen met betrekking tot de godsdienst die de vrije uitoefening van de godsdienst niet verbiedt. Daarom verbiedt het eerste amendement op de grondwet het Congres absoluut om enige wet te maken met betrekking tot een godsdienstig onderwerp, of het onderhouden van een godsdienstig ritueel of instelling.

Meer nog, de Nationale Hervormings Vereniging weet, en heeft dat vijftientig jaar lang toegegeven, dat het ongrondwettelijk is dat het Congres een zondagswet uitvaardigd. Toch is de Nationale Hervormings Vereniging een van de meest vooraanstaande bewegingen die aandringt op het uitvaardigen van deze wet en de secretaris van deze vereniging stond hier vandaag om te pleiten voor de aanneming van het wetsontwerp. En dat toont alleen maar aan dat zij gewillig zijn om willens en wetens ongrondwettelijke

middelen te gebruiken om in het bezit te komen van de zo begeerde macht, en om hun doel te bereiken. Wat Dr. Crafts en zijn medewerkers aangaat, van hen weten wij niet of zij er zich van bewust zijn dat dit ongrondwettelijk is. In de mededelingen van de nationale zondagswet conventie heden 11-13 Dec. 1888 die nu in deze stad gehouden wordt, werd verklaard dat de kerk waarin de vergadering gehouden zou worden, versierd was met zes miljoen namen van hen die een petitie ondertekend hadden, maar toen de vergadering begon werd beweerd dat het er veertien miljoen waren. Er werd een vraag gesteld over de plotselinge groei van het aantal. Mrs. Bateham werd teruggeroepen naar het podium om die vraag te beantwoorden, en toen zij antwoordde, bleek de oorzaak van de snelle groei verklaard te worden door het feit dat kardinaal Gibbons een brief had geschreven om het wetsvoorstel te ondersteunen, en alleen op grond van die ene naam werden zeven miljoen tweehonderd duizend Katholieken aangemerkt als ondertekenaars van de petitie.

Dat was geen volledig antwoord op de vraag, omdat de brief van de kardinaal een dergelijk gebruik van de brief niet sanctioneert, op z'n minst de manier waarop de zaak bekend gemaakt werd is niet juist. De hele brief werd daar niet publiek, omdat zoals Dr. Crafts zei de brief voor de Senaats commissie was. De brief werd hier vandaag op tafel gelegd. Maar zover ze voorgelezen is, had het alleen maar betrekking op de vergadering in Baltimore om een stiptere viering van de zondagviering te gebieden, en zei:

"Ik ben erg gelukkig om mijn naam te voegen bij die van de miljoenen anderen die prijzenswaardig strijden tegen de overtreding van de christelijke Sabbat door onnodige arbeid, en die pogen om de betamelijke en juiste viering te bevorderen door een verstandige wetgeving."

Dat was alles. Hij zei, "ik ben blij om mijn naam te kunnen toevoegen" enz. Hij zei niet dat hij zeven miljoen tweehonderdduizend namen toevoegde of wilde toevoegen in zijn naam; en toch werd dit gedaan. Maar het was niet verbazingwekkend omdat in het gehele land volgens dezelfde beginselen gehandeld werd, en als er uit honderd handtekeningen vijfhonderd gemaakt konden worden en tweehonderdveertig duizend uit tweehonderdveertig, dan was het heel erg gemakkelijk en volgens de lijn der verwachting dat er uit één handtekening zevenmiljoen tweehonderdduizend gemaakt werden.

Dat was volkomen in overeenstemming met dit beginsel op nog een ander punt. De petitie luidt: "Wij ondertekenaars, volwassen inwoners van de Verenigde Staten, eenentwintig jaar oud en daar boven, verzoeken hierbij", enz. De tellers, van deze zeven miljoen en tweehonderd ondertekenaars ten behoeve van de zondagswet, verzekerden daarbij dat-dit allemaal Katholieken waren van "éénentwintig jaar oud en daar boven." Maar in de gehele vergadering was niemand, die niet wist dat er in heel de Verenigde Staten niet zoveel Katholieken zijn van "éénentwintig jaar oud en daar boven". Zij verzekerden in feite dat alle Katholieken in de Verenigde Staten "éénentwintig jaar oud en daar boven waren" want zij beweerden dat al die Katholieken ondertekenaars van de petitie ten behoeve van de zondagswet waren. Zij konden het één even eerlijk doen als het andere. Als mannen en vrouwen die van zichzelf beweren dat zij Protestantse Christenen zijn, zulke dingen doen willen om de Katholieke

kerk mee te dragen, dan behoeft men zich niet te verwonderen, dat zij hun toevlucht nemen tot ongrondwettelijke middelen om hun godsdienstige ijver effectief te maken in de nationale wet.

Senator Blair. - Dus u beweert dat dit wetsontwerp en alle zondagswetten alleen betrekking hebben op de relatie tussen de mens en God, en niet op de relatie tussen de mensen onderling?

Mr. Jones. - Ja, sir, dat is het beginsel waarvoor wij staan.

Senator Blair. - Juist daar zie ik een tekortkoming in uw uitgangspunt. U moet bewijs leveren, voordat u de gronden voor zondagswetgeving wegnemen

kunt, dat zondagswetten niet goed zijn voor de keizer dat wil zeggen niet goed zijn voor de gemeenschap.

Mr. Jones. - Ik heb nog geen gelegenheid gehad om dat te bewijzen. Ik zal het volledig bewijs leveren dat zondagswetten voor niemand goed zijn.

Senator Blair. - Kom zo gauw als u kunt tot de kern. Dat is de kern in deze kwestie, tussen u en het voorgenomen wetsvoorstel.

Mr. Jones. - Dat is uitstekend. Als de Staat mensen dwingt om niet te werken dan is dat dwingen om ledig te zijn. Ledigheid is de wortel van onzegbaar veel ondeugd. Het spreekwoord dat wij als kind al leerden is juist, "ledigheid is des duivels oorkussen." Om in deze wereld iemand te dwingen om ledig te zijn, is dat dwang om bloot te staan aan een serie van invloeden en verzoeken die uit de aard van de zaak alleen eindigen kunnen in ondeugd. Het is een bekend feit, en het is een van de principiële gronden van de klachten van hen die werken ten behoeve van zondagswetten, dat de zondag, van al de dagen in de week de dag met de meeste ondeugd is; dat misdaad en geweld op zondag statistisch veel hoger ligt dan op de andere dagen van de week, in het bijzonder in de grote steden.

Dr Crafts wijst voortdurend op Londen als een voorbeeld

van een stad waar zondagswetten krachtig doorgevoerd worden, maar dit voorjaar werd door een lid van deze commissie naar voren gebracht, het was senator Payne, dat er kort geleden opgemerkt was dat "Londen op zondag de meest onzedelijke en losbandige stad van de wereld was." Waarom is dat nu zo? Zij beweren dat dit komt omdat op zondag de cafés open zijn. Maar de cafés zijn alle dagen van de week open. Want de cafés zijn op zondag niet langer open dan op elke andere dag van de week, waarom is er dan op zondag zoveel meer geweld dan op andere dagen van de week? Dat komt omdat er op zondag meer mensen ledig zijn dan op andere dagen van de week. Op dit punt wil ik een citaat aanhalen van de "Cincinnati Commercial Gazette" van 10 Maart, 1888.

"Zij verklaren dat de zondag het zedelijk verderf van het volk is. Zij bewijzen dat de statistieken van gerechtelijke vervolgingen aantonen, dat er op zondag meer misdaad plaats vindt dan op andere dagen van de week. Waarom is dat zo? Omdat de cafés open zijn? Die zijn op andere dagen ook open. Dat brengt de statistieken terug op de enige reden en dat is, dat het een dag van ledigheid is.

"Hun argument is absoluut vernietigend voor de weldaad van de gewoonte van een rustdag. Zij beweren voortdurend dat een Sabbatdag het eigenlijke fundament is van de godsdienst, de zeden, en de gemeenschap, en zij verklaren onophoudelijk dat het niet werken in de steden dit tot een dag van zedelijk verderf gemaakt heeft. Wat is hun toevlucht tegen het verderf dat zij leggen op de dag der ledigheid? De wetten die de ledigheid bekrachtigen strenger maken. Zij beweren dat de ledigheid van die dag de mensheid leidt naar het zedelijk verderf, en dan roepen zij om een strengere bekrachtiging van die ledigheid, om de mensheid op de weg der verlossing te leiden.

"Er is zeker noodzaak om hun uitgangspunt op tijd te herzien voordat zij op nationale wijze vooruit kunnen schrijden op het gebied van de wetgeving. Het verkopen van bier is op de zondag geen grotere zonde dan op andere dagen van de week. De oorzaak waarom er op zondag meer misdaad plaatsvindt dan op andere dagen – als dat een feit is – is niet dat de cafés open zijn, maar dat de mensen ledig zijn. De weldaad van een rustdag voor de harde werker moet genomen worden met de schaduwzijde van het onomkoombaar kwaad dat voortvloeit uit ledigheid en het toegeven aan de lusten. De oorzaak is het ophouden met werken."

Dit is een door en door gezond argument. Wij geven iedereen die gezond verstand heeft ter overweging dat het veel beter zou zijn om de mensen toe te

staan om hun eerlijke beroepsarbeid na te gaan op zondag zoals zij dat op andere dagen van de week doen, dan hen te dwingen om ledig te zijn, en hen krachtig te werpen in de weg der verzoeking en het kwaad dat ieder mens omringt in deze wereld. Geen Staat kan het zich daarom veroorloven voor haar eigen welzijn om wetten uit te vaardigen die ledigheid dwingend opleggen, zoals de zondagswetten dat doen.

Meer dan dat, mensen niet toestaan om hun eerlijk werk na te gaan, onder bedreiging van een gevangenisstraf of een geldboete of misschien beide, betekend voor de Staat, dat eerlijke bezigheden verwezen worden naar het terrein van de misdaad, en dat een premie gegeven wordt op ledigheid en onverschilligheid. Het is een welbekend feit dat als men op zondag alleen maar ledig wil zijn, men zich kan storten in allerlei losbandigheid en ondeugd tot elke graad, uitgezonderd openlijke geweldpleging, zonder dat men bang behoeft te zijn voor enige strafvervolging. Maar als een rustig arbeidszaam burger verkiest om bezig te zijn met zijn eerlijke handwerk op zondag, rustig zijn eigen zaakjes nagaat op zijn eigen manier, dan staat hij bloot aan strafvervolging of een zware geldboete, en misschien zelfs gevangenschap. Dat betekent niets meer dan het plaatsnemen van een premie op ondeugd. Geen enkele Staat kan zich veroorloven om eerlijk handwerk te verwijzen naar het terrein van de misdaad. Geen enkele Staat kan het zich veroorloven om een premie te zetten op ledigheid en de daarbij behorende ondeugd.

Al dit klagen over het kwaad en geweld en ondeugd op zondag, dat zo ernstig betreurd wordt door diegenen die zich beijveren voor zondagswetten is een openlijke belijdenis van de ondeugd die het gevolg is van opgelegde ledigheid, en dat is in feite het sterkste argument tegen die dingen waarvoor zij pleiten. De afzonderlijke Staten van de Verenigde Staten hebben al deze jaren in dit opzicht wind gezaaid, en nu oogsten zij storm. En het ergste van alles is nog, dat zij zich voorgenomen hebben om het kwaad te zuiveren door deze opgelegde ledigheid ten strengste te handhaven en dat nu in de gehele Verenigde Staten en door de nationale macht.

De tegenwerping kan gemaakt worden, dat dit een blaam werpt ten aanzien van Gods wijsheid om een rustdag aan te wijzen: maar dat is niet zo. Toen God de Sabbat aanwees had Hij een doel voor ogen en dat doel was, dat de mens Hem zou gedenken in Zijn scheppingswerk, en Hem aanbidden zou als de Schepper.

De bedoeling van het gebod om de Sabbat te vieren is de eer van God en de aanbidding van Hem als Schepper. Deze aanbidding en de heiliging die God met de Sabbat verbonden heeft, zijn overwegingen die altijd zullen voorkomen, dat deze dag een dag van ledigheid wordt. Zij die deze zondagswet verdedigen weten dat heel goed. Dit hele beginsel is belichaamd in een verklaring die Dr. Crafs aflegde tegenover de Knights of Labor (vakbond) waar hij zei: "als men de godsdienst uit deze dag wegneemt dan neemt men de rust daaruit weg." Hetzelfde beginsel komt naar voren in de woorden van Joseph Cook, waar wij boven reeds naar verwezen, dat men tevergeefs pogen zal om een rustdag af te dwingen tenzij men er een dag van aanbidding van maakt; en tenzij die gefundeerd is op godsdienstige redenen, kan zij niet lang gehandhaafd worden.

Deze mensen belijden dus precies datgene wat ik hier sta te beweren, d.w.z. dat alleen godsdienstige bekrachtiging en aanbidding voorkomen, dat een rustdag een dag van ledigheid wordt en bijgevolg een dag van ondeugd. Maar het is alleen God die deze heiligheid kan geven; de Staat kan dat nooit. Daarom is de volgende stap in het proces van de zijde van degenen die voor deze wet zijn, dat zij pogen dat de Staat zal voorzien in de godsdienstige bekrachtiging die bij deze rustdag hoort, en die alleen staat zal zijn om te voorkomen dat het een dag van ledigheid en een dag van ondeugd wordt. Maar zij weten dat de Staat deze godsdienstige invloed niet bezit; en zij weten dat deze moet komen van de kerk, en dan zal de kerk zich beroepen op de Staat, op haar macht, om dit alles op te dringen aan de burger.

Dat is precies wat zij zich voorgenomen hebben. Ds. Sam Small bracht in een preek in Kansas City de afgelopen winter niet alleen zijn eigen maar ook de gevoelens van vele anderen onder woorden toen hij zei:

"Ik verlang er naar dat de dag komt, dat de kerk de scheidsrechter is in alle wetgeving, zowel van de Staten, op nationaal als op gemeentelijk niveau; het moment waarop de grote kerken in dit land in harmonie samen kunnen komen en hun bevelen kunnen uitvoeren en dat de wetgevende macht dat zal respecteren en het om zal zetten in wetten."

Maar elke poging om godsdienstige plichten op te dringen bekrachtigd alleen maar huichelarij en vermenigvuldigd de zonde, omdat de liefde tot God van wezenlijk belang is in elke handeling van godsdienstige plicht. Als iemand God gehoorzaamheid aanbiedt zonder dat er liefde tot God in zijn hart is, onteert hij God en doet zijn eigen natuur geweld aan. Indien iemand God gehoorzaamd of Godsdienstige plichten vervuld uit zelfzuchtige motieven is dat zonde, en als de Staat mensen dwingt om godsdienstig te handelen, en voorgeeft dat hij God eert, terwijl er in zijn hart geen liefde tot God is, dwingt de Staat alleen tot huichelarij en zonde en als huichelarij en zonde toeneemt en vermenigvuldigd door het aanwenden van de nationale macht, kan dat alleen maar eindigen in verderf en ondergang en dat snel. Want zoals Mr. Buckle het zeer krachtig tot uitdrukking bracht:-

"Als mensen op deze manier gedwongen worden om hun gedachten achter een masker te verbergen, wordt een gewoonte geschapen om zich veiligheid te verschaffen door leugens, en om onschuld te kopen door misleiding. Op deze wijze wordt bedrog een levensnoodzaak, oneerlijkheid een dagelijkse gewoonte; de gehele toon van het dagelijkse leven is besmet, en ondeugd en dwaling neemt hand over hand toe."

Als gevolg daarvan is het op eigen gevaar af als de Staat de onderhouding van een rustdag dwingend oplegt. Meer nog, als de Staat toestaat dat zij zich de wet laat voor schrijven door de kerk, zoals hier voorgesteld wordt door Ds. Small, dan wil dat zeggen, dat de kerk verheven is boven de burgerlijke macht, en dat kan alleen maar uitlopen op godsdienstige tirannie, en dat is de ergste vorm van tirannie. Van welke kant de zaak ook bekeken wordt altijd opnieuw blijkt, dat wanneer de Staat een dag van verplichte rust vaststelt, kan dat alleen maar het kwaad tengevolge hebben. Daarom is mijn stelling dat zondagswetten niemands welzijn dienen.

Omdat het verder alleen maar de godsdienstige invloeden zijn die de rustdag omringen, die voorkomen kunnen dat de rustdag tot een dag van ledigheid wordt, en bijgevolg van ondeugd; en omdat het alleen God is die in deze invloeden voorzien kan, volgt daaruit dat de Sabbatviering alleen aan God toegewijdt kan worden. Hij alleen kan die waarborgen, en omdat het een plicht is die alleen aan God toebehoort, worden wij opnieuw herinnerd aan het directe gebod van Jezus, om aan God te geven wat Hem toebehoort en niet aan de keizer, en hierin wordt de Staat duidelijk verboden om zich hoe dan ook met sabbatviering bezig te houden.

Deze hele lijn van redenering wordt volledig ondersteund door het Sabbatsgebod. Het gebod zegt: "Gedenk de Sabbatdag, dat gij die heiligt. Zes dagen zult gij arbeiden en al uw werk doen: maar de zevende dag is de Sabbat van de Here uw God, dan zult gij geen werk doen. Gij nog uw zoon, noch uw dochter noch uw diens knecht noch uw dienstmaagd noch uw vee noch de vreemdeling die in uw stede woont. Want in zes dagen heeft de Here de hemel en de aarde gemaakt, de zee en al wat daarin is en Hij rustte op de zevende dag, daarom zegende de Here de Sabbat en heiligde die."

Hier worden de redenen aangegeven. Ten eerste: Hij rustte op de zevende dag. Ten tweede: Hij zegende en heiligde die.

Dat u vermoeit kunt worden, wordt niet opgegeven als een reden om geen werk te doen op de zevende dag. God zegt niet werk niet op de zevende

dag want anders zult u zich overwerken of dat u dan lichamelijk in elkaar zou storten. Niets van dat alles. De lichamelijke behoeften van de mens worden in dit gebod niet genoemd. Werk zes dagen want de Here werkte zes dagen; rust op de zevende dag omdat de Here op de zevende dag gerust heeft; heiligt die dag, omdat de Here die dag gezegend en geheiligt heeft. Het is de Here die voor ogen gehouden moet worden. Het is de Here die verhoogd moet worden. Daarom heeft het vierde gebod en haar verplichtingen alleen iets te maken met de verhouding van de mens tot God. Het zijn niet de lichamelijke maar de geestelijke behoeften die ons voor ogen gehouden worden in het Sabbatsgebod. Het is een dag die bedoeld is om God daarop te aanbidden, een dag van heilige herinnering aan Hem, en van meditatie over Zijn werken. De dag moet heilig gehouden worden. Als de dag niet heilig gehouden wordt, wordt zij helemaal niet gehouden. Wanneer de Staat het onderneemt om de viering van de Sabbat of de dag des Heren te eisen, dan stelt zij eisen die zij niet stellen kan, omdat dat alleen aan God toebehoort. Wanneer de Staat het op zich neemt om de viering van de Sabbat te waarborgen, dan onderneemt zij daarmee een onmogelijke taak, omdat heiligheid geen attribuut is van de burgerlijke overheid, zij bezit ook de macht en de bevoegdheid niet om heiligheid te bevorderen; en zoals reeds aangetoond is, is het enige dat de Staat . doen kan het afdwingen van ledigheid en daarmee een premie uitloven op roekeloosheid en dat kan de Staat zich met het oog op haar eigen welzijn nimmer veroorloven. Als de Staat het onderneemt, om uit welke bron dan ook te voorzien in godsdienstige invloeden om te voorkomen, dat het een dag van ledigheid wordt, zodat er kwaad uitgebroid wordt, dan dwingt zij alleen maar tot huichelarij en vermeerdert zij zonde.

Daarom herhaal ik, dat elke logische overdenking van dit onderwerp mijn stelling onderbouwd dat zondagswetten niet bijdragen tot het welzijn van iets of iemand in deze wereld.

Senator Blair. - Denkt u dat dit wetsontwerp er op gericht is om iemand God te doen aanbidden?

Mr. Jones. - Ja ik beweer dat dit het geval is en ik zal dat bewijzen aan de hand van de verklaringen van hen die hier vandaag stonden. Maar ik moet eerst een paar andere opmerkingen maken; en ik stel voor om hier mijn historisch bewijs in te leiden. Ik wil u allen laten zien dat op deze manier in de vierde eeuw het pausdom gevormd werd. En ik zal alles wat ik hier over te lezen heb op dit punt voorlezen uit het tweede deel van de kerkgeschiedenis van Neander de editie van Prof. Torrey, Boston 1852.

Ik kan alleen de pagina's aangeven. Zoals ik reeds naar voren gebracht heb werd het Romeinse keizerrijk door de beginselen van Christus gedwongen om het recht te erkennen dat ieder mens God mag dienen op de manier die hij zelf verkiest. Dit recht werd in het edict van Milaan in 312 erkent. Maar de vrijheid van het geweten hing slechts kort aan een zijden draad en toen namen de bisschoppen die gedragen werden door die ambitieuze geest die het Pausdom ontwikkelde, de draad over, en gingen door met dat werk dat eindigde in heerszuchtige despotisme van de Middeleeuwen. Ik wil u laten zien hoe dat gebeurde, en dan zult u geen moeite hebben de tendens van de huidige beweging te zien. Neander zegt:-

"Er was in feite in de kerk een valse theocratische theorie opgestaan, die haar oorsprong niet vond in het wezen van het evangelie, maar in de verwarring van de godsdienstige inrichting van het Oude en het Nieuwe Testament, die een onchristelijk tegenstelling tussen de priesterlijke en de burgerlijke macht met zich meebracht, en die heel gemakkelijk kon overgaan in de vorming , van een priesterstaat, om het wereldlijke in een valse en uiterlijke manier aan zich te onderwerpen"-p.132.

Het programma was een theocratische regeringstheorie die er toe neigde om het wereldse aan zich te onderwerpen, m.a.w. de kerk legde het er op toe om de kerkelijke macht te stellen boven de burgerlijke macht. Deze theocratische bisschoppen maakten zichzelf en hun macht een noodzaak voor Constantijn, die, om zich te verzekeren van hun ondersteuning, een politiek bekeerling werd tot de vorm van het Christendom, en maakte dat tot de erkende godsdienst van het keizerrijk; want zegt Neander verder:-

"Deze theocratische theorie was ten tijde van Constantijn reeds de overheersende; en de bisschoppen maakten zich vrijwillig afhankelijk van hem door hun twistgesprekken en door hun vastbeslotenheid om macht van de Staat de te gebruiken voor de bevordering van hun eigen doeleinden" p.132.

Uit deze theocratische regeringstheorie kwam het pausdom voort, die de burgerlijke macht onderwierp aan de kerkelijke macht, en tegen deze zelfde geest moeten wij nu op onze hoede zijn in de Verenigde Staten evenals in alle andere landen.

Ik wil u laten zien dat aan dit hele programma een theocratische theorie ten grondslag ligt. Mevr. Bateham heeft gezegd dat de Woman's Christian Temperance Union (de christelijke vrouwen geheelonthouders beweging) deze beweging kort geleden heeft gestart en dat zij dit bevorderen. Wat zijn hun doelstellingen wat de burgerlijke regering aangaat? Ik citeer uit het maandblad van de "christelijke vrouwen geheelonthouders beweging" van Sept. 1886. Dit maandblad is het landelijk orgaan van de vereniging.

"Er is een ware theocratie op komst en de kroning van Christus in de wet en voor de wetgevers staat te komen; daarom bid ik vurig, als een christen patriot, voor stemrecht in de handen van de vrouwen, en verheug mij erover dat de Nationale Vrouwen Geheelonthouders Vereniging reeds zolang een voorvechtster van deze zaak is."

Zoals u dus ziet zit er achter deze beweging een theocratische theorie en die komt er om in te grijpen in burgerlijke zaken, om een theocratie te vestigen en om tenslotte de burgerlijke macht te onderwerpen aan de kerk.

Senator Blair. - Denkt u dat de kwestie van het geven van het stemrecht aan vrouwen een godsdienstige kwestie is.

Mr. Jones. - Neen. Ik heb dit alleen voorgelezen met het doel om bewijs te leveren dat er een theocratische theorie achter steekt, zoals dat in de vierde eeuw het geval was om zo de parallel te laten zien.

Senator Blair. , Maar de parallel schijnt in te houden dat de uitbreiding van het kiesrecht voor vrouwen door een goddelijke aanwijzing geschied, en dat dit de intrede is van een theocratische regeringsvorm?

Mr. Jones. - Ja, zij willen het kiesrecht om een theocratie succes vol te maken.

Senator Blair. - Daarom zoudt u tegen vrouwen kiesrecht zijn?

Mr. Jones. - Ik zou tegen vrouwen kiesrecht zijn of enige andere vorm van kiesrecht, met het vooropgezette doel om daardoor een theocratie te vestigen.

Senator Blair. - Maar dat is niet de vraag. Het is mogelijk dat deze vrouwen hun eigen ideeën daar verkeerd weergeven.

Mr. Jones. - Neen, omdat ik daarvoor andere bewijzen heb. Laat mij ze voorlezen.

Senator Palmer. - U veronderstelt dat zij daar een praktische theocratie bedoelen?

Mr. Jones. - Ik veronderstel dat sir; maar laat mij verder lezen, en u zult hun eigen woorden horen.

Senator Blair. - Als deze vrouwen proberen om de instellingen van dit land omver te werpen, en op het punt staan om een priesterheerschappij op te richten, dan moeten wij dat weten.

Mr. Jones. - Dat is waar, en dat is de reden waarom ik hier spreek; wij willen dat de natie er van op de hoogte is.

Senator Blair. - Deze vrouwen moeten in de gaten gehouden worden, dat geef ik toe.

Mr. Jones. - Zij doen dat in dat opzicht, en veel mannen houden zich bezig met hetzelfde.

Senator Blair. - Anders zou het niet gevaarlijk zijn.

Mr. Jones. - Het zou altijd gevaarlijk zijn. Een theorie over een theocratische regeringsvorm is hoe dan ook gevaarlijk. Zij is antichristelijk, zoals het ook tegen het recht en de beginselen der rechtvaardigheid is.

Senator Blair. - Geloof u dat de regering des hemels een theocratie is?

Mr. Jones. - Ja sir; maar een burgerregering - een aardse regering is dat niet.

Senator Blair. - Waarom is het dan gevaarlijk?

Mr. Jones. - Aardse regeringen zijn niet gevaarlijk als zij op de juiste manier beheerst worden.

Senator Blair. - Zij zeggen alleen dat een ware theocratie nog komen moet. Men veronderstelt dat er een duizendjarig rijk komt; misschien verwijzen zij naar een duizendjarig rijk dat er nog niet is, zodat zij nog een paar jaar wachten voordat het er is.

Mr. Jones. - Maar ik zal u het soort wetten voorlezen, waarvan zij veronderstellen dat die het duizendjarig rijk in zullen luiden.

Senator Blair. - Wat u tot dusver hebt voorgelezen, heeft de zaak niet geraakt; want zij beweren dat een echte theocratie nog komen moet, en het kan zijn dat zij uitzien naar het neerdalen van het Nieuwe Jeruzalem voor wat betreft de tijd van de nieuwe theocratie.

Mr. Jones. - Neen, omdat een ware theocratie nooit kan komen door burgerlijke wetten, of door de politiek of door verkiezingen.

Senator Blair. - Dat is helemaal niet zeker.

Mr. Jones. - Het is volgens de Schrift

Senator Blair. - Dat weet ik niet; ik heb de Bijbel verschillende keren gelezen. Maar ga verder.

Mr. Jones. - De regering van Israël was een echte theocratie. Dat was werkelijk een regering van God. Bij de brandende braambos beval God aan Mozes om zijn volk uit Egypte te leiden. Door tekenen en machtige wonderen, verlostte God Israël uit Egypte, en leidde hen door de woestijn, en tenslotte in het land Kanaän. Daar werden zij geleid door richters tot Samuel de profeet, tot wie God, toen hij nog een kind was, sprak en door wie God zijn wil bekend maakte. In de dagen van Samuel vroeg het volk of zij een koning mochten hebben. Dit werd toegestaan, en God koos Saul, en Samuel zalfde hem tot koning over Israël. Saul faalde in het doen van de wil van God, en zoals hij het woord des Heren verwierp, verwierp de Here hem om koning te zijn, en God zond Samuel om David tot koning te zalven over Israël; en de troon van David werd door God voor immer bevestigd. Toen Salomo David opvolgde als koning van Israël, lezen wij het volgende bericht. "En Salomo zat op de troon des Heren inplaats van zijn vader David" 1 Kron 29:23. De troon van David was de troon des Heren, en Salomo zat op de troon des Heren als koning over het aardse koninkrijk van God. De troonsopvolging in de lijn van David ging door tot Zedekiah, die onderworpen werd aan de koning van Babylon en hij ging een plechtig verbond aan met God dat hij een loyaal onderdaan zou zijn van de koning van Babylon. Maar Zedekiah verbrak zijn verbond met God; en toen zei God tegen hem:-

"En gij onheilige, goddeloze, vorst van Israël, wiens dag komt ten tijde van de eindafrekening, zo zegt de Here Here: Neem weg die tulband! Zet af die kroon! Zo zal het niet blijven. Verhoog wat laag is; verlaag wat hoog is. Een puinhoop, een puinhoop, een puinhoop zal Ik ze maken. Maar ook zo zal het niet blijven. Totdat Hij komt die er recht op heeft en aan wie Ik het geven zal". Ezechiël 21:25-27.

Het koninkrijk was toen onderworpen aan Babylon. Toen Babylon viel en opgevolgd werd door Medo-Perzië, werd het de eerste keer omgekeerd. Toen Medo-Perzië viel en opgevolgd werd door Griekenland werd het voor de tweede keer omgekeerd. Toen het Griekse wereldrijk plaats maakte voor het Romeinse

rijk werd het voor de derde keer omgekeerd. En dan zegt het woord: "Zo zal het niet blijven, totdat hij komt die er recht op heeft en aan hem zal het gegeven worden". Wie is hij die er recht op heeft? "Gij zult zijn naam Jezus noemen. Hij zal groot zijn en Zoon des Allerhoogsten genoemd worden, en de Here God zal hem de troon van Zijn vader David geven; en Hij zal regeren over het huis van David tot in eeuwigheid; en Zijn koninkrijk zal geen einde nemen". Lucas 1:31-33. En terwijl hij hier was als "de profeet" een man van smarten en vertrouwd met ziekte, verklaarde Hij in de nacht waarin Hij verraden werd "Mijn koninkrijk is niet van deze wereld". De troon des Heren is dus weggenomen van deze wereld, en die zal er niet meer zijn, totdat Hij komt die er recht op heeft en zij zal Hem gegeven worden". En die tijd is het einde van de wereld en het begin van de komende wereld. Zolang deze wereld dus blijft voortbestaan kan er nooit geen sprake meer zijn van een echte theocratie. Daaruit volgt dat er vanaf de dood van Christus tot aan het einde van de wereld er nooit geen echte theocratie meer zijn kan, en dat iedere theorie van een theocratie een valse theorie is, elk voorwendsel daartoe is een vals voorwendsel, en waar zo'n theorie voorgesteld en gepropageerd wordt, of dat nu in Rome was in de vierde eeuw of nu in de negentiende eeuw; de theorie gaat zwanger van alles wat het Pausdom ooit was of voorgaf te zijn. - het plaatst de mens in de plaats van God.

Ik wil nu een andere verklaring voorlezen over het doel van de Vrouwen Geheelonthouders Vereniging. Het is genomen uit jaarlijkse toespraak van de president van de Nationale Unie, op de vergadering in Nashville, 1887. Zij luidt als volgt:-

"De Christelijke Vrouwen Geheelonthouders Vereniging heeft lokaal, Staats en nationaal en op mondiaal niveau, een vitale samenbindende gedachte, één alles beheersend doel, een onverwoestbaar enthousiasme en dat is dat Christus de koning van deze wereld zal worden";

Senator Blair. - "Zal worden".

Mr. Jones. - "Koning van deze wereld zal worden".

Senator Blair. - Maar u bent een kerkelijk gezagdrager, en u leest ons de Bijbel voor.

Mr. Jones. - Ik zal u op dit punt een stuk voorlezen dat de kern precies raakt.

Senator Blair. - Staat er niet in dezelfde Bijbel dat het nu is dat Christus koning moet zijn?

Mr. Jones. - Ik zal een passage voorlezen uit de Bijbel met betrekking tot dit onderwerp. Sta mij echter toe om eerst dit citaat af te maken:-

"De Christelijke Vrouwen Geheelonthouders Vereniging heeft op lokaal, staats en

nationaal en op mondiaal niveau, een vitaal samenbindende gedachte, één alles beheersend doel, een onverwoestbaar enthousiasme en dat is dat Christus de koning van deze wereld zal worden;- ja echt, DE KONING VAN DEZE WERELD in haar rijk van oorzaak en gevolg, koning van de gerechtshoven, de legers, de zakenwereld, - koning op de universiteiten en kloosters, - koning in haar gewoonten en gebruiken en de wet Het koninkrijk van Christus moet opgenomen worden in de wet via de politiek".

De nadruk ligt hier op de "koning van deze wereld". Jezus Christus Zelf zei, "Mijn koninkrijk is niet van deze wereld". Dan is het zeker dat de Vrouwen Geheelonthouders Vereniging ingaat tegen de woorden van Jezus Christus, als zij zeggen dat Hij de koning van deze wereld moet zijn; en dat dit koninkrijk opgenomen moet worden in de wet via de politiek. Jezus Christus komt binnen door het evangelie en niet via de politiek.

Ook eindigde dit voornemen niet met de vergadering van de Nationale Christelijke Vrouwen Geheelonthouders Vereniging ter vergadering bijeen in Nashville. Op de laatste nationale conventie in New York afgelopen zomer werd deze stelling herhaald, in de volgende besluiten:-

"Besluit, dat Jezus Christus en zijn evangelie, als een universele koning en wet, oppermachtig moet zijn in onze regering en op politiek gebied".

Laten wij eens proberen om dat besluit een praktische toepassing te geven. Veronderstel dat het evangelie aangenomen werd als de wet van deze regering. Het is de plicht van elk gerechtshof om te handelen in overeenstemming met de wet. Er is een artikel in die wet dat aldus luidt, -

"Indien uw broeder zondigt, bestraf hem, en indien hij berouw heeft, vergeef hem. En zelfs indien hij zevenmaal per dag tegen u zondigt en zevenmaal tot u terug komt en zegt: Ik heb berouw, zult gij hem vergeven". Lucas 17:3-4.

Veronderstel iemand steelt een paard. Hij wordt gearresteerd, hij komt voor en hij wordt schuldig bevonden. Hij zegt, "ik heb berouw". Dan zegt de wet "vergeef hem" en de regering moet zich aan de wet houden. Hij wordt vrijgelaten; hij herhaalt zijn handeling, en wordt gearresteerd en opnieuw schuldig bevonden. Hij zegt, "ik heb berouw" dan zegt de wet "gij zult hem vergeven".

En als hij zijn misdaad zeven keer per dag zou herhalen en zeven keer per dag voor de rechter zou verschijnen, en zeggen zou, "het spijt me", dan moest de regering hem vergeven, want dat is wat de "christelijke vrouwen geheelonthouder beweging besloten heeft dat dit de wet van het land zou zijn.

Elk systeem dat op deze wijze zou regeren zou de burgerlijke overheid binnen vierentwintig uur vernietigen. Daarmee wil niets gezegd zijn tegen de Bijbel, noch iets tegen de beginselen van de Bijbel. Het illustreert alleen de absurde verdraaiing van de beginselen van de Bijbel door deze mensen, die hier een

systeem van godsdienstige wetgeving willen vestigen. De regering van God is een moreel bewind, en Hij heeft voorzieningen getroffen voor het behoud van zijn regering tezamen met de vergeving van de overtredingen. Maar die voorzieningen heeft Hij niet getroffen voor de burgerlijke overheid. Zulke voorzieningen kunnen niet getroffen worden zodat tegelijkertijd de burgerlijke overheid gehandhaafd wordt. De Bijbel openbaart Gods methode van redding voor diegenen die zondigen tegen zijn regering; de burgerlijke overheid is de methode van de mens om de orde te handhaven, en dat heeft niets te maken met zonde, noch met de redding van zondaren. Als de burgerlijke overheid een dief of een moordenaar arresteert, en hij wordt schuldig bevonden, dan moet er straf geoeffend worden, hoewel de Here het hem vergeeft. Deze theocratische theorie schijnt het gehele lichaam te doortrekken, want het achtste district van de Christelijke Vrouwen Geheelonthouders Vereniging in Augusta, Wiscousin waarin vijftien graafschappen vertegenwoordigd zijn nam op de vergadering van 2-4 Oktober de volgende resolutie aan:-

"Daar God wil dat alle mensen de Zoon eren zoals zij de Vader eren; en daar de burgerlijke wet die Christus gaf op de Sinai de enige volmaakte wet is, en de enige wet is die de rechten van alle klassen verzekerd; daarom,- is besloten, dat de burgerlijke overheid Christus moet erkennen als de zedelijke, morele Heerser en dat zijn wet de standaard vormt van alle wetgeving".

De wet die Christus vanaf de Sinai afkondigde is geen burgerlijke wet; het is een zedenwet. Maar als dat een burgerlijke wet is, en dit een burgerlijke overheid is, wat in de wereld doet een burgerlijke overheid met een zedelijk Bestuurder? Deze goede vrouwen moeten geïnformeerd worden dat de burgerlijke overheid gebaseerd is op de burgerlijke wet, en alleen maar burgerlijke bestuurders heeft. Een zedelijke regering is gefundeerd in de zedenwet, en heeft alleen maar een zedelijk Bestuurder. Elke bestuurlijke theorie die dit verward, is een theocratische theorie en dat is precies de bestuurlijke theorie die de Vrouwen Geheelonthouders Vereniging aanhangt, zoals door deze bewijzen aangetoond is. En elke theocratische theorie sinds de dood van Christus, is de pauselijke theorie.

Deze uitspraken bewijzen dat het doel van de Vrouwen Geheelonthouders Vereniging is dat er een "praktische theocratie" gevestigd wordt. Begrijpt u mij a.u.b. niet verkeerd. Er is niemand die meer respect en goede wensen heeft voor de Vrouwen Geheelonthouders Vereniging dan wij als zij zich houden bij hun legitieme werk. Wij dragen de Vereniging een warm hart toe, als geheelonthoudersvereniging, en als vrouwen geheelonthouders vereniging; maar wij hebben geen genade voor een politiek christelijk geheelonthoudersvereniging, en ook niet voor een theocratische geheelonthoudersvereniging. Wij hopen oprecht dat de Christelijke Vrouwen Geheelonthouders Vereniging zich houdt bij haar eigenlijke doelstelling, en de geheelonthouding op grond van christelijke beginselen bevordert, *en* de christelijke geheelonthouding niet bevordert op grond van

politieke middelen, noch voor politieke geheelonthouding op grond van theocratische middelen. Ik geloof in christelijke geheelonthouding. Ik geloof er niet alleen in maar ik breng het ook in praktijk. Ik breng het strikter in praktijk dan het gepredikt wordt door de Vrouwen Geheelonthouders (W.C.T.U.). Maar hoe grondig ik er ook in geloof, en hoe nauwgezet ik dat zelf ook in toepassing breng, toch zou ik nooit mijn hand opheffen of mijn lippen openen in een poging om mensen te dwingen om christelijke geheelonthouding in praktijk te brengen op de manier waarop ik dat doe. Door de reinheid en de liefde van Christus, trekt het christendom de mens inplaats van te trachten hen te dwingen. Niet door de kracht van de burgerlijke overheid, maar door de kracht van de Heilige Geest, verzekerd het christendom zich van de gehoorzaamheid van de mens en het in praktijk brengen van christelijke geheelonthouding.

Het doel van hen die verantwoordelijk zijn in deze zijn in deze zondagswet beweging is de vestiging van een theocratie zoals dit ook het doel was van de kerkleiders van de vierde eeuw. En wat werd er uit die beweging toendertijd? Ik zal opnieuw voorlezen.

"Deze theocratische theorie was in de tijd van Constantijn reeds de overheersende; en... de bisschoppen maakten zichzelf vrijwillig afhankelijk van hem bij hun twistgesprekken, en door hun vaste wil om de macht van de Staat te gebruiken voor het vooruit brengen van hun doelstellingen". Neander, p.132.

Omdat dit de theorie is, die resulteerde in de wil "om gebruik te maken van de macht van de Staat voor de bevordering van haar doeleinden", rijst de vraag, welk middel gebruikten zij om het beheer van deze macht in handen te krijgen? Het antwoord luidt, zij deden dit door middel van zondagswetten.

Het voornaamste en het grote doel van deze politieke kerkmanagers toentertijd was de verheffing van zichzelf; en direct daarop kwam de verheffing van de zondag. Deze twee dingen waren voor de bisschoppen van Rome al meer dan tweehonderd jaar hun voornaamste doel, toen Constantijn hen een kans gaf om hun doeleinden te bereiken door de macht van de Staat. De arrogante aanspraken van de bisschop van Rome om zich te verzekeren van de macht over de hele kerk, werd het eerst tot gelding gebracht door Victor de bisschop te Rome A.D. 193-202 ten behoeve van de zondag.

"Hij schreef een heerszuchtige brief aan de Aziatische bisschoppen waarin hij hen gebod om het voorbeeld van de westerse christenen te volgen met betrekking tot het vieren van het paasfeest (dat betekende dat hij hen gebod om het paasfeest op zondag te vieren). De Aziaten antwoordden op dit heerszuchtig schrijven... met kracht en op resolute wijze, dat zij op geen enkele voorwaarde af zouden wijken van de gewoonte zoals zij die van hun

voorouders geleerd hadden. Daarop begon de donder van de excommunicatie te rommelen. Victor, die geprikkeld werd door het resolute antwoord van de Aziatische bisschoppen, verbrak de gemeenschap met hen, verklaarde dat zij onwaardig waren om de naam broeder te dragen, en sloot hen buiten de gemeenschap met de kerk van Rome". - Mosheim, hoofdstuk 4, par 11.

Het ene middel waardoor deze kerkleiders zich verzekerden van Constantijn van het gebruik van de macht van de Staat, was het beroemde edict dat bepaalde soorten arbeid verbood op "de eerbiedwaardige dag van de zon". Het edict luidt als volgt:-

"Laten alle rechters en stadsbewoners, en de bezigheid van alle handwerken, rusten op de eerbiedwaardige dag van de zon; maar laat hen, die op het platteland wonen, gerust en met volle vrijheid hun werk in de landbouw verrichten; daar het menigmaal gebeurt dat geen andere dag zo geschikt is voor het zaaien van koren en het planten van een wijngaard; opdat de mensen, door het juiste ogenblik te laten voorbijgaan, de voordelen, door de hemel verschaft, niet missen".

Deze wet werd in 321 uitgevaardigd op 7 maart. Alleen rechters, stadsbewoners en handwerkers moesten rusten op zondag; de mensen op het land waren in volle vrijheid om te werken. Maar dat was natuurlijk voor die politieke kerkleiders niet lang een bevredigende situatie. Zozimus zegt dat het doel van de eerste zondagswet was dat de dag ongehinderd gewijd kan worden aan voornemens van aanbidding. En omdat de regering nu een theocratie was, is het alleen maar consequent om te eisen dat iedereen godsdienstig zijn zou. Daarom werd er nog een zondagswet uitgevaardigd waarbij alle mensen geboden werd om op zondag niet te werken.

"En al die verordeningen werden niet alleen later, in het jaar 386, door een wet herhaald en bekrachtigd, maar tevens werden alle burgerlijke handelingen, van welke aard zij ook wezen mochten, op zondag verboden. Ja, er werd bepaald, dat al wie daar tegen zondigde als heiligschenners beschouwd zou worden".

Toen de mensen dus niet meer toegestaan werd om enig werk te verrichten, gingen zij spelen, en het natuurlijk gevolg was dat de circussen en de theaters elke zondag stampvol zaten, in het hele keizerrijk. Maar het doel van de wet, vanaf de eerste die uitgevaardigd werd, was dat de dag gebruikt zou worden voor aanbidding, en dat de mensen de kerk zouden bezoeken. Om dit doel nu te bereiken moesten verdere stappen ondernomen worden, en dat gebeurde dus. Op een kerkvergadering in Carthago in 401 besloten de bisschoppen om een verzoek tot de keizer te richten.

“Dat de openbare schouwspelen voortaan op andere dan de christelijke zon en feestdagen mochten gehouden worden". Neander deel III p.404.

De geschiedenis verteld ons er niet bij of het verzoekschrift veertien miljoen handtekeningen vertegenwoordigde waarvan het merendeel nooit tekende. De geschiedenis zwijgt ook over het feit of dit verzoekschrift

ondersteund werd door een man die gerekend kon worden voor zeven miljoen tweehonderdduizend man. Maar de geschiedenis zwijgt niet over het feit wat de reden was die noodzakelijk maakte om het verzoekschrift te zenden. De indianen van het verzoekschrift gaven de reden zelf aan en zij was deze;-

“De mensen verzamelen zich meer in het circus dan in de kerk”. 404.

In de circussen en de theaters waren veel mensen te werk gesteld, en onder hen waren veel kerkleden. Maar zij werkten liever op zondag dan dat zij hun baan opgaven. De bisschoppen beklagden zich er over dat zij gedwongen werden om te werken: zij noemden dat vervolging, en vroegen om een wet die deze mensen zou beschermen tegen deze "vervolging". De kerk was vol geworden met massa's mensen, die, onbekeerd veel beter zorgden voor hun wereldse belangen en vermaken dan voor hun godsdienst. En daar de regering nu een godsregering was, werd het juist geacht dat de burgerlijke overheid gebruikt werd om iedereen respect voor God te laten tonen, of zij nu tot de kerk behoorde of niet, of zij nu respect hadden voor God of niet.

Het volk dat niet toegestaan werd om te werken ging nu in grote getale naar het circus en het theater. Zij hadden geen zin in gedwongen aanbidding. En daar zij gedwongen werden om ledig te zijn, was een stortvloed van losbandigheid het onvermijdelijk gevolg.

"Bij de hartstochtelijke liefde, waarmee toen velen, met name in de grote steden, aan de verschillende soorten van schouwspelen hingen, brachten deze, wanneer zij juist op kerkelijke dagen viel een verstoring van godsdienstoefening teweeg. Dikwijls horen wij de kerkleraars.... klagen dat de schouwburg in zulke gevallen drukker bezocht werd dan in de kerk". Neander III 403.

En daar de kerk niet wedijveren kon wilde zij het monopolie. Het verzoek van de kerkvergadering van Kartago kon niet aanstonds ingewilligd worden, maar in het jaar 425 werd de verlangde wet ingewilligd. En ook hieraan werd de reden toegevoegd die ook aan de eerste, ooit uitgevaardigde zondagswet werd toegevoegd; namelijk:-

"Opdat de gelovigen gedurende die dagen door niets in hun verheerlijking van God gestoord zouden worden". Neander III 404.

Men moet voortdurend voor ogen houden, dat de enige manier waarop "de aanbidding van de gelovigen" verstoord werd door deze dingen, was, dat wanneer het circus en de schouwburg open was de "gelovigen" naar het circus of de schouwburg gingen inplaats van naar de kerk en dat was de reden van de "verstoring" van hun "toewijding". De enige manier om de "toewijding" van de "gelovigen" te bevrijden van alle stoornis, was om het circus en de schouwburg te sluiten onder kerktijd. Op die manier en door die middelen werden alle stoornissen voor de toewijding van de mensen weggenomen. Maar Neander zegt in de volgende zinsnede:

"Op deze wijze ontving de kerk de hulp van de Staat ter bevordering van haar eigen doeleinden".

Deze verklaring is correct. Constantijn deed veel om de bisschoppen te begunstigen. Hij gaf hen geld en politieke voorkeur. Hij maakte hun besluiten in betwiste gevallen tot het laatste woord alsof het een besluit van Jezus Christus was. Maar in geen enkel geval gaf hij hun macht over diegenen die niet tot de kerk behoorden, om hen te dwingen om te handelen alsof dit wel zo was, uitgezonderd op één punt en dat was de zondagswet. Hun beslissingen die hij bij decreet tot het laatste woord maakte waren alleen bindend voor hen die dat vrijwillig verkozen, en had op anderen geen betrekking. Als iemand zich voor dit

tijdstip begeven had naar de rechtbank van de bisschoppen en niet tevreden was met het besluit, dan kon hij in beroep gaan bij de burgerlijke rechter. Dit edict maakte een eind aan dat soort zaken, en toch had het geen betrekking op iemand die zich niet vrijwillig onder de arbitrage van de bisschoppen gesteld had. Maar door de zondagswet werd de kerk macht gegeven om diegenen die niet tot de kerk behoorden te dwingen, en hen die niet onder de jurisdictie van de kerk stonden de geboden van de kerk te gehoorzamen. In de zondagswet werd de kerk macht gegeven over de burgerlijke macht, en daardoor kon hij diegenen dwingen die niet tot de kerk behoorden alsof zij daartoe behoorden. De geschiedenis van de tijd van Constantijn kan nog zo grondig onderzocht worden, maar steeds opnieuw zal men tot de slotsom komen dat de kerk nergens een dergelijke macht kreeg als alleen in dit ene, de zondagswet. De verklaring van Neander is correct in de volgende zin:-

"Op deze wijze ontving de kerk hulp van de Staat ter bevordering van haar eigen doeleinden".

Het werk was echter nog niet klaar. Goed, de bisschoppen hadden zich verzekerd van de macht van de Staat om van de mensen elk excuus weg te nemen om niet godsdienstig te zijn; maar vanaf het begin van dit hele programma hadden de mensen niet echt de behoefte om ook echt godsdienstig te zijn. Zij bezaten de geest van toewijding niet in hun hart; en hoewel de Staat hen verbood om te werken, en het circus en de schouwburg op zondag sloot, wilden de mensen nog steeds niet godsdienstig zijn. De volgende stap die daartoe ondernomen werd, kwam logisch voort uit deze situatie, en dat was "dwing ze". En de theocratische bisschoppen wisten er wel raad op. Zij stonden klaar met een theorie die precies voor dat doel geknipt was, en de grote katholieke kerkvader, de heilige Augustinus was de geestelijke vader van deze heilige katholieke theorie. Hij schreef:-

"Het is inderdaad beter dat men tot God gebracht wordt om Hem te dienen door instructies dan door de vrees voor straf of pijn. Maar hoewel het eerste middel beter is, moet het laatste middel niet verzuimt worden.... Velen moeten dikwijls tot hun Heer teruggebracht worden zoals de slechte dienstknecht, met de straf van tijdelijk lijden, voordat zij opklimmen tot de hoogste graad van godsdienstige ontwikkeling". Schaff "Church History", vol 2, sec 27.

Neander maakt de volgende opmerking over deze theorie:-

"Het was door Augustinus dat een theorie werd voorgesteld en gevestigd die....in zich de kiem bezat tot dat hele systeem van dwingelandij van intolerantie en

vervolgung die eindigde in de rechtbanken van de Inquisitie". Church History p.217.

De geschiedenis van de Inquisitie is niets meer dan de praktijk van deze beruchte theorie van Augustinus. Maar deze theorie is niets anders dan het logische gevolg van de theorie waarop de hele rij van zondagswetten gevestigd is. De kerk dwong d.m.v. de Staat alle mensen om ledig en ijdel te zijn voor hun eigen bestwil. Toen dat gebeurd was bleek dat de mens meer geneigd is tot ondeugd. Daarop trachtten zij iedereen te redden van het pad naar de duivel, door iedereen te dwingen het pad naar de hemel te nemen. Het werk van de Inquisitie was altijd in liefde voor de ziel van de mens, en om hen te redden van de hel!

Sta mij toe om deze verklaringen van Neander nog eens samen te vatten: Hij zegt dat om de theocratische theorie van die bisschoppen in de praktijk te brengen, maakten zij zichzelf afhankelijk van Constantijn in hun twistgesprekken en "van hun vaste voornemen om de macht van de Staat te gebruiken voor de bevordering van hun doeleinden". Dan maakte hij melding van de eerste en de tweede zondagswet van Constantijn; de zondagswet van 386; de kerkvergadering van Carthago in 401 met het besluit en het verzoekschrift; en de wet van 425 in antwoord op dit verzoekschrift; en dan zonder enige onderbreking, en in directe betrekking op deze zondagswetten zegt hij: "Op deze wijze ontving de kerk hulp van de Staat voor de bevordering van haar doeleinden". Zij begon met het vaste voornemen om dit te doen. Zij deed het. En zij deed het op "deze manier". En toen zij zich verzekerd had van de macht van de Staat gebruikte zij die om haar eigen doeleinden te bevorderen en dat op haar eigen despotische manier, zoals die verklaard werd in de Inquisitie theorie van Augustinus. De eerste stap leidde logisch en onafwendbaar naar de laatste, en de theocratische leiders hadden de gruwelijke moed om dit te volgen van de eerste tot de laatste stap, zoals die door Augustinus uitgestippeld was, en die ons geïllustreerd wordt in de geschiedenis van de Inquisitie.

Dat is het systeem waartoe zondagswetten behoren. Dat is de theorie waarop zij gebaseerd zijn. Zij hebben geen ander fundament. Mr. Elliott die hier gesproken heeft ten gunste van een zondagswet, weet dat er geen wet in de Bijbel te vinden is voor het houden van de eerste dag van de week. Ik kon een passage voorlezen uit zijn eigen boek "The Abiding Sabbath" p.184 waarin hij belijdt "dat het Nieuwe Testament volkomen zwijgt voor zover het een uitdrukkelijk gebod met betrekking tot de sabbat betreft, of waar het gaat om regels die het vieren daarvan aangeven". En iedereen weet dat het Oude Testament niets zegt over de viering van de eerste dag der week, als de opstandingsdag van de Zaligmaker of om enige andere reden. Dr. Johnson en anderen hebben vanmorgen gezegd dat de zondag gekozen werd omdat dit de herinneringsdag is aan de opstanding van de Zaligmaker. In het Nieuwe Testament wordt ons verteld over de opstanding van de Zaligmaker. Toegegeven Dr. Elliot belijdt, en het wordt gepubliceerd door de American Tract Society dat "het Nieuwe Testament volkomen zwijgt over dit onderwerp". Welk recht hebben zij dan om er een wet van te maken, en dan door de burgerlijke wet iedereen te dwingen om die dag

des Heren te onderhouden, waarvoor geen enkel schriftuurlijk gezag bestaat? Laat mij een andere passage voorlezen uit een ander boek, dat gedrukt is door de Amerikaanse zondagsschool Unie. Op blz.186. van "The Lord's Day", geschreven door Mr. A.E. Waffle staan deze woorden:-

"Tot op de dood van Christus was er geen verandering in de dag. Het gezag moet gezocht worden in de woorden of in het voorbeeld van de apostelen".

Op de volgende bladzij zegt hij dan:-

"Voor zover het verslag aantoont, gaven de apostelen geen uitdrukkelijk gebod de Sabbat van de zevende dag te verwerpen, en dat de viering van de eerste dag van de week beveeld".Dr. Schaff zegt in de Schaff-Herzog Cyclopedia:-

"Er werden geen voorschriften voor de viering daarvan neergelegd in het Nieuwe Testament, zelfs de viering daarvan wordt niet bevolen". Artikel over de "Zondag".

Indien zij nu belijden dat Christus geen wet gaf voor de viering ervan, waarom willen zij dan de mensen dwingen om die dag te vieren? Welk recht bezitten zij om iedereen te dwingen die dag te vieren? Ik bestrijdt hun recht om mij of iemand anders te dwingen om te doen wat Christus nooit geboden heeft.

Senator Blair. - U geeft toe dat er een Sabbatsgebod was voor Christus kwam?

Mr. Jones - Zeker.

Senator Blair. - En Hij zei dat Hij niet kwam om te ontbinden, maar om te vervullen?

Mr. Jones. - Zeker.

Senator Blair. - Is er iets in het Nieuwe Testament dat de bestaande Sabbat ontbond.

Mr. Jones. - Neen.

Senator Blair. - Waarom bestaat het dan niet meer?

Mr. Jones. - Het bestaat, en wij houden het gebod dat de Sabbatviering gebied.

Senator Blair. - U zegt dus dat er een sabbatsgebod erkend wordt, en dat Christus dat bekrachtigd heeft.

Mr. Jones. - Zeker.

Senator Blair. - Ik zie uit datgene wat u hier verklaard dat Christus de bestaande wet erkende, en dat dit voortduurt tot op heden. U zegt dat het de ene dag is, en zij zeggen dat het een andere dag is.

Mr. Jones. - Maar zij zijn voor een wet die de viering van de eerste dag van de week bekrachtigd als de dag des Heren, terwijl wij belijden dat de Here hen daar nooit een gebod over gegeven heeft. Het gebod dat de Here gaf zegt "de zevende dag is de sabbat".

Senator Blair. - Is het nog de sabbat?

Mr. Jones. - Zeker en wij houden haar, maar wij bestrijden het recht dat enige burgerlijke overheid iemand kan dwingen die dag te houden of niet te houden.

Senator Blair. - De burgerlijke overheid van de Joden dwong tot een viering ervan?

Mr. Jones. - Dat was een theocratie.

Senator Blair. - Volgt daaruit dat wanneer de enige regeringsvorm een theocratie is en dat dit alles omvat wat tot een regering behoort, dat een andere vorm van regering die niet noodzakelijk een theocratie is, niet dezelfde zaken kan omvatten als een theocratie? Als de zaken van een theocratie, een monarchie of een republikeinse regeringsvorm niet hetzelfde zijn om de vestiging van de goede orde in de maatschappij te handhaven, zeg dan wat

het is? Wij zeggen, en dat is onze regeringsvorm dat het volk wetten uitvaardigd, de wetten samenstelt en de wet uitvoert. Onder de oude theocratische vorm, maakte God de wetten, God verklaarde wetten, en God voerde de wetten uit, door zijn middelen; maar wij doen precies hetzelfde maar dan door de wil van het volk, wat onder de theocratische regeringsvorm op een andere manier gedaan word. Als de Sabbat dus voor het algemeen welzijn van de gemeenschap is dan moet een republikeinse regeringsvorm een sabbat maken en bekrachtigen precies zoals een theocratische regeringsvorm deed. Het schijnt mij toe dat u werkt, en zo komt het bij mij over, onder de indruk dat een burgerlijke overheid voor het welzijn van het volk en dat is bij ons onder een republikeinse regeringsvorm, niets kan doen wat een theocratische regeringsvorm wel doet, als de theocratie de enige regeringsvorm is. Zij gaan toch noodzakelijker wijs over dezelfde zaken, - het bestuur, de ontwikkeling, het welzijn en de gezondheid van de gemeenschap en het maakt niet uit welke vorm het is.

Mr. Jones. - Een theocratische regering is een regering van God.

Senator Blair. - Dat zijn ook de overheden die door God gesteld. zijn.

Mr. Jones. - Deze regering is geen godsregering.

Senator Blair. - U vindt dat de regering van de U.S.A. niet existeert volgens de wil van God?

Mr. Jones. - Jawel, maar het is geen godsregering. De regering van God is een morele regering. Dit is een burgerlijke regering.

Senator Blair. - Een theocratie is een burgerlijke regering, en bestuurt in burgerlijke zaken, zowel als in de gebieden van spiritualiteit, zeden en godsdienst.

Mr. Jones. - Zeker, en God bestuurt dat, en niets dan een theocratie kan die dingen bekrachtigen, die betrekking hebben met de relatie van de mens tot God onder de eerste vier geboden.

Senator Blair. - Maar de voorgestelde wetgeving ligt buiten het theocratische deel.

Mr. Jones. - Helemaal niet; want de voorgestelde wetgeving neemt zich voor om door middel van straffen, de godsdienstige viering van de dag des Heren te bevorderen, terwijl niets anders dan de regering van God zelf dat doen kan. Dat is de kern van mijn betoog, en als u deze wetgeving toelaat, dan leidt u naar de vestiging van een nieuwe theocratie naar het model van het Pausdom, en de burgerlijke overheid heeft niets van doen met godsdienstige zaken. De hele wet is godsdienstig van aard; en als u met dit soort van godsdienstige wetgeving begint, dan zult u eindigen in een theocratie, een door de mens gemaakte theocratie, - en dat is een herhaling van het Pausdom.

Senator Blair. - Wij hebben in dit land al driehonderd jaar zondagswetten gehad. Zij zijn voortdurend meer en meer geliberaliseerd. Kent u een geval, hoewel het gevoelen ten gunste van de Sabbat voortdurend sterker schijnt te worden, waarin een Staat in deze statenbond het ondernam om een wet uit te vaardigen dat men ter kerke gaan moet, want dat is het gevaar dat u aan ziet komen?

Mr. Jones. - Nog niet. Zij zijn nu bezig met de eerste wet. Dit zal daartoe leiden. De wet van Constantijn werd uitgevaardigd in 321, en daarna werd geboden dat eerst alleen stedelingen en handwerkslieden niet zouden werken, opdat zij godsdienstig zouden zijn. Zij vroegen in het begin niet teveel. Zoals in een predikanten vergadering in San Diego Californië ongeveer twee maanden geleden gezegd werd. In dit soort zaken moet je eerst in't begin niet teveel vragen. Vraag juist zoveel als het publieke gevoelen toelaat, en als je dat gekregen hebt vraag dan meer". En zoals Dr. Crafts zei over deze wet in het Kapitol:-

"We nemen eerst een kwart van een brood, een half brood of een heel brood. Als de regering niets meer doen zou dan het sluiten van de postkantoren op de uren dat er kerkdiensten zijn, zot dit een nationale hulde zijn aan de waarde van de godsdienst, en dat zal leiden tot iets dat meer bevredigend is".

Dan verteld hij wat meer bevredigend zou zijn en hij zegt:-

"De wet staat het plaatselijke postkantoor toe, als hij dat wil, en sommige willen dat, om het postkantoor te openen op het uur dat er

kerkdienst is, en zo wordt het postkantoor een concurrent van de kerken".

Op een ander punt in dezelfde toespraak, refereerde Mr. Crafts aan de voorgestelde wetgeving als "het beschermen van kerkdiensten tegen concurrentie van postkantoren". En in de verklaring hoe dit gedaan kan worden zei hij:-

"Een wet die de opening tussen tien en twaalf uur verbiedt, zou dit tot stand brengen, daar het personeel dan ter kerke kan, en is beter dan niets; maar wij willen meer".

En,-

"Een wet die het behandelen van de zondagse post op uren die concurrerend werken met het aanwezig zijn in de kerk voor een deel van de postbeambten zou beter zijn dan niets; maar wij willen meer"

Hij gaat verder:-

"Het ter plaatse bepalen of een postkantoor geopend is op zondag, zouden wij begroeten als beter dan niets;maar wij willen meer dan dit".

Hoeveel meer? Hij gaat verder:-

Een wet die alle postvervoer op zondag zou verbieden is beter dan niets; maar wij willen meer dan dat".

En wanneer hebben zij dan ooit genoeg? Het is precies zoals het was met keizer Constantijn die rechters, stedelingen en handwerklieden verbood om op zondag te werken. Dat was een keizerlijke hulde "aan de waarde van de godsdienst", en dat was de aanleiding tot "meer bevredigende" wensen voor de kerkleiders.

Senator Blair. - Hebt u ooit gehoord van een voorstel dat gedaan werd aan enig wetgevend lichaam om iemand te dwingen op zondag de kerk te bezoeken?

Mr. Jones. - De voorstellen die gedaan zijn, zijn voor dat doel, om de trein op zondag niet te laten rijden, de zondagsbladen, in het kort om alle zondagswerk te stoppen zodat de mensen naar de kerk kunnen gaan.

Senator Blair. - Maar deze mensen komen hier en zeggen dat zij dat niet voorhebben, en in de afzonderlijke Staten gebeuren deze dingen al zo'n honderd jaar en ook gedurende de koloniale periode en daarvoor. Hebt u ooit gehoord dat een wetgevend lichaam op het Amerikaanse continent en binnen het grondgebied dat nu de U.S.A is, een voorstel gedaan is of een suggestie gegeven om iemand te dwingen de kerk te bezoeken?

Mr. Jones. - Niet in een wetgevend lichaam, maar in kerkelijke lichamen.

Senator Blair. - Kerkelijke lichamen maken geen wetten. Het congres is geen kerkelijk lichaam.

Mr. Jones. - Maar het is een kerkelijk lichaam dat zich van zo'n wet wil bedienen en deze wil bekrachtigen, precies zoals de theocratie van Nieuw Engeland (New England) deed, toen "afwezig zijn van de dienst des woords" gestraft werd met een boete"; en toen werden de mensen gedwongen onder bedreiging van straf om naar de kerk te gaan en te luisteren naar de prediking.

En het was een prediking waarvan één van de slachtoffers opmerkte dat het voedsel was dat alleen maar verteerd kon worden door de maag van een struisvogel.

Ook was dat niet beperkt tot koloniale tijden of tot New England; want nadat de koloniën staten werden had North Carolina een zondagswet, - en die heeft zij voor zover ik weet nog -, en die luidt als volgt:

"Hierbij wordt bepaald... dat iedereen, zich op de dag des Heren, algemeen zondag genoemd, moet wijden aan de plichten van godsdienst en vroomheid".

In 1803 werd in Tennessee een wet aangenomen die dezelfde woorden bevatte. Maar South Carolina en Georgia gingen verder, South Carolina besloot dat:

"Allen en iedereen, wie dan ook, zal zich op de dag des Heren wijden aan het houden daarvan, door zichzelf te wijden aan de plichten van vroomheid en ware godsdienst, publiek en privé; en als er geen redelijk en wettig excuus is dan zal hij die dag de parochie kerk bezoeken of een andere parochie kerk, of een vergadering van godsdienstige aanbidding".

In 1803, vaardigde men in Georgia eveneens een wet uit waarin van iedereen werd geëist dat hij de openbare eredienst bezocht. In 1821 werden in Connecticut de wetten herzien en de eerste paragraaf van de zondagswet luidde als volgt:-

"Het is de plicht van elke ingezetene van deze staat om de openbare eredienst te bezoeken op de dag des Heren".

En dat is precies de lijn die voorgesteld wordt door deze mannen en vrouwen die nu werken voor deze zondagswet. Dit is de eerste stap in die richting. Het hele doel dat zij voor ogen hebben met dit ophouden met werken, is identiek met dat in de vierde eeuw; namelijk opdat de mensen toegewijd kunnen zijn, opdat zij naar de kerk gaan. Het feitelijke doel van deze mensen om deze wet er door te krijgen is godsdienstig.

Ik wil u eens wijzen op de verklaringen van de mannen die hier vanmorgen in deze kamer stonden en die argumenten aandroegen voor deze zondagswet. Dr. W.W. Everts uit Chicago verklaarde in een zondagswetvergadering in Illinios op 8 november 1887, dat de zondag de toets voor alle godsdienst is. Laten wij de man nemen op zijn woord, wat kan het opleggen van de zondag dan anders zijn dan het opleggen van een godsdienstige toets? Dr. Crafts die in dit hele gebeuren zo'n vooraanstaande plaats inneemt zei tegen de Knights of Labor in Indianapolis, zoals ik reeds geciteerd heb, en hij herhaalde dat

gisterenavond, "als men de godsdienst uit de dag weg neemt dan haalt men de rust eruit". En deze uitspraak werd gedaan in antwoord op een vraag of er voor de arbeiders geen rustdag kon zijn die geen betrekking had op de godsdienst. Als wij nu de verklaring van Dr. Crafts nemen dan betekent dat, dat wil iemand een rustdag dan hangt dat af van de godsdienst die daarin zit; want als men de godsdienst eruit neemt, dan neemt men de rust eruit. Hij, in samenwerking met anderen, eist een wet die de mensen dwingt om rust te nemen. En omdat godsdienst de rust is, en de rust geheel afhankelijk is van het feit of er godsdienst in is, is het onvermijdelijk dat hun pogingen om zich te verzekeren van een wet die iedereen dwingt om op zondag te rusten, dit een poging is om een godsdienstige praktijk te vestigen door de wet.

Nog eens: In de "maandag lezingen" in Boston zei Joseph Cook in 1887,-

"De ervaring van eeuwen toont aan dat men tevergeefs poogt om de zondag te behouden als rustdag tenzij u de zondag behoudt als een dag van aanbidding".

Verder: Dr. Everts zei in de Elgin vergadering:-

"De arbeidersklasse is ertoe geneigd om s'zondagsmorgens laat op te staan, de zondagsbladen te lezen, en het uur der aanbidding onopgemerkt voorbij te laten gaan".

En nog maar drie weken geleden noemde Dr. Herrick Johnson de zaken waarmee de zondagsbladen gevuld zijn misdaad, schandalen, geroddel, nieuws en politiek - en riep uit:-

"Wat een mélange! Wat een dis die hem voorgezet wordt voor het ontbijt en na het ontbijt, om hem voor te bereiden voor het horen van het woord Gods! Het maakt het twee keer zo moeilijk om diegenen die naar het godshuis gaan, te bereiken en het houdt velen helemaal weg van het huis der aanbidding".

In de vergadering in Elgin werd door Dr. Everts verder opgemerkt:-

"De zondagstrein is een ander groot kwaad. Zij kunnen zich de weelde om een trein te laten rijden niet veroorloven, tenzij zij een groot aantal passagiers hebben en op deze manier een groot aantal gemeentes uiteen laten vallen. De zondagstreinen rijden hun passagiers met grote snelheid naar het verderf. Wat een vergrijp dat de spoorwegen, dat grote goed van de beschaving, de christelijke sabbat, vernietigen zou"!

Ik zal nog één verklaring weergeven die de hele zaak samenvat. In een massa bijeenkomst ten behoeve van de zondagswet die in de Hamilton Hall in Oakland, Californië, gehouden werd in Januari 1887 zei dr. Briggs uit Napa, Californië tot de Staat het volgende:-

"U verwijst morele instructie naar de kerk, en dan laat u iedereen op zondag doen waar hij zin in heeft, zodat wij hen niet kunnen bereiken".

Daarom willen zij dat de Staat alle mensen op zondag insluit, (opsluit) zodat de predikanten erbij kunnen komen. Bovenstaande verklaringen kunnen tot in het oneindige vermenigvuldigd worden; maar dit is genoeg. De redevoeringen, de preken en het werk van hen die een zondagswet willen, zijn allemaal van dezelfde soort. Zij tonen allemaal duidelijk aan dat het geheim en het echte doel van de hele zondagswetgeving bedoeld is om de mensen in de kerk te krijgen. De zondagstrein moet stoppen, omdat kerkleden daarmee op reis gaan, en dan gaan ze niet naar de kerk. De zondagsbladen moeten verdwijnen, omdat de mensen die lezen in plaats van naar de kerk te gaan, en omdat diegenen die ze lezen en desondanks naar de kerk gaan, niet zo goed voorbereid zijn op de preek.

In de vierde eeuw was dat precies zo met betrekking tot het zondagscircus en het theater. De mensen, zelfs kerkmensen gingen liever naar het circus toe dan naar de kerk; en zelfs als zij beiden, zowel de kerk als het theater bezochten dan was dat nog geen excellente dis- "wat een melange"! om een mens voor te zetten om hem voor te bereiden voor het horen van het woord Gods. Het circus en het theater konden zich niet veroorloven om op zondag open te zijn, tenzij er een groot aantal toeschouwers was, en op deze manier een groot aantal gemeentes uiteen deed vallen; en omdat zij haar toeschouwers met grote snelheid naar de ondergang leidden moesten zij op zondag gesloten worden om op die manier "een groot aantal gemeentes" voor de ondergang te behoeden. Het is vreselijk moeilijk te zien hoe een circus op zondag iemand naar de ondergang kon leiden die dat circus niet bezocht; en hoe een zondagstrein in de negentiende eeuw iemand met grote snelheid naar de ondergang kan leiden, die er op zondag niet mee reist? En de klacht van dr. Johnson is van hetzelfde laken een pak. Als een zondagskrant bij iemand binnenkomt op wie rust dan de blaam: op de krant of op degene die de krant neemt en leest? Juist op dit punt ligt het geheim van het hele euvel, precies als dat het geval was in de vierde eeuw: zij werpen de blaam op alles en iedereen, zelfs op levenloze dingen voor de ongodsdienstigheid, de ontrouw en de zonde die in hun eigen hart ligt.

Als zij alle zondagswerk stilgelegd hebben, en alle zondagsbladen, en alle zondagstreinen, om de mensen de kerken te laten bezoeken en zich aan goddelijke dingen te wijden, en laten wij eens veronderstellen dat de mensen de kerken dan niet bezoeken en zich niet wijden aan goddelijke dingen: zullen de godsdienstig politieke leiders daar dan mee stoppen? Nadat zij alles gedaan hebben opdat de mensen zich wijden, zullen zij dan toestaan dat goede bedoelingen mislukken of hun goede diensten

versmaden? Zullen zij dan niet de volgende logische stap doen - de stap die in de vierde eeuw ook gedaan werd - en de mensen dwingen om aanwezig te zijn bij de goddelijke dingen? Als zij al de stappen behalve die laatste, genomen hebben, zullen zij dan ook de laatste stap niet doen? Nadat zij de mensen gedwongen hebben om te rusten, zullen zij dan stoppen zonder een poging om de godsdienstige dwangmaatregelen eraan toe te voegen die alleen maar kunnen voorkomen dat een dag van gedwongen rust een dag wordt van gedwongen ledigheid, en bijgevolg van ondeugd en goddeloosheid? De waarschijnlijkheid dat zij daar niet zullen stoppen wordt versterkt door het feit dat de theorie die het geheel draagt identiek is aan die uit de vierde eeuw - de theorie van een theocratie.

Ik heb de doelstellingen van de Christelijke Vrouwen Geheelonthouders Vereniging aangehaald. De Nationale Hervormingsbeweging, wier secretaris vandaag aan deze tafel stond om te pleiten ten gunste van het wetsvoorstel, heeft als direct doel het vestigen van een theocratie binnen deze regering. Om hun eigen woorden aan te halen, hun doelstelling is om deze republiek "even zeker en echt een theocratie te maken als het gemenebest van Israël was".

De Zondagswet Vereniging houdt er een soortgelijke theorie op na. In de zondagswet vergadering in Elgin zei dr. Manderville uit Chicago:-

"De kooplieden van Tyrus stonden erop hun goederen op Sabbat in de buurt van de tempel te verkopen, en Nehemia dwong de gezagsdragers die de wet moesten handhaven om hun plicht te doen, en dit op te doen houden. Wij kunnen dus de gezagsdragers die de wet moeten handhaven dwingen om hun plicht te doen".

Nehemia regeerde daar in een echte theocratie, een Godsregering; de wet van God was de wet van het land, en Gods wet werd bekend gemaakt in het geschreven woord en door de profeten. Als het argument van Dr. Manderville dus al enige kracht bezit, dan is dat op grond van de aanspraak tot het vestigen van een theocratie. Met dit idee komt het gezichtspunt van Dr. Crafts precies overeen, en Dr. Crafts is de secretaris generaal van de Nationale Zondagswet Unie. Hij beweert zoals hij dat in zijn eigen woorden uitdrukt:-

"De predikanten zijn de opvolgers van de profeten". Christian Statesman, 5-7-1888.

Welnu laten wij deze dingen eens bij elkaar voegen. De regering van Israël was een theocratie; de wil van God werd door een profeet aan een regerend vorst bekend gemaakt, de bestuurder dwong degenen die de wet moesten handhaven om te voorkomen dat de goddelozen hun zaken op sabbat verkochten. Deze regering moet tot een theocratie gemaakt worden; de predikanten zijn de opvolgers van de profeten; en zij moeten degenen die de wet moeten handhaven dwingen dat zij voorkomen dat er op sabbat allerlei goederen verhandeld worden en er allerlei werk gedaan wordt op zondag. Dit toont buiten alle kijf dat deze predikanten de bedoeling hebben dat zij de opperheerschappij in hun handen krijgen, dat zij officieel de wil van God verklaren, en de mensen dwingen om zich daaraan te conformeren. En deze gevolgtrekking wordt bevestigd door de woorden van prof. Blaucard in de vergadering in Elgin:-

"In dit werk dat wij doen voor de Sabbat van God zijn wij de vertegenwoordigers van God".

En het hoofd van deze vertegenwoordigers, zal dan alleen maar weer een paus zijn; omdat wanneer de predikanten de burgerlijke macht beheersen, dan is een paus onontkoombaar.

Deze aanhalingen bewijzen, ja zijn een demonstratie, dat de hele theorie waarop deze godsdienstige - politieke beweging gebaseerd is, identiek is aan die uit de vierde eeuw, en die vestigde het pausdom. Zij tonen ook aan dat de middelen die gebruikt worden - zondagswetten - waardoor zij de beheersing kregen over de burgerlijke macht om deze goddeloze theorie effectief te maken, identiek zijn aan de middelen die in de vierde eeuw gebruikt werden voor hetzelfde doel. De volgende vraag is, zullen zij hun theorie in praktijk brengen zoals zij dat deden in de vierde eeuw en daarna? Met andere woorden, als zij de macht krijgen om te onderdrukken, zullen zij dan hun macht gebruiken? Een afdoende antwoord kan daarop gegeven worden door de simpele tegenvraag, als zij niet van plan zijn om die macht te gebruiken, waarom stellen zij dan zulke ijverige pogingen in het werk om die te verkrijgen? Als het Congres hen die macht geeft dan zullen zij die zeker gebruiken. De menselijke natuur is nu dezelfde als dat zij was in de vierde eeuw. De politiek is nu dezelfde als dat zij toen was. En godsdienstige intolerantie kent geen tijd, zij kent geen proces van vooruitgang of verlichting; zij blijft altijd dezelfde. En als zij de burgerlijke macht beheerst dan is haar wreedheid altijd dezelfde.

Hoe toepasselijk is het daarom dat kardinaal Gibbons instemt met de nationale zondagswet! Hoe natuurlijk is het in feite dat hij met vreugde zijn naam voegt bij het aantal dat dit verzoekschrift aanbiedt en de beweging die deze wet wil doorvoeren in het belang van de kerk ondersteunt! Hij weet hoe zijn broeders in de vierde eeuw aan een soortgelijk programma werkten; hij weet wat toen de uitkomst van die beweging was; en hij weet precies wat de uitkomst van deze beweging zijn zal. Hij weet dat de theorie die toen de grondslag vormde, dezelfde is als nu; hij weet dat de arbeidsmethode toen dezelfde was als nu; hij weet dat de middelen die toen gebruikt werden om de burgerlijke macht onder controle te krijgen dezelfde zijn als nu; en hij weet dat het resultaat hetzelfde zijn zal. Hij weet dat als de godsdienst gevestigd zal zijn als een wezenlijk element in de wetgeving van deze regering, de ervaring van vijftienhonderd gebeurtenisvolle jaren, en de vindingrijkheid, en de geduldige zorg van vijftig generaties staatsmannen, niet verloren zullen zijn in een poging om de pauselijke macht de opperheerschappij te geven over alles, hier en nu, zoals dat ook toen en daar het geval was. En in het uitvoeren van de instructies van Paus Leo XIII, dat "alle Katholieken alles wat in hun macht staat moeten doen om de grondwet van de staten en wetgeving, te vormen naar het model van de beginselen van de ware kerk" is de kardinaal zeker erg blij dat hij in de gelegenheid is om zijn naam te voegen bij de zes miljoen Protestanten die zich inzetten voor de verwezenlijking van dezelfde zaak.

Voor die Protestanten die zo graag willen dat de godsdienst een voorwerp van wetgeving wordt schijnt dit alles zeer begerenswaardig; zo als het ook fijn schijnt om een verbinding met het Pausdom aan te gaan. Maar als zij dit tot stand hebben gebracht, en zichzelf te midden van een politieke strijd en een

gevecht met het Pausdom bevinden, niet alleen om de opperheerschappij maar ook om het bestaan, dat zullen zij zien dat het niet zo wenselijk was als toen zij zich dit voorstelden; toen zij verblind waren door een begeerte naar een onwettige macht.

En wanneer zij zichzelf gedwongen zien om meer te betalen dan zij overeengekomen waren dan zullen alleen zijzelf te blameren zijn; want als zij de godsdienst maken tot een voorwerp van wetgeving, dan belijden zij daarin dat het juist is om onderworpen te zijn aan de meerderheid. En als de Roomse kerk dan de meerderheid heeft, en de protestanten dwingt om zich te conformeren aan Katholieke vormen en voorschriften, dan kunnen de Protestanten zich niet terecht beklagen. En omdat wij de uitkomst van zo'n beweging van te voren weten, hebben wij ons niet voorgenomen om dit hele programma hier te zien uitwerken zonder een beslist protest te laten horen.

Senator Blair. - U bent volkomen logisch, omdat u zegt er mag geen zondagswetgeving zijn noch op het niveau van de Staten noch op nationaal niveau.

Mr. Jones. - Ja sir, natuurlijk ben ik logisch, in de hele redenering. ik wil u het goddeloze beginsel laten zien waar het hele systeem op rust, en dat is de reden waarom ik dat doe, omdat de laatste stap besloten ligt in de eerste. Als u toestaat dat dit beginsel en deze beweging de eerste stap neemt, dan zullen diegenen die de macht krijgen aan het einde zien dat zij de laatste stap doen. Dat is het gevaar. Zie hoe in de vierde eeuw de logica daarin eindigde met de Inquisitie.

Senator Blair. - Werd de Inquisitie vernietigd met de vernietiging van de zondagswetten?

Mr. Jones. - Neen, maar het beginsel werd gevestigd door de zondagswetten.

Senator Blair. - Als de Inquisitie dus gevestigd werd door de zondagswetten, hoe werd zij dan vernietigd, dan door de vernietiging van de zondagswetten? Hoe kunt u een gevolg vernietigen zonder de oorzaak te vernietigen?

Mr. Jones. - De zondagswetten zijn nooit vernietigd.

Senator Blair. - Dan kunnen de zondagswetten niet de oorzaak geweest zijn van de Inquisitie.

Mr. Jones - De macht die de belichaming was van de Inquisitie bestaat nog steeds, en haar handlangers zijn hier in dit land geweest en hebben de Inquisitie verdedigd. Deze zelfde macht grijpt nu naar de beheersing van de burgerlijke wetgeving en dezelfde oorzaken hebben in het algemeen dezelfde gevolgen.

Senator Blair. - En het wegnemen van de oorzaken betekent het wegnemen van de gevolgen.

Mr. Jones. - Soms.

Senator Blair. - Daarom waren de zondagswetten niet de oorzaak van de Inquisitie, tenzij de Inquisitie nog steeds bestaat.

Mr. Jones. - Neen, de zondagswetten veroorzaakten de Inquisitie niet.

Senator Blair. - Ik begreep dat u dat zei.

Mr. Jones. - Ik zeg dat het daardoor was dat de kerk de macht ontving om het beginsel en het werk van de Inquisitie effectief te maken. Een bepaalde uitoefening van macht kan verboden worden, en toch kan dan het middel waardoor de macht verkregen werd niet verboden worden. M.a.w. de macht die verkregen werd door de misleiding van de zondagswetten kan in bepaalde gevallen belemmerd worden, en toch toegestaan in vele andere gevallen.

Senator Blair. - De Here maakte de sabbat, en regeerde het Joodse volk gedurende bijna tweeduizend jaar met een sabbat. Denkt u dat de sabbat voor het welzijn van het Joodse volk was, of voor hun nadeel.

Mr. Jones. - Zij werd ingesteld voor het welzijn van het menselijk geslacht.

Senator Blair. - Inclusief het Joodse volk?

Mr. Jones. - Ja sir.

Senator Blair. - Zij werd ingesteld als een onderdeel van de burgerlijke overheid.

Mr. Jones. - Maar kerk en Staat waren één.

Senator Blair. - Daarom was wat wij de burgerlijke overheid noemen inbegrepen in die theocratie.

Mr. Jones. - Kerk en Staat waren één. Zij waren verenigd en het was een theocratie.

Senator Blair. - Als de toepassing van de sabbatswet op zijn minst gedurende drieduizend jaar voor het welzijn van de Joden en het menselijk geslacht was, waarom zou de sabbat dan niet goed zijn voor de Joden en het menselijk geslacht, sinds de tijd van Christus, zoals het daarvoor ook goed was?

Mr. Jones. - Zij is goed voor het menselijk geslacht.

Senator Blair. - De burgerlijke wet moet deze wet toepassen. Dan zullen wij geen sabbat hebben onder onze huidige verdeling van de macht van de overheid, tenzij wij de sabbat erkennen en bekrachtigen door het staatsgezag?

Mr. Jones. - Zeker wij hebben een sabbat.

Senator Blair. - Uw stelling is om de sabbat te verwijderen uit de grondwet en de toestand van de maatschappij in deze moderne tijden?

Mr. Jones. - Nee, sir.

Senator Blair. - Dan toch zeker voor zover het haar bestaan en doorvoering en bekrachtiging door de wet betreft. Mr. Jones. - Ja, door de burgerlijke wet.

Senator Blair. - Zij werd gedurende minstens duizend jaar bekrachtigd in wat wij noemen het burgerlijk gedrag van de mens onder de theocratische regeringsvorm.

Mr. Jones. - Zeker.

Senator Blair. - Welnu de viering van de sabbat berust op een dwangmatig houden van de wet.

Mr. Jones. - Helemaal niet.

Senator Blair. - Het vereiste de wet van God, die Hij liet bekrachtigen door de doodstraf, voor de mens die de wet overtrad, door hem te stenigen, en wij hebben de sabbat, en wij bezitten de sabbat alleen maar op grond van wat wij het civiele recht noemen, dat een gelijkwaardig deel van Gods wet is.

Mr. Jones. - Die regering werd niet gevormd om in het bijzonder de sabbat te bekrachtigen.

Senator Blair. - Zij stenigden die mensen die de wet overtraden.

Mr. Jones. - Zeker; dat was ook het geval met de overtreding van de andere geboden.

Senator Blair. - God bekrachtigde ze door menselijke middelen.

Mr. Jones. - Zeker, mijn antwoord op dit alles is dat het een theocratie was, - een vereniging van kerk en staat. De kerk was de staat en de staat was de kerk.

Senator Blair. - U zegt dat er nu geen staat is om dit uit te voeren.

Mr. Jones. - Ik zeg dat geen enkele regering de sabbat of iets wat God toebehoort dwingend op kan leggen, uitgezonderd een theocratische regering - een vereniging van kerk en staat. Daarom zeg ik u dat als u een wet zoals die hier voorgesteld wordt aanneemt, dan leidt u direct tot een verbinding tussen kerk en staat. De logica van het geval vereist dit. En dat is waar zij eindigt; omdat de wet op geen andere manier dwingend opgelegd kan worden, Deze heren zeggen geen vereniging van kerk en staat te willen. Wat zij bedoelen als zij praten over kerk en staat is, dat de staat één bepaalde kerk uitzoekt, en die tot de favoriet maakt boven alle andere kerkgenootschappen. Dat is een verbinding van kerk en staat volgens hun ideeën. Maar Constantijn vestigde een verbinding van kerk en staat toen hij het christendom erkende als de godsdienst van het Romeinse Rijk. Iedereen

weet dat dit een verbinding was tussen kerk en staat, en dat die leidde tot het Pausdom. Een vereniging van kerk en staat betekent dat de macht van de kerk de

burgerlijke macht beheerst, en de burgerlijke macht gebruikt ten behoeve van haar eigen belangen. En daartoe leidt deze beweging, en dat is een van de redenen dat wij daartegen oppositie voeren.

Senator Blair. - U zegt dat als kerk en staat gescheiden zijn zij niet die dingen moeten doen, die juist zijn als kerk en staat verenigd zijn in een theocratie?

Mr. Jones. - Nee, sir.

Senator Blair. - Waarom zegt u dan dat de staat -

Mr. Jones. - Het was mijn bedoeling niet om uw stelling te loochenen; ik dacht dat u het anders bedoelde, ik bedoelde "ja" te zeggen, omdat ik wel degelijk zeg dat, wanneer kerk en staat gescheiden zijn, zij wel degelijk die gepaste dingen moeten doen, die verricht werden onder een theocratie toen zij verenigd waren.

Senator Blair. - Als u in deze scheiding van de macht van de overheid in kerk en staat, u de macht van de kerk uitsluit dat zij de regeling van de sabbat vestigt en bekrachtigt, waarom geeft u dan niet noodzakelijker wijze, als de sabbat iets goed is, de sabbat over in handen van de staat?

Mr. Jones. - Omdat als de kerk de sabbat niet erkennen en bewaren wil de staat de mensen niet dwingen kan om dat wel te doen. De staat die dat probeert, is gedoemd tot falen.

Senator Blair. - Dan is uw positie noodzakelijkerwijs die, dat God verkeerd handelde door de sabbat gedurende drieduizend jaar te bekrachtigen toen zijn regering zowel kerk als staat omvatten.

Mr. Jones. - Nee, sir. Als God zelf zou komen om te regeren, en zichzelf tot overheid maakte, zoals Hij dat deed in Israël, dan zou Hij die wet kunnen bekrachtigen zoals Hij dat toen deed. Maar, tenzij God dat doet ontkennen wij het recht van elke kerk of van wie dan ook om zulks te doen.

Senator Blair. - Zelfs als dit voor het welzijn van de gemeenschap is?

Mr. Jones. - Wat zij beweren dat voor het welzijn van de gemeenschap is, dient voor de ondergang van de gemeenschap.

Senator Blair. - Wie ziet u als degene die deze wet uitvaardigt, de kerk of de staat?

Mr. Jones. - Als de staat het is die dit doet, dan is dat om de kerken tevreden te stellen.

Senator Blair. - Het moge al dan niet de kerken tevreden stellen. De kerken hebben hier hun redenen om de sabbat te vestigen gegeven, en die kunnen goed of verkeerd zijn, want deze zondagswetgeving is in alle staten van de U.S.A. De staat d.w.z. het hele volk maakt de wet. U zegt dat het hele volk geen goede wet maken moet, omdat de kerken er om vragen.

Mr. Jones. - Ik zeg dat het volk geen slechte wet maken moet, zelfs niet als de kerken erom vragen; **want elke burgerlijke wet die betrekking heeft op God of godsdienst is een slechte wet.**

Senator Blair. - Dus wat God gedurende drieduizend jaar deed voor het welzijn van de Joden en voor het menselijk geslacht was verkeerd?

Mr. Jones. - Nee sir, dat was juist.

Senator Blair. - Waarom daar dan niet mee doorgedaan?

Mr. Jones. - Omdat Hij een eind gemaakt heeft aan die regeringsvorm.

Senator Blair. - Wij hebben niets gedaan om de macht van de overheid te scheiden in die van kerk en staat. Wij zeggen dat deze afdelingen zich niet met elkaar moeten bemoeien.

Mr. Jones. - Jazeker.

Senator Blair. - Hier en in de staten proberen wij de zaken te runnen voor zover het burgerlijke zaken betreft.

Wij hebben de jurisdictie genomen over een deel waar God de gehele jurisdictie heeft, voor zover het kerk en staat aangaat wat de onderlinge burgerlijke relaties van de mensen betreft. Dat doet de hele gemeenschap. Wij plaatsen de soevereiniteit in handen van iedereen, uitgezonderd vrouwen, en sommigen van ons trachten ook dat te doen. Wij behandelen hetzelfde onderwerp en hebben dat onder ons beheer, wat onder de theocratie verenigd was in zowel kerk en staat. Als u de staat niet toestaat om die dingen te doen die van wezenlijk belang waren voor de gemeenschap toen, en die nu van wezenlijk belang zijn, dan raakt u daarmee het grote doel waarvoor de overheid bestaat.

Mr. Jones. - Helemaal niet; omdat God deze regeringsvorm beëindigd heeft.

Senator Blair. - Hij heeft geen einde gemaakt aan de noodzaak van wetten om de gemeenschap te regelen.

Mr. Jones. - Hij heeft een einde gemaakt aan die (theocratische) manier.

Senator Blair. - Neen, het is nu precies zo noodzakelijk als toen, dat er een sabbat is voor het welzijn van de mens, als toen God wetten maakte en bekrachtigde onder zijn directe supervisie onder een theocratie.

Mr. Jones. - Geen overheid, tenzij alleen een theocratie kan zulke wetten handhaven.

Senator Blair. - Tenzij wij dus een theocratie hebben zullen wij geen sabbat hebben.

Mr. Jones. - Wij moeten geen wetten hebben die de sabbat regelen.

Senator Blair. - De sabbat kwam niet tot de Joden en tot de hele mensheid omdat de Joden een theocratische regeringsvorm hadden. Hoe kwam de sabbat tot de mensheid in zijn geheel, als er geen theocratische regeringsvorm was?

Mr. Jones. - Deze volken hebben de sabbat nooit gevierd. Niemand dan alleen de Joden hebben haar ooit gevierd.

Senator Blair. - Zij hadden die kunnen houden, omdat u zegt dat de sabbat er was voor iedereen; niet alleen voor de Joden maar voor het gehele menselijk geslacht.

Mr. Jones. - Zeker, maar als zij die niet vierden kon hun dat geen goed doen.

Senator Blair. - Dan was zij er dus niet voor hun welzijn.

Mr. Jones. - Zeker, er kunnen dingen zijn voor mijn welzijn, waarvan ik weiger gebruik te maken, zoals met duizenden het geval is, voor wat betreft de verlossing in Christus.

Senator Blair. - Ik nam uw verklaring als waar aan dat zij bestond voor het welzijn buiten de Joden.

Mr. Jones. - Ik zei dat de sabbat er is voor het welzijn van de mens. De Zaligmaker zei dat de sabbat voor het welzijn van de mens is. De Zaligmaker stierf voor het welzijn van de mens.

Senator Blair. - U wilt de sabbat hoe dan ook te niet doen?

Mr. Jones. - Ja in het burgerlijke wetboek.

Senator Blair. - U wilt elke sabbat te niet doen, weg uit het menselijk handelen, als het in de vorm van een wet is, tenzij een persoon hier en daar er wat in ziet om die te vieren?

Mr. Jones. - Zeker dat is een zaak tussen de mens en zijn God.

Senator Blair. - Uw tijd is om. Neem a.u.b. nog vijf minuten om af te sluiten, omdat ik u een paar vragen gesteld heb; er zijn nog steeds vragen die mij moeite veroorzaken.

Mr. Jones. - Zeker; maar ik had gedacht dat ik een uur zou hebben om ongehinderd te kunnen wijden aan de vragen in kwestie.

Senator Blair. - Wij zijn altijd gewoon geweest om deze hoorzittingen op deze manier te laten verlopen, om de bezwaren die wijzelf hadden op te lossen, en ik heb niet het gevoel dat u zich beklagen kunt met één uur en tien minuten, als wij u tien minuten meer geven.

Mr. Jones. - Dat is heel goed. Mijnheer de voorzitter ik heb u laten zien dat in de vierde eeuw soortgelijke beweging een theocratie ontwikkelde, en daarin ontwikkelde deze beweging het pausdom, godsdienstige dwingelandij, en verdrukking om des gewetens wil. Nu wil ik u op z'n minst een deel laten zien van de tegenwoordige beweging. De vertegenwoordiger van de Nationale Hervormingsbeweging sprak hier ten gunste van het wetsvoorstel. De beweging vraagt om een wet en om een amendement op de grondwet zoals u voorgesteld hebt, met betrekking tot de christelijke godsdienst op openbare scholen. Deze maatregel bevalt hun goed en de voorgestelde zondagswet bevalt hen ook goed.

Senator Blair. - Neem dit voorgestelde amendement op in je opmerkingen.

Mr Jones. - Heel goed; het luidt als volgt:-

50e Congres 1e Zitting S.R. 86

"Gezamenlijke resolutie, voorstel tot een amendement op de grondwet van de U.S.A. met betrekking tot het vestigen van de godsdienst en vrije openbare scholen.

"Besloten door de senaat en het huis van afgevaardigden van de Verenigde Staten van Amerika en Congres bijeen (tweederde van elk huis instemmend), dat het volgende amendement wordt toegevoegd aan de grondwet van de U.S.A. en hierbij Is voorgesteld aan de Staten, om in werking te treden als het geratificeerd is door de wetgevende vergaderingen van drievierde van de Staten zoals voorgeschreven in de grondwet:-

"Artikel.

"Sectie 1. Geen Staat zal ooit een wet maken of handhaven met betrekking tot de vestiging van een godsdienst of een vrije uitoefening daarvan hinderen.

"Sectie 2. Elke Staat in deze Unie moet een systeem van vrije openbare scholen vestigen en onderhouden geschikt voor de opvoeding van alle kinderen tussen de zes en zestien jaar die daar wonen. Deze opvoeding moet plaatsvinden in de algemene takken van kennis, en in deugd, zeden, en de beginselen van de christelijke godsdienst. Maar er zal geen belastinggeld geheven worden of opgelegd door de wet, of enig ander geld of ander bezit dat toebehoort aan een gemeentelijke organisatie, of enige Staat of aan de Verenigde Staten, zal aangewend, toegepast, of gegeven worden voor het gebruik of het doel van een school, een instelling, een vereniging of persoon, waardoor instructie of training gegeven zal worden in de leer, de dogma's, het geloof, het ritueel, of de bijzondere voorschriften van een sekte, een kerk, een beweging, organisatie of gemeenschap die godsdienstig is of beweert godsdienstig te zijn; noch zal deze bijzondere leer, dogma, geloof, ritueel of voorschrift geleerd en onderwezen worden in de vrije, openbare scholen.

"Sectie 3. Teneinde elke staat, de Verenigde Staten, en al de mensen daarin, mogen bezitten en behouden regeringen die republikein in vorm en wezen zijn, zal de Verenigde Staten elke Staat de garantie leveren, en zal het volk van iedere Staat en van de Verenigde Staten zulk een systeem van vrije openbare scholen waarin deze wet voorziet steunen en onderhouden.

"Sectie 4. Dat het Congres wanneer dit nodig mocht blijken dit artikel zal handhaven door de rechtelijke macht.

Wat is men dus van plan om met de burgerlijke macht te doen, als zij die kunnen benutten? De Christian Statesman is het orgaan van de beweging en in het nummer van 2 Oktober 1884 stond het volgende:-

"Geef iedereen te verstaan dat dit een christelijke natie is, en dat, wij onder alle omstandigheden ons christelijk karakter moeten behouden daar wij geloven dat

wij zonder het christendom ten onder zullen gaan. Graveer dit karakter in onze grondwet. Handhaaf voor iedereen die onder ons komt de wetten van de christelijke moraal".

Op iedereen de wetten van de christelijke moraal toepassen is niets anders dan een poging hen te dwingen om christenen te zijn, en het is in feite een poging om hun te dwingen een huichelaar te zijn. Het zal direct opvallen dat dit niets anders is dan een inbreuk op de rechten van het geweten, en, zoals een van de vicepresidenten van de Beweging verklaarde, hiertoe heeft de burgerlijke macht het recht. De Eerwaarde David Gregg D.D. die nu predikant is van de Park Street Church in Boston en een vicepresident van de Nationale Hervormings Beweging verklaarde duidelijk in de Christian Statesman van 5 Juni 1884 dat de burgerlijke macht "het recht heeft om de gewetens van de mensen geboden op te leggen".

De eerwaarde M.A. Gault een districts-secretaris en een leidend figuur in de Beweging zegt:-

"Ons middel tegen al deze slechte invloeden, is dat de overheid eenvoudigweg de zedenwet handhaaft en Gods gezag daarachter erkent, en dat de overheid de hand legt op elke godsdienst die zich niet daarnaar conformeert".

Als zij de overheid zover hebben dat zij haar hand legt op dissidenten, wat moeten zij dan doen? De eerwaarde E.B. Graham, ook een vicepresident van de Beweging, zegt in een toespraak die hij in York, Nebraska hield en die weergegeven werd in de Christian Statesman van 21 mei 1885, daarover het volgende:-

“Wij mogen er in alle rechtvaardigheid aan toevoegen, als de tegenstanders van onze regering met haar christelijke karaktertrekken niet willen, laat hen dan gaan naar een wild woest land, en in de naam van de duivel, en terwille van de duivel, het onderwerpen, en daar voor zichzelf een regering vormen volgens hun eigen ongelovige en atheïsten ideeën; en als zij dat klaren kunnen, laten zij daar dan blijven tot zij sterven".

Dat is wat zij zich voorgenomen hebben. En dat is erger dan Rusland. In de Century van April 1888 gaf Mr. Kennan een beschrijving van de wetten die in Rusland gelden voor misdaden tegen het geloof en hij citeert de ene wet na de andere die erop gericht is dat iedereen die spreekt tegen de orthodoxe kerk, of de Bijbel, of de heilige sacramenten, of de heiligen, of hun beelden, of tegen de maagd Maria of de engelen, of Christus of God beroofd moet worden van zijn burgerlijke rechten, en voor zijn leven verbannen wordt naar de meest afgelegen delen van Siberië. Dat is het systeem in Rusland, en dat ligt in één rechte lijn met de wensen van de Nationale Hervormings Beweging.

En dat is nog niet alles. De eerwaarde Jonathan Edwards, D.D. een andere vicepresident van die Beweging, verklaart alle dissidenten tot atheïsten. Hij noemt atheïsten, deïsten, Joden en Zevende Daas Baptisten, en gooit ze allemaal op één hoop als atheïsten. Ik zal het voorlezen in zijn eigen woorden:-

"Deze zijn allemaal, in dit geval, en voor zover het ons amendement betreft allemaal één klasse. Zij gebruiken dezelfde argumenten en dezelfde tactiek tegen ons. Zij moeten allemaal tezamen gerekend worden, wat wij erg spijtig vinden, maar daar kunnen wij niets aan doen. Eerstgenoemde is de leider in de ontevredenheid en het geschreeuw - de atheïst, voor wie niets hoger en heiliger is dan de mens, en waar niets het graf overleeft. Het is zijn soort. Het werkt bijna helemaal ten gunste van zijn belangen, haar succes zou bijna geheel zijn overwinning zijn. De rest spant samen met hem in deze strijd. Zij moeten genoemd worden naar hem, en om deze reden moeten zij als één partij behandeld

worden".

Zij noemen ons atheïsten, en veroordelen allen op gelijke wijze, en u wordt gevraagd om hen de macht te verlenen. Let wel dit zijn allemaal inzichten van de leden van de Nationale Hervormings Beweging, en de secretaris van deze beweging stond vanmorgen aan deze tafel om deze zondagswet te verdedigen. Deze uittreksels tonen aan wat zijn ideeën zijn, en hoe hij ze wil gebruiken, Dr. Everts uit Chicago, die ook hier was, verklaarde verleden maand in Chicago, terwijl ik erbij was, over de zondagswet, dat het ofwel "atheïsme is ofwel de sabbat". Mr Edwards vervolgt:-

"Wat zijn de rechten van de atheïst? Ik zou hem tolereren zoals ik een arme lijder aan vallende ziekten zou tolereren; want volgens mijn idee is zijn denken nauwelijks gezond. Zolang hij niet raast, zolang hij niet gevaarlijk is, zou ik hem tolereren. Ik zou hem tolereren zoals ik een samenzweerder zou tolereren. De atheïst is een gevaarlijk mens. Ja, voorzover zou ik een atheïst tolereren; maar verder ook niet. Hij glimlacht niet uit medelijden of verachting voor mijn geloof. Hij haat mijn geloof, en hij haat mij om mijn geloof.... Discussie en verschillen kan ik tolereren; dwaling en valse godsdienst kan ik tolereren: ik kan debatteren over het gebruik van de bijbel in onze openbare scholen, het heffen van belasting over de eigendommen van de kerk, of het juist is om legerpredikanten te hebben en al dat soort dingen, maar er zijn kwesties waarover geen gesprek mogelijk is. Atheïsme tolereren, mijnheer? Er is niets dat vanuit de hel komt dat ik zo gauw zou tolereren! Zoals ik gezegd heb, de atheïst moge leven, maar God helpe ons, dat de smet van deze destructieve geloofsbelijdenis onze burgerlijke instellingen niet verontreinigt in dit goede land! Laat mij nog eens herhalen, atheïsme en christendom zijn tegenovergestelde termen. Het zijn onverenigbare systemen. Zij kunnen niet samen op één continent"!

Senator Blair. - Veel Atheïsten zijn voor zondagswetten.

Mr Jones. - Laat het zo zijn als zij dat verkiezen, maar waar ik het nu over heb is dat deze mensen geen recht hebben om te zeggen dat ik een atheïst ben eenvoudig omdat ik niet geloof in zondagviering.

Senator Blair. - U komt hier en u argumenteert hier tegen deze mensen, omdat zij en de atheïsten elkaar zwart maken. Wat hebben wij daarmee te maken? Zij berokkenen elkaar schade. Dat is voor een christen erger dan voor een atheïst, omdat de christen gedragsregels heeft die hem moeten leiden, en de atheïst heeft die niet. Hier openbaart zich krachtige onbeheerste taal, die mensen tegen elkaar gebruiken. Zowel een atheïst als een christen moge dat afkeuren. Ik ken geen manier waarop wij ons hier mee kunnen bemoeien; maar u beweert hier te argumenteren tegen deze wet omdat deze mensen atheïsten uitschelden, en ik antwoord daarop dat vele net zo voor deze wet zijn als deze mensen. Zij verenigen zich in de ondersteuning van deze wet, hun onderlinge beschuldigingen hebben dus niets te betekenen.

Mr. Jones. - Maar hun onderlinge beschuldigingen komen hier op neer dat hoewel dat nu enkel nog beperkt is tot woorden.

Senator Blair. - Ik denk niet dat u uw en onze kostbare tijd gebruiken moet om te argumenteren en aan te tonen dat deze mensen onbeheerste taal tegen elkaar gebruiken.

Mr. Jones. - Maar ik doe dat om te laten zien dat zij nu onbeheerste taal tegen elkaar gebruiken, maar als zij hun wet krijgen, dan zullen zij meer tegen hen gebruiken als deze taal. Deze mensen willen alleen de Staat een

partij maken in hun godsdienstige twistgesprekken. Zij willen dat de natie zich bij wet toelegt op de verdediging van godsdienstige rituelen, zodat zij de Staat toe

kunnen voegen aan hun zijde van het conflict, en om diegenen naar de "hel" te sturen of naar een andere plaats waar de duivel is, die ook maar op punten met hen van menig verschillen. Maar de staat mag zichzelf niet toestaan om partij te zijn in een godsdienstig conflict. Dat is de vloek geweest van elk ander volk het onze uitgezonderd, en God verhoedde dat deze natie afvalt van haar hoge staat, en de speelbal wordt van de onbeheerste passies van de godsdienstige partijen. De staat heeft een legitieme taak door toe te zien dat deze partijen met de handen van elkaar afblijven, en dat de uitbarstingen van hun godsdienstige ijver binnen de perken van de beschaving blijven. Het zou niet veilig zijn om de burgerlijke macht over te geven in de handen van deze mensen. Maar dat is nu precies wat deze zondagswet doen zal als zij aangenomen wordt.

Senator Blair. - De atheïst is voor het wetsvoorstel. Als hij begrijpt waar het om gaat zal hij geen wet ondersteunen die deze mensen in staat stelt om hem op de brandstapel te brengen.

Mr. Jones. - Hij begrijpt niet waar het omgaat.

Senator Blair. - Hij is schuldig om net zoveel begrip daarvan te hebben als zij. Mr. Hume is een zeer verstandig man; dat was Voltaire ook, en Franklin, als Franklin al een atheïst was; Franklin was een Deïst.

Mr. Jones. - Ik neem een veilige marge als ik zeg dat niet een van de tien die getekend hebben ten gunste van een zondagswet, weten wat de bedoeling daarvan is, en wat diegenen er mee doen zullen als zij hun zin krijgen.

Senator Blair. - Dan is dat een gebrek aan inzicht van hun kant.

Mr. Jones. - Ik ken mensen die dat verzoekschrift getekend hebben die nu even ver daarvan verwijderd zijn als ik dat ben.

Senator Blair. - Dat is omdat u hen verteld hebt van de vreselijke gevolgen waarvan zij niet geloofden dat die zouden volgen. Het overgrote deel van de mensen geloven dat de christenen in dit land zich met dit doel in iedere staat verenigd hebben.

Mr. Jones. - Hier is het beginsel: Hier zijn zes miljoen protestanten en zeven miljoen tweehonderdduizend katholieken.

Senator Blair. - Kardinaal Giddons heeft een brief geschreven en die is getoond. Hij is ervoor, en een groot aantal katholieken zijn ervoor maar daaruit volgt niet dat die katholieken ervoor zijn omdat kardinaal Gibbons die brief geschreven heeft. Denk eraan dat de katholieken in dit land intelligent zijn, net als wij. Sommigen van hen zijn onwetend, en sommigen van ons zijn dat.

Mr. Jones. - Maar het punt is dit. Deze mensen beklagen zich over de continentale zondag (katholieke manier van zondag vieren).

Senator Blair. - Zij beklagen zich erover omdat zij niet zo goed is voor de mensen als onze vorm van zondagviering.

Mr. Jones. Zeker. En in deze beweging, zeggen zij dat de Amerikaanse zondag van de Puriteinen afstamt, en deze mensen weten dat.

Senator Blair. - Brengt u er argumenten tegenin omdat zij van de Puriteinen afstamt, of omdat zij komt van de katholieken? Zij komt van beide, zegt u; wij zeggen dat het voor het welzijn van de gemeenschap is, en dat God er voor is, omdat het voor het welzijn van de mens is.

Mr. Jones. - Maar laat mij het punt waarmee ik bezig was afmaken: ik denk dat

iedereen weet dat het volmaakt overeen komt met de katholieke viering van de zondag dat een katholiek s'morgens naar de kerk gaat, en s 'middags naar de oorden van vermaak. Deze staan hier in de vergadering, en protesteren tegen de continentale zondag en dat die hier ingevoerd wordt. Iedereen weet dat de continentale zondag, de Rooms Katholieke zondag is. Toch, slaan deze mensen de handen in elkaar met de Rooms Katholieken, om deze zondagswet door te voeren terwijl zij de continentale zondag verwerpen. Zij hebben hier zes miljoen Protestanten geteld en zeven miljoen tweehonderduizend Katholieken. Stel dat deze wet doorgevoerd wordt in antwoord op deze petitie, zouden zij dan een continentale of een puriteinse zondag hebben? Met andere woorden, zouden deze zes miljoen Protestanten de zeven miljoen tweehonderduizend Katholieken dwingen om de zondag te vieren op een puriteinse, of zelfs de Protestantse manier, of zullen de zeven miljoen tweehonderduizend Katholieken op zondag doen wat zij willen, en de Protestanten laten fluiten naar "de adem van de puritein" zoals dr. Herrick Johnson uitroept? Meer nog, als het tot dwang zou komen tussen die twee, zouden dan de zeven miljoen tweehonderduizend katholieken dan niet in staat zijn om het de zes miljoen protestanten ongemakkelijk te maken?

Senator Blair. - Ik heb alles meegemaakt wat arbeiders meemaken. Toen ik een jongen was heb ik honger geleden. Het eerste dat ik mij herinneren kan is dat ik honger had. Ik weet hoe arbeiders zich voelen. Ik heb heel de week door gezwoegd, en was - s zaterdagsavonds doodmoe, en ik ben daar geweest waar ik tot de volgende maandagmorgen had moeten werken als er geen wet geweest was die daar tegen was. Ik zou niet de kans gehad hebben om die vierentwintig uur rust te krijgen als de zondagswet mij die niet gegeven had. De wet waaronder ik dat kreeg was een burgerlijke wet. Het overgrote deel van de werkende klasse zou geen rustpauze van vierentwintig uur krijgen als er geen landswetten geweest waren die hen dat gaven. Dat is de praktijk, en wij vechten tegen dat soort dingen. De vermoeide en hongerige mannen, vrouwen en kinderen, en heel het land willen een kans hebben om vierentwintig uur in de zeven dagen uit te kunnen rusten.

Mr. Jones. - Ook ik weet wat arbeiders ondergaan. Overdag heb ik de kalkbak gedragen. Ik heb de hamer gezwaaid en de wegen geëffend. Ik ben nu nog net zo'n arbeider als ik altijd al was, al is het dat niet op precies dezelfde manier; en ik zeg u dat ik nooit beroofd geweest ben van de vierentwintig uren rust. Ook is het niet zo dat zovelen die zouden verliezen als deze voorstanders van de zondagswet ons willen doen geloven. Dr. Crafts zei gisterenavond in die vergadering dat hij gesproken had met mensen uit alle naties op twee na en:-

"In de hele wereld kon hij niemand vinden die er financieel op achteruit gegaan was als hij op zondag geweigerd had om te werken. Maar velen hebben voordeel behaald door dit gewetensvolle offer".

In de vergadering te Chicago werden verleden maand veel getuigenissen afgelegd die hetzelfde zeiden met betrekking tot dit land; en in de vergadering die in deze stad aan de gang was zei de edelachtbare Mr. Dingley, lid van het Congres van Maine gisterenavond dat de Amerikaanse arbeiders onverschillig zijn voor de pogingen die in deze richting ondernomen worden.

Senator Blair. - Daar was hij fout. Mr. Dingley wist niet waar hij het over had toen hij dat zei.

Mr. Jones. - Hij zei dat hij de zaak onderzocht had.

Senator Blair. - Ik heb het onderzocht, en ik zeg dat dit eenvoudigweg een misvatting is van Mr. Dingley.

Mr. Jones. – Dr. Crafts zei vanmorgen dat hij twee uur lang gesproken had met een vergadering van arbeiders in Indianapolis en hun vragen beantwoord had, en dat zij na twee uur deze beweging hun fiat gegeven had. Als zij erom schreeuwen, als zij hun haar er bijna om uittrekken, hoe is het dan mogelijk dat hij twee uur lang praten moest om hen te overtuigen dat alles O.K. was?

Senator Blair. – Je moet zijn hele verklaring nemen, als je er al uit citeert. Hij zegt dat zij erom roepen.

Mr. Jones. – Waarom was het dan nodig om twee uur lang met hen te praten?

Senator Blair. – Dan zegt u eenvoudig dat hij de waarheid niet verteld heeft? U trekt zijn verklaring in twijfel?

Mr. Jones. – Dat doe ik.

Senator Blair. – U zegt misschien dat hij de waarheid niet sprak, dat is alles. Ik denk dat hij gelijk had.

Mr. Jones. – Maar deze twee dingen passen niet goed in elkaar. Als zij daar zo luid om roepen, dan heb je zeker geen twee uur nodig om ze te bekeren. Het is een feit dat de arbeiders er niet om roepen. Er wordt grote moeite gedaan om de schijn op te wekken. Maar de Knights of Labor hebben die stap nooit gedaan, uitgezonderd op het dringende verzoek van Dr. Crafts. Dit wetsvoorstel was nog maar nauwelijks ingediend of dr. Crafts maakte een reis naar Chicago en andere steden om de Knights of Labor dringend te verzoeken om hun ondersteuning. In plaats dat zij een verzoekschrift indienden om deze zondagswet, moesten zij eerst verzocht worden om een verzoekschrift te ondersteunen; het doel moest verklaard worden, de tegenwerpingen moesten beantwoord worden, voordat zij er zelfs maar toe gebracht konden worden om het te ondersteunen. Het doel van de petitie ten gunste van deze wet werd door Dr. Crafts uitgelegd aan de Centrale Arbeiders Unie van New York, en de instemming daartoe verkregen. De Centrale Arbeiders Unie omvat een aantal arbeidersorganisaties, en de "Christelijke Unie" verklaarde dat de Centrale Arbeiders Unie een "radicaal socialistische" organisatie is. Op zichzelf genomen is dat niets bijzonders ware het niet voor het feit dat de argumenten van Dr. Crafts die hij voor deze organisaties te berde brengt om hun ondersteuning te verkrijgen volkomen socialistisch waren. Ook blijft dit niet beperkt tot Dr. Crafts. Andere leiders van deze beweging verdedigen dezelfde beginselen.

Dr. Crafts ging vorige maand naar de Algemene Vergadering van de Knights of Labor in Indianapolis om de instemming van de gedelegeerden te verkrijgen ten gunste van de petitie voor deze zondagswet. Hij heeft daar vanmorgen in zijn toespraak naar verwezen, en hij heeft een deel van zijn toespraak aan hen en aan het Technisch Personeel van de Spoorwegen hier in zijn toespraak verweven. Een rapport van zijn toespraak in Indianapolis werd afgedrukt in de Journal of United Labor, het officiële orgaan van de Knights of Labor in Amerika, in het nummer van 29 november 1888. Hij zei daar het volgende tot hen:-

"Nadat ik uw "beginselverklaring" en uw "reglement" gelezen en herlezen heb, en met belangstelling de koene en toch conservatieve schoten van uw Powderly tegen het alcohol misbruik, en andere grote euvels gevolgd heb, vond ik mijzelf zo eng met u verbonden dat ik bijna besloot om een Knight of Labor te worden. Als ik dat niet doe, dan is dat alleen maar omdat ik geloof dat ik uw "beginselen" beter bevorderen kan als een verbodene, dan als lid".

Een van de Knights, van de afgevaardigden, stelde de volgende vraag:-

"Zou de beste manier om de zondagstreinen te stoppen niet zijn dat de spoorwegen het eigendom werden en beheerd werden door de overheid, zoals de Knights dat voorstellen"?

Dr. Crafts antwoordde:-

"Daar geloof ik in. Misschien is het de beste manier om de discussie over de overheidscontrole voor zeven dagen in de week opgang te brengen door deze wet in discussie te brengen waarin sprake is van overheidscontrole voor één dag in de week. Als de spoorwegen dat kleine beetje dat we nu vragen weigert, dan zal het volk des te meer bereid zijn om de controle helemaal over te nemen".

Het standpunt van de Knights of Labor is dat de overheid het beheer overneemt van alle spoorwegen in het land, en dat de werklozen ingehuurd worden zoals nu de Post gerund wordt, zonder dat erop gelet wordt of er nu winst of verlies gemaakt wordt. Dat was de oorzaak van bovenstaande vraag. Dr. Crafts biedt aan om hen in de kaart te werken door te vragen voor hun ondersteuning, dat als zij de voorstanders van de zondagswet willen helpen om de overheid een dag per week de controle te geven, dat dan de voorstanders van de zondagswet de Knights zullen helpen om elke dag van de week overheidsbeheersing te krijgen. Een andere vraag die besproken werd zowel hier als in de vergadering van de treinmachinisten in Richmond, Va. was de volgende:-

"Zal één dag minder werken in de week niet betekenen dat er één zevende deel minder loon is?"

Het antwoord hierop luidde als volgt:-

"Bij de spoorwegen kan in zes dagen evenveel en beter werk gedaan worden dan in zeven dagen omdat de mannen in betere conditie zijn. En op deze gronden moeten de machinisten ondersteund worden in hun eisen als dat nodig mocht blijken om de spoorwegmaatschappij te dwingen om het loon aan te passen zodat de mannen evenveel betaald krijgen als nu".

D.w.z. Dr. Crafts en de voorstanders van de zondagswet bieden aan om zich aan de zijde van de arbeiders te plaatsen om hun bazen te dwingen om zeven dagen loon te betalen voor zes dagen werk. Dat is zeker gesteld door de volgende petitie die aan de wetgever van de Staten is aangeboden, en die overal circuleert waar de petitie voor deze wet circuleert. Ik kreeg een exemplaar op de vergadering in Chicago. Dr. Crafts deelde de petitie daar uit in grote hoeveelheden, en hij doet hetzelfde op de vergadering hier in deze stad:-

"Aan de Staats Senaat (of het huis): De ondergetekenden verzoeken uw edelachtbaar college om een wet aan te nemen die iemand verbiedt om iemand anders in dienst te hebben, of te huren voor meer dan zes dagen per week, uitgezonderd in huishoudelijk werk en de zorg voor de zieken; opdat diegenen die door wet of gewoonte toegestaan is om op zondag te werken beschermd worden in hun rechten op een andere wekelijkse rustdag, en in hun recht op een weekloon voor zes dagen werk".

Welnu een week bestaat uit zeven dagen. Een weekloon voor zes dagen werk, betekent zeven dagen loon voor zes dagen werk. Dit verzoekschrift vraagt aan de wetgever van alle Staten om een wet aan te nemen die de werknemer beschermd in hun "recht" op zeven dagen loon voor zes dagen werk. Geen mens in deze wereld heeft recht op zeven dagen loon voor zes dagen werk, dan heeft hij ook recht op zes dagen loon als hij vijf dagen werkt en op vijf dagen loon voor vier dagen werk; en op vier dagen loon voor drie dagen werk; en op drie dagen loon voor twee dagen werk en op twee dagen loon voor een dag werk en op een dag loon, voor helemaal geen werk. En dat is precies wat voorgesteld wordt, het is een voorstel om één dagloon uit te betalen waar geen werk tegenover staat. Maar als iemand recht heeft op één dag loon voor niets, waarom zouden wij dan stoppen bij één dag? Waarom dan niet heengegaan en een volledig loon uitbetalen

elke dag voor het doen van helemaal niets? Misschien komt de gedachte op, dat ik het verzoekschrift verkeerd uitleg; dat daar het vraagt dat niemand toegestaan wordt om iemand anders in te huren voor meer dan zes dagen per week, dat het dan betekent dat deze zes dagen gelijk staan met een week; en dat het betekent dat zes dagen loon uitbetaald moet worden voor zes dagen werk. Dat is echter geenzins de betekenis van dit verzoekschrift. Dat is niet de bedoeling van diegenen die de ondersteuning krijgen van de Knights of Labor in het circuleren van de petitie.

Dr. George Elliot, die hier ter plaatse predikant is van de Foundry Methodisten kerk, - de kerk waarin dit Nationale Zondags Congres wordt gehouden, - die kerk die feestelijk versierd is met veertien miljoen handtekeningen die zij niet gekregen hebben, - op z'n minst gedeeltelijk met "één" zeven miljoen tweehonderdduizend keer vermenigvuldigde kardinaal, - deze dr. Elliott, werd, terwijl hij deze voormiddag sprak ten gunste van deze wet, door Senator Call de volgende vragen ter beantwoording voorgelegd:-

"vraagt u dat het Congres voorzieningen treft om de mensen die in dienst van de overheid staan en die op zondag niet mogen werken dat zij die zondag uitbetaald krijgen?"

Mr. Elliott. – Ik verwacht dat u hen een adequate compensatie geeft.

Senator Call. – Is het uw verzoek dat dezelfde hoeveelheid loon gegeven wordt voor zes dagen werk als voor zeven dagen?

Mr. Elliott. – Dat doe ik; en de reden is dat wij geloven dat deze werknemers al het werk dat gedaan moet worden in zes dagen verrichten kunnen. En als zij al het werk doen, dan behoren zij al het loon te ontvangen.

Dat is in duidelijke niet mis te verstane taal, dat zij met voorbedachte rade vragen om wetten, zowel op Staats als Nationaal niveau, dat werkgevers gedwongen moeten worden zeven dagen loon uit te betalen voor zes dagen werken. Dat is puur socialisme; dat is het wezen van het socialisme. Het is geen wonder dat zij de unanieme ondersteuning krijgen van het congres van de Knights of Labor, van de treinmachinisten en van de Socialistische Arbeiders Unie van New York City voor een verzoek om een goed loon te ontvangen voor niets doen. Ik moet eerlijk bekennen dat ik ook de wet die dat voorstel zou ondersteunen als ik niet verder keek dan het geld dat erin zit.

Maar dit is niet alles. De Knights of Labor accepteerden niet alleen dit voorstel, maar zij gingen verder, wat logisch is ook. Dit principe werd bepleit voor een tijdje terug door de Knights of Labor in de eis om tien uur loon voor acht uur werk. Dus twee uur loon voor niets. De Christian Union en de Catholic Review stelden voor om de arbeiders te helpen in de door hun geëiste achturige werkdag dan zouden de arbeiders helpen met de zesdaagse werkweek, dat wil dus zeggen een verbod om werk te doen op zondag. Dr. Crafts en Dr. Elliott gingen een stap verder, en stelden voor om de arbeiders te helpen wetten uit te vaardigen waarin de werkgevers de arbeiders het volle loon op zondag uit moeten betalen voor niets doen. Maar de Knights of Labor waren niet van plan hierbij te stoppen. In dezelfde uitgave van de Journal of United Labor die de speech van

Dr. Crafts bevatte, stond het volgende in een hoofdartikel over dit punt:-

"Waarom wordt zo'n wet niet vastgesteld? Al het werk nu gedaan in een week kan gemakkelijk volbracht worden in 5 dagen van 8 uur elk als werk werd gegeven aan de schare van welwillende werklozen die nu op straat lopen. Het is een misdaad om één gedeelte van de gemeenschap te dwingen zichzelf te doden met overwerk, terwijl een ander deel van hetzelfde volk lijdt aan ontbering en honger, met geen mogelijkheid op werk. De speech van de Rev. Mr. Crafts, elders gepubliceerd, bevatte een overdaad aan argumenten, waarom zo'n wet van kracht zou moeten worden".

Toen de voorstanders van de zondagswet voorstelden een weekloon te betalen voor zes dagen werk van elk acht uur, omdat al het werk in zes dagen kan worden gedaan, wat nu in zeven dagen gebeurt, stelden de Knights of Labor voor om een weekloon te krijgen voor vijf dagen werk. Door alle werklozen te werk te stellen, zou al het werk dat nu in zeven dagen wordt gedaan, gedaan kunnen worden in vijf dagen. En zoals Dr. Elliott zei: "Als ze al het werk doen, dan moeten ze ook het volle loon hebben". Maar als zeven dagen loon wordt betaald voor vijf dagen werk van elk acht uur dat wil zeggen, als men terecht twee dagen loon uitbetaalt voor geen werk, waarom zou men dan daar stoppen? Als de regering het volledige beheer van de spoorwegen op zich neemt en men twee dagen loon betaalt voor geen werk, en als de staten wetten maken waarin staat dat werkgevers, werknemers twee dagen loon moeten betalen, waarom zal de regering dan niet, zowel de staten apart als op landelijk niveau, alles in bezit nemen, en de werkende mannen volle lonen betalen voor niets doen? Want als mensen het recht hebben op één dagloon zonder werk daarvoor te leveren, waar is dan de grens bij het uitoefenen van dat recht. De kern van de zaak is, er is geen grens. Als een man recht heeft op loon voor gedeeltelijk nietsdoen en werken, dan heeft hij recht op loon voor helemaal nietsdoen. En het principe waarop Dr. Crafts en zijn volgelingen de medewerking van de arbeiders verkrijgen voor de zondagswet, is niets anders dan puur socialisme.

Er is een punt hier, dat het waard is om door de arbeiders serieus onder de loupe genomen te worden. Deze voorstanders van de zondagswet betuigen grote sympathie voor de arbeiders in hun strijd tegen de verdrukkende monopolies, en zij stellen zich voor om door de zondagswet de arbeiders te bevrijden van de macht van deze monopolies. Maar in de plaats **van al deze andere monopolies willen zij een godsdienstmonopolie oprichten**, en dat de regering hen verzekert dat zij zich daar voortaan in kunnen verheugen. Ze mogen praten zoveel ze willen over de inhalige, verdrukkende hebzucht, van vele monopolies, en daar zit waarheid in, maar van alle monopolies, de meest inhalige, de meest verdrukkende, de meest onderdrukkende, de meest gewetenloze die de aarde ooit heeft gezien, of ooit kan zien, is een godsdienstig monopolie. Als de voorstanders van deze godsdienstige wetgeving de arbeiders hebben bevrijd van de andere monopolies - toegegeven dat ze het kunnen - dan is *de* belangrijke vraag, wie zal de arbeiders bevrijden van het godsdienstige monopolie?

Senator Blair. – Schaf de rust af die die wet verzekert, neem het van de arbeiders af, en geef de ondernemers en de caféhouders en iedereen de vrijheid, de absolute vrijheid, om die vierentwintig uur van rust te vernietigen, en de

wetgevers zullen uitvinden of de mensen het willen en of ze die wetgevers willen.

Mr. Jones. – Er zijn vele manieren om de arbeiders te helpen, zonder een godsdienstig monopolie te vestigen, en iedereen te dwingen tot een godsdienstige viering. Er is nog een ander punt dat hier om de hoek komt kijken. Degenen die om deze wet vragen, en degenen die ervoor werken, zijn zij die de mensen dwingen, op zondag te werken. In Illinois State Sunday vergadering in Chicago afgelopen maand, kwam dat ter sprake, in de eerste toespraak die werd gehouden, "We herinneren ons hoe de arbeiders werden gedwongen om de sabbat te ontheiligen door de grote ondernemingen". De volgende zin was, "we herinneren er ook aan, dat de aandeelhouders, de eigenaren van de spoorwegen in de kerkbanken zitten, en dat zij hun hoofden buigen in het huis van God, op sabbat.

Senator Blair. – Dat zegt alleen maar, dat er huichelaars zijn in deze wereld. Wat heeft dit met de voorgestelde wet te maken.

Mr. Jones. – Daar ben ik nu aan toe, het heeft er heel veel mee te maken. De aandeelhouders waar de spoorwegen van zijn, doen zich zo voor, beweren deze mannen, en een predikant merkte op, dat een directeur van de spoorwegen hem had verteld dat er meer smeekbrieven voor een zondagstrein van predikanten waren gekomen dan van enige andere klasse.

Senator Blair. – Dan zijn er een heleboel huichelaars onder de predikanten.

Mr. Jones. - Precies, nu hebt u het zelf gezegd, en ik geef toe, en ik heb niet de moed daarover van menig te verschillen.

Senator Blair. - Ik zie geen fout in deze bewering, mocht dit waar zijn, dan heeft het nog niets met deze vraag te maken.

Mr. Jones. – Als deze predikanten en kerkleden de sabbat niet houden, in gehoorzaamheid in wat zij zeggen dat Gods bevel is, willen zij die dan wel houden, op bevel van de Staat?

Senator Blair. – Zeker, de hardwerkende arbeiders hebben rust nodig, de predikanten, kerkleden en miljonairs mogen het doen zoals zij willen; het wetsontwerp komt hier, en zegt dat de Nationale Regering, dat deel uitmaakt van het rechtsgebied van de burgerregering van de Verenigde Staten door een toezegging die gedaan werd door de Staten, en door middel van de beheersing van de handel tussen de onderlinge Staten, en het postverkeer, het leger en de marine, voordeel zullen trekken uit wat de Staten hebben gegeven aan de regering in Washington voor wat recht aangaat en dat zij geen praktijken zal invoeren die de sabbat in de staten teniet doet. Dat is het doel van deze wetgeving.

Dat is alles wat hier ondernomen wordt. Het is alleen een manier om de Zondagsrustwetten van de staten efficiënt te maken, en niets anders.

Mr. Jones. – Maar deze wetten zijn alleen afgedwongen door hen die er sterk voor zijn.

Senator Blair. – Nee, door de staat. Als deze mensen ervoor waren, of er niet

voor waren, of hen overtraden dan is dat iets heel anders. Iemand kan voor een wet zijn die hij overtreedt. Een groot deel van de meest fervente voorvechters van de geheelonthouding zijn mensen die sterke drank gebruiken. Zij zeggen dat zij zich bewust zijn van het kwaad, en dat zij voor de uitvaardiging van een wet zijn, die dat kwaad uitroeit. De beste voorvechters die ik ooit heb gezien voor een geheelonthoudingswet zijn mannen, die zich realiseerden dat zij voor het graf staan. Zij kunnen hun drankzucht niet de baas worden, maar zij smeken de regering om een wet, die hun zonen zal beschermen.

Mr Jones. - Dat klopt. Ik ben voor een drankverbod, maar niet alleen op zondag.

Senator Blair. – Je kunt niet iemands leefwijze gebruiken als antwoord op een argument dat het algemeen welzijn raakt. Iemands beginselen worden niet ongeldig, als hij er zelf niet in slaagt daarnaar te leven.

Mr. Jones. – Maar het geheim van de zaak is dit: Als een argument ten gunste van de zondagswet, beweren deze mensen dat de grote spoorwegbedrijven de Sabbat ontheiligen, endoor de zondagstreinen te laten rijden, verplichten zij de spoorwegarbeiders ook die dag te ontheiligen. En tegelijkertijd beweren zij dat de eigenaars van de spoorweg lid van de kerk zijn. Als de spoorwegen hun mensen dus dwingen de zondag te ontheiligen, en de eigenaren zijn kerkleden, wie anders dan de kerkleden dwingen dan mensen om de zondag te ontheiligen.

Meer nog, in Chicago haalden zij een toespraak aan van de directeur van de spoorwegen, dat de spoorwegen meer aanvragen voor een zondagstrein krijgen van predikanten dan van andere mensen. Maar als de kerkleden eigenaar zijn van de spoorwegen en de predikanten vragen om een zondagstrein, wie treft dan de blaam voor het ontheiligen van die dag, dan de predikant en zijn eigen kerkleden. Kunnen de predikanten met vragen om zondagstreinen stoppen zonder gedwongen te worden door de burgerlijke wetgeving? In de vergadering in Chicago van de afgelopen maand, -20 en 21 november - verklaarde Dr. Knowles de secretaris van de Nationale Zondagswet Unie dat door de invloed van William E. Dodge de Delaware & Lackawanna Railroad Company tot op heden de verzoeking had geweigerd om zondagstreinen te laten rijden en die invloed reikte tot na zijn dood. Maar 500 predikanten die elkaar ontmoetten op een conferentie in New York gebruikten op zondag de spoorlijnen van de concurrenten. En door deze gebeurtenis werden de handen, van de commissie voor de zondagsviering gebonden. En toen de directie van Delaware & Lackawanna gevraagd werd om geen zondagstreinen meer te laten rijden, antwoordde zij

"Hoe kunnen jullie tot ons komen om te vragen geen zondagstreinen meer te laten rijden, terwijl honderden van jullie predikanten de spoorlijnen gebruiken van onze concurrenten, die wel op zondag rijden. Als jullie predikanten op zondag de trein van andere spoorwegen gebruiken mogen, zien wij niet in, waarom zij en andere mensen -niet op onze treinen kunnen rijden op zondag. En als het goed is dat andere

spoorwegen op zondag rijden - en als dat verkeerd was zouden de predikanten dat toch zeker niet doen - dan zien wij niet in, waarom het fout is om zondagstreinen te laten rijden."

Dit is een heel helder antwoord. Geen wonder dat de commissies voor de zondagviering door dit voorval hun handen gebonden zien. En het was juist deze conferentie van 500 predikanten, die de afgelopen zomer gehouden werd in New York die de eerste stap zette om de Nationale Zondags Vereniging op te richten en hier is dr. Knowles zelf de secretaris van.

Door deze feiten komen de volgende aspecten naar voren:

- 1 Kerkleden bezitten de spoorwegen,
- 2 Predikanten vragen om Zondagstreinen,
- 3 De kerkleden willigen deze requesten van de predikanten om zondagstreinen in, en de predikanten rijden in zondagstreinen, en de andere kerkleden maken op zondag een reisje.
- 4 En dan vraagt iedereen - predikanten en kerkleden - het congres en de staat om wetten te maken om de zondagstreinen te verbieden!

D.w.z. zij willen dat de wetgever op elk regeringsniveau hen dwingt, de eis om zondagstreinen niet in te willigen. M.a.w. zij willen dat de staat hun dwingt - predikanten en kerkleden - om zich te gedragen zoals zijzelf zeggen dat een christen zich behoort te gedragen. En zij doen dat met een verwijzing naar het gebod van God, "Gedenkt de Sabbatdag, dat gij die heiligt". Maar als zij zich niet aan het gebod van God

houden, dat zij erkennen en aanhalen, welke zekerheid is er dan dat zij zich zullen houden aan de wet als zij is bekrachtigd door het congres en zijzelf moeten toezien op de naleving daarvan. Zullen zij zichzelf dwingen door de burgerlijke wet, om te doen wat ze anders niet doen? De clou van deze zaak is, dat ze willen dat de burgerlijke wetgever kerkelijke discipline uitvoert, en dat niet alleen op henzelf, maar op iedereen. Het hele systeem, en alle voorwendselen waarop deze zondagswet wordt geëist, is een kronkel.

Wat de handhaving van de wet betreft die zal terecht komen in handen van hen die de wet willen, want het is zeker dat zij die de wet niet willen, haar ook niet zullen handhaven. En dan nog, de justitie is er niet om wetten te handhaven die niet gedragen worden door de publieke opinie. Dit wordt bewezen door het feit dat de staat Illinois en de stad Chicago zondagswetten hebben die schenen te voldoen aan alle redelijke eisen en toch wordt geen van die wetten gehandhaafd. En de predikanten van die stad en staat, inplaats van dat ze zorgen dat deze worden gehandhaafd, roepen vergadering na vergadering bijeen om meer zondagswetten, zowel in de staten apart als op landelijk niveau.

Wat is het volgende doel? Het is, om er een politiek vraagstuk van te maken, zowel in de staten apart als op landelijk niveau, en de bepaling en handhaving van de zondagswetten als prijs van de stemmen, en politieke steun. Dit wordt bewezen, door de volgende bepalingen, vastgesteld op de zondagswetvergadering in Elgin:-

"Besloten, dat wij met smart en schaamte zien op het niet viëren van de Sabbat door veel christenen, daar zij gewoon zijn om op sabbat een krant te kopen, op Sabbat zaken te doen en te reizen, en in vele gevallen, zichzelf over te geven aan plezier en zelfbevrediging bij het opzij zetten en negeren van de grote taken en voorrechten die Gods dag met zich meebrengt.

"Besloten, dat we onze stemmen en medewerking geven aan die kandidaten, of politieke functionarissen die zullen beloven dat zij stemmen voor de vaststelling en handhaving van de burgerlijke Sabbat."

Zo'n oplossing als deze moge werken in Illinois, hoewel dat twijfelachtig is, maar met de eigen verklaring, gemaakt tijdens die vergadering, is het zeker dat deze oplossing nooit kan werken, onder de grondwet van de Verenigde Staten. Op die vergadering verklaarden zij dat de Sabbat "de toets is van alle godsdienst". Om van kandidaten of politieke functionarissen te eisen dat ze de gelofte doen om te stemmen voor de vaststelling en handhaving van wetten ten gunste van de Sabbat, maakten zij van een godsdienstige test een kwalificatie voor een betrekking. De nationale grondwet verklaart echter dat "nooit geen godsdienstige toets gevraagd zal worden als kwalificatie voor enige betrekking of publieke vertrouwensfunctie onder deze regering" als gevolg daarvan kan er nooit een Sabbats of zondagswet test gevraagd worden aan een kandidaat voor een overheidsbetrekking of publieke vertrouwens functie.

Het is waar, zij gebruiken het woord burgerlijk in de verklaring, maar dat komt overeen met hun manier van werken. Er bestaat geen burgerlijke sabbat, en die kan ook nooit bestaan. De Sabbat is helemaal godsdienstig, en zij weten dat: en in hun hele discussie over deze resolutie en dit onderwerp in het bijzonder tijdens de vergadering, was het een godsdienstige instelling en alleen dat.

Senator Blair. - Is er nog een ander punt dat u zou willen presenteren.

Mr. Jones. - Er is nog een ander punt, en dat is, dat wij zullen lijden onder zo'n wet als die er komt. Zij stellen voor om er een vrijstellingsclausule in te bouwen. Sommigen van hen zijn voor een vrijstellingsartikel, maar dat zal zeker onze tegenstand tegen de wet niet te niet doen, ook al zouden ze er veertig vrijstellingsclausules in bouwen, tenzij ze er een vrijstellingsclausule in bouwden voor iedereen die de wet niet wil houden. In dat geval zouden we er niet zo tegen zijn.

Senator Blair. - Het kan je niet schelen of het er in wordt gestopt of niet?

Mr. Jones - Er is helemaal niets goeds in deze wetgeving; en we zullen nooit accepteren dat vrijstelling wordt gezien als gelijkwaardig aan onze tegenstand tegen de wet. Het is niet voor onszelf dat we tegen de wet zijn. Het is het principe van de hele zaak waar wij tegen zijn, en een vrijstellingsclausule zal onze tegenstand zeker niet opheffen.

Senator Blair. – Daarin verschilt u van Dr. Lewis?

Mr. Jones. – Ja sir, wij zullen nooit een vrijstellingsclausule

accepteren, om onze tegenstand tegen die wet te verminderen. Wij ontkennen het recht van de staat om er een wet van te maken, ook met een vrijstellingsclausule.

Senator Blair. - Er zijn drie keer zoveel leden in uw sekte dan in die van hem?

Mr. Jones. – Ja sir, wij hebben ongeveer 30.000 leden, en wij vragen niet om een vrijstellingsclausule. Het gaat ons om het principe in deze hele zaak. In een goede wet hoort geen vrijstellingsclausule thuis. Als de wet goed is, moet er geen vrijstelling zijn.

In 1887 schreef en drukte mevr. Bateham zelf een "brief aan zevendedags gelovigen" voorstellend dat als wij hen zouden helpen bij het maken van een zondagswet, zij ons zouden vrijstellen van de straffen. Wij antwoordden toen hetzelfde als wij nu doen, en wij zullen dat blijven doen. Wij zullen u niet helpen iets op te leggen aan anderen, wat wijzelf niet opgelegd willen hebben.

Senator Blair. – U bent er tegen?

Mr. Jones. – Wij zijn helemaal tegen het principe in de voorgestelde wetgeving, Wij gaan tot de wortel van de zaak, en wij ontkennen het recht van het congres om zo'n wet uit te vaardigen.

Senator Blair – U zegt dat de voorgestelde vrijstelling het niet beter maakt?

Mr. Jones. – Nee, helemaal niets; want als de rechtsgeldigheid van deze wetgeving wordt erkend, dan geven wij toe dat de meerderheid het recht heeft om te zeggen, welke dag de sabbat of de dag van God is, en dat die gehouden moet worden. De meerderheid verandert in de burgerregering; de meerderheid kan veranderen in een paar jaar - kan in feite bij elke verkiezing veranderen - en dan kunnen de mensen

zeggen, dat de dag waarvan wij geloven dat die gehouden moet worden, moet worden gevierd, of ze kunnen zeggen dat hij niet moet worden gehouden. Als wij de juistheid van de wetgeving aannemen, dan moeten we ook de juistheid toegeven van de wetgeving dat die zekere dag niet zal worden gehouden, en maakt iedereen zelf uit of het de zondag is, en op deze manier wordt de viering van de rustdag de speelbal van de meerderheid. Dat is de koers van godsdienstige wetgeving vanaf de grondlegging van het pausdom, en dat is het einde van alle godsdienstige wetgeving.

Senator Blair. - Denkt u dat er een verschil is tussen een meerderheid in een koninklijke regering en een meerderheid in republikeinse regering? In een koninklijke regering is de meerderheid één persoon die de macht heeft.

Mr. Jones. – Maar als je dit onderwerp in een republikeinse regering bij burgerlijke zaken onderbrengt heb je grote verschillen, die berusten op de meerderheid. Wel sir, wij zouden bezwaar maken tegen het aanvaarden van een wet die ons zou dwingen om een dag te vieren en door het aanvaarden van een vrijstellingsclausule zouden we onszelf alleen maar tegenspreken. Sta me toe dit te illustreren. Er was een tijd, dat we de zevende dag niet als de sabbat vierden.

Toen we die niet hielden, hadden wij het recht om die niet te houden. We kwamen tot de ontdekking dat we hem wel moesten houden, en dat doen we nu ook. En wij hebben het recht om die dag te vieren. Meer dan dat, we hebben het recht om hem niet meer te houden als we daarvoor zouden kiezen. Maar als we, terwijl wij die dag houden, toe zouden geven dat de staat macht heeft om ons te dwingen die dingen te doen, waar wij het recht toe hebben om die op te geven als wij dat zouden verkiezen, dan zouden wij daarmee onze eigen vrijheid van godsdienstig geloof en aanbidding opgeven. Als de mensen hier alleen al maar eens over zouden nadenken, dan zouden zij zien dat zij zich een soortgelijke wetgeving niet kunnen veroorloven en nog veel minder die soort wetgeving kunnen eisen. Niemand kan ooit toestemmen in een wetgeving ten gunste van het geloof en de aanbidding die hij zelf belijdt. Door deze handeling ontnemt hij zichzelf het recht om een ander soort geloof te belijden, als hij tot de ontdekking komt dat deze dichterbij de waarheid ligt dan zijn eigen geloof. Vanaf dat moment weigert hij dan feitelijk zijn recht om verder na te denken over godsdienstige zaken, en accepteert hij dat daarover beslist wordt door de wetgevende macht, d.w.z. de meerderheid beslist. De zondagvierders mogen dus hun eigen godsdienstvrijheid weggeven als ze willen, maar wij zijn dat niet van plan. Wij gaan onze rechten verdedigen en handhaven. En als zij hun godsdienstvrijheid weggeven, gaan wij proberen hun weggeven rechten terug te krijgen.

Een ander punt: een vrijstellingsclausule is alleen maar een vermomde verdraagzaamheidsclausule. Als wij dit zouden accepteren, zou dat betekenen dat we toestemmen dat alle godsdienstige rechten worden bepaald door de meerderheid, en dat wij willen accepteren wat zij denken dat wij als godsdienstvrijheid mogen bezitten. Maar Sir, zo'n bekentenis zullen we nooit afleggen. In geen van zulke zaken zullen we ooit toestemmen, of ons eraan onderwerpen. Wij zijn Amerikanen, Sir, en ook inwoners van de Verenigde Staten en wij verdedigen al de rechten van de Amerikaanse burgers. De woordenschat van Amerikaanse ideeën kent geen woord als "tolerantie"., Maar het verdedigt rechten, Zoals gezegd werd door de senaatscommissie, over dit onderwerp, zestig jaar geleden, zeggen wij,-

"Wat andere naties godsdienstige tolerantie noemen, noemen wij godsdienstige rechten. Deze worden niet gehandhaafd op grond van de gunst van de regering, maar als rechten, waarvan de regering geen enkele groep, hoe klein ook, kan beroven. Despotische macht moge dan inbreuk doen op die rechten, maar het recht zal deze blijven toestemmen".

Nog is dit niet alles wat gezegd moet worden over dit punt. Er is een ander principe in betrokken. Als wij de vrijstellingsclausule zouden aanvaarden, zou dat niets helpen. Zij zou van uiterst korte duur zijn. Veronderstel er zou een vrijstellingsclausule zijn. Dan zijn er mensen, die zouden voorgeven dat ze Zevende Dags Adventist zijn, voor de uitdrukkelijke reden om een kans te krijgen om cafés of zaken te openen op zondag. Dan zou de meerderheid uit pure zelfverdediging de vrijstellingsclausule moeten laten vervallen.

Senator Blair. Maak Mrs. Bateham daar attent op.

Mr. Jones. – Ik zal het nog eens uitdrukkelijk zeggen. Als je er een vrijstellingsclausule aan toevoegt - dit is al geprobeerd - dan zijn er mensen, caféhouders, die weten dat ze meer klandizie krijgen op zondag, dan dat ze op zaterdag kunnen krijgen. En zij zullen dan beweren dat ze Zevende Dags Adventisten zijn, en zij zullen beweren dat ze de sabbat houden. Je kunt niet in hun hart kijken, je kunt niet hun bedoelingen onderzoeken, om te kijken of hun bewering juist is, of niet. Zij zullen beweren dat zij de sabbat houden, en dan zullen zij hun cafés op zondagen openen. Dan ben je gedwongen uit pure zelfverdediging en om de wet effectief te doen zijn, zul je die vrijstellingsclausule moeten laten vervallen. Het zal maar een poosje goed gaan.

Senator Blair. – Hierin ben ik het met u eens.

Mr. Jones. – Om deze reden, kunnen deze mensen zich niet veroorloven om een vrijstellingsclausule in te bouwen. Ook geeft het de meerderheid de macht over ons geweten, en wij loochenen het recht dat iets van die aard gedaan mag worden. Ik vraag de organisaties die hier vertegenwoordigd zijn, om over deze zaak na te denken, nadat de behandeling van deze zaak afgelopen is. Deze bewering zal elke toets van kritiek doorstaan.

Senator Blair. – Ik zou graag ieders aandacht voor deze zaak willen vragen. Als je een wetgeving van deze aard nodig hebt, dan kun je beter een wetgeving vragen om je bedoelingen uit te dragen, en wees voorzichtig dat je in de moeite die je doet om de tegenpartij achter je te scharen, je niet de kern weggooit waar je het voor vraagt.

Mr. Jones. – Ja sir, dat is het probleem, om de werking van dit principe aan te tonen wil ik u aanhalen dat Arkansas in 1885 een vrijstellingsclausule had in zijn zondagswet. Van deze vrijheidsclausule – zo beweerde men werd handig gebruik gemaakt door caféhouders. Toen werd er een delegatie afgevaardigd naar de wetgevende vergadering van Arkansas en vroeg hun om de vrijstellingsclausule te herroepen, zodat ze de cafés moesten sluiten op zondag. De wetgever deed het. Als ze de cafés op zondag hadden gesloten, dan zou dat al genoeg zijn. Maar ze probeerden het niet eens. Er is geen een barkeeper gearresteerd onder die herroepen wet; er werden maar 2 mensen die niet de zevende dag hielden, gearresteerd onder deze wet. Er werd geen mens gearresteerd die de sabbat niet hield, maar er waren Zevende Dags Baptisten en een paar Zevende Dag Adventisten, meestal zo arm als Job, die vervolgd en beboet werden. Iemand werd zijn enige paard afgenomen, en zijn koe, en op het laatst brachten zijn broeders geld bij elkaar om hem uit de gevangenis te houden. Zulke mannen werden telkens weer vervolgd, en de rechters van de staat, onder leiding van Senator Crockett, volbrachten het om de wet erdoor te krijgen, tegen de volhardende oppositie van de kerkleiders in, een wet die de uitsluitingsclausule weer van kracht zou maken, om deze arme onschuldige mensen, van vervolging te vrijwaren.

Senator Blair. – Ik ben blij dat u dit feit erbij haalt, want het is iets dat

is gebeurd.

Mr. Jones. – Ik vraag toestemming om de verklaring te lezen, die afgelegd werd door Senator Crockett in de wetgevende vergadering van Arkansas, over dit onderwerp:

"Sta mij toe Sir, om de werking van de huidige wet te illustreren door een of twee voorbeelden. Een zekere mijnheer Swearigen kwam uit een noordelijke staat en ging wonen op een boerderij in -- Country. Zijn boerderij was vier mijl (+ 6,5 km) van een dorp, en was ver weg van de kerk. Hij was lid van de Zevende Dag Adventisten, en na de sabbat geheiligd te hebben door zich te onthouden van alle werk, deden hij en z'n zoon, een jongen van zeventien, op de eerste dag van de week hun gewone werkzaamheden, zij verstoorden niemand, en maakten op niemands rechten inbreuk. Maar zij werden geobserveerd en doorgegeven aan het kantongerecht. Aangeklaagd, gearresteerd, berecht, veroordeeld, beboet en zij hadden geen geld om de boete te betalen. Deze moreel hoogstaande christelijke burgers van Arkansas werden naar de gevangenis gesleurd en gevangen gezet als misdadigers, 25 dagen lang.

En waarvoor? Om het te wagen, in dit zogenoemde land van vrijheid in het jaar onzes Heren 1887, hun God te aanbidden.

"Was dit het eind van het verhaal? Helaas niet mijnheer! Ze werden weer vrij gelaten: en de oude man z'n enige paard, en zijn enige middel om brood voor z'n kinderen te verdienen, werd hem ontnomen om daarmee de onkosten en de boete, die 38 dollar bedroegen, te betalen. Het paard bracht op de veiling 27 dollar op, Een paar dagen later kwam de sheriff weer, en eiste 36 dollar, 11 dollar van de onkosten en de boete, en 25 dollar voor kostgeld voor hemzelf en zijn zoon terwijl ze in de gevangenis waren. En toen de oude, arme man - een christen denk daaraan - hem onder tranen vertelde dat hij geen geld meer had, werd direct zijn enige koe meegenomen, maar hij werd er toegebracht een verbintenis aan te gaan, en het bedrag werd betaald door bijdragen van zijn vrienden van hetzelfde geloof. Mijnheer, mijn hart zwol op van verontwaardiging terwijl ik dit schandelijke verhaal herhaalde.

"Een andere en ik ben klaar. Sir, ik vraag u en deze senatoren dat te geloven dat dit geen fantasie of aangedikte verhalen zijn. Vijf jaar geleden kwam een pasgetrouwde man naar -- Country vanuit Ohio. Hij en z'n vrouw waren Zevende Dags Baptisten. De jonge vrouw had vader en moeder, broers en zusters, en al haar goede vrienden uit haar jeugd achtergelaten om haar man te volgen naar Arkansas. Voor hen het beloofde land. Het licht der liefde brandde in haar prachtige jonge ogen. De rozen van gezondheid waren op haar wangen, en haar zilveren lach was als zachte muziek, waarvan haar man nooit genoeg van kon krijgen. Zij kochten zich een kleine boerderij, en vlug door rusteloze arbeid en door spaarzaamheid, bloeide hun huis op als een roos in de wildernis. Na een tijdje kregen ze een prachtige baby om de zonneschijn te vergroten en om de vogelzang nog mooier te maken. Zij waren gelukkig in

elkaars liefde en hun liefde voor de kleine baby. Voor hun werkten alle dingen ten goede, en in hun bescheiden, vertrouwde weg aanbaden zij God en hadden zij hun medemensen lief.

"Vervloekt is de dag, die zulk een zwarte vlek op onze goede naam en op onze staat heeft gebracht! Een verandering, snel, koud en schadelijk als een poolstorm kwam in hun leven, en jammer genoeg vernielde die al de prachtige bloemen van hoop. Tijdens deze herroeping, stak de vervolging haar lelijke venijnige kop op. De held van mijn treurige verhaal werd geobserveerd door een afgunstige, jaloerse buurman, terwijl hij rustig werkend, zoals hij geloofde dat God hem had geboden op zondag. Hij werd doorgegeven aan de inquisitoriale overblijfsel van barbaarsheid, het kantongerecht. Aangeklaagd, terecht, veroordeeld, en in de gevangenis geworpen, want zijn geweten stond het hem niet toe de boete te betalen.

"Week na week sleepte voort. Dag op dag, stond de jonge vrouw met de baby in haar armen aan de deur, op zijn komst te wachten, en zoals Tennyson's Marianna-

“Ze zei alleen: "Mijn leven is akelig-
Hij komt niet, "zei zij
Ze zei: "ik ben moe - moe
Ik wou dat ik dood was”.

“Toen werd de baby ziek en stierf, de lichtjes in de ogen van de jonge vrouw werden weggewist door tranen. Haar zilveren lach veranderde in lange jammerlijke snikken. Bleke ellende rukte de rozen van haar wangen en plantte in de plaats daarvan haar eigen doodsbleke kleur. Sir, hoe kan ik verdergaan? Op't laatst werd de gruwelijke wet opgeheven, en deze onschuldige burger (met uitzondering dat hij God liefhad, en probeerde hem te dienen) werd vrijgelaten uit de gevangenis, en sleepte zijn vermoeide voeten naar het gelukkige huis, dat hij een paar weken geleden verlaten had. Hij ontmoette zijn burens bij de deur die een doodskist droegen. Hij vroeg niets, zijn hart vertelde hem alles. Nee, niet alles! Hij wist niet - hij kon het niet weten - van haar eenzame uren, van haar bittere tranen, van het vermoeiende kijken en wachten, van de vragen tot God - de God waarvoor zij zoveel had geleden - om hulp in het uur van uiterste nood, van de ziekte en dood van de baby. Hij kon niets van dit alles weten. Maar hij ging met hen naar de rustige plattelands begraafplaats, en zag naast het open graf een klein hoopje aarde dat pas was opgeworpen. En toen wist hij dat God zijn twee schatten had weggenomen, en dat hij nu alleen was. Zijn verdriet was te groot voor tranen. Met starende ogen zag hij het lichaam van zijn jonge vrouw in het graf zakken. Hij hoorde de zandkluiten op de doodskist roffelen en het leek alsof ze op zijn hart vielen. Het werk was gedaan, en zij lieten hem alleen met zijn doden, en toen wierp hij zichzelf neder tussen de graven en met één arm over elke bult zand, en de tranen kwamen als stortregens, en zijn hart brak haast van verdriet. En toen nam hij afscheid van zijn lievelingen en verliet Arkansas voor altijd,- verliet het Sir, zoals honderden anderen van plan zijn te doen als deze algemene vergadering faalt om hun bescherming van rechten terug te geven onder de grondwet, zowel in de staten apart als op landelijk niveau.

"Komende maandag zullen zes eerlijke, goede deugdzame burgers zoals ze in Arkansas leven, in Malvern als misdadigers worden berecht, voor de stoutmoedigheid om God te eren in overeenstemming met hun eigen geweten; voor de uitoefening van een recht waarover deze regering onder deze grondwet geen recht om dat met voeten te treden. Sir, ik vraag u in de naam van het recht, in de naam van onze republikeinse inrichting, in de naam van deze onschuldige, godsvruchtige, God dienende mensen, onze medeburgers, en als laatste Sir, in de naam van Arkansas vraag ik u dat dit wetsvoorstel verdwijnt, en dat deze zwarte vlek op de eer van ons glorieuze gemenebest uitgewist wordt". Tot zover senator Crockett.

Arkansas was niet de enige staat, hoewel het hier wel erger was dan elders. Ik persoonlijk, moest tezamen met andere broeders uit Californië, honderden dollars naar Tennessee sturen, om daar gezinnen van geloofsgenoten te ondersteunen, terwijl de echtgenoten en vaders in de gevangenis waren omdat ze verkozen op zondag te werken voor hun gezinnen, en om brood voor hen te verdienen nadat ze de sabbat hadden gehouden, in overeenstemming met hun geweten. Dit is gebeurd mijnheer de voorzitter in de Verenigde Staten. Dat is de zorg die deze mensen dragen voor de arbeider.

Senator Blair. - Leidt u daaruit af, dat er helemaal geen zondagswet van welke aard dan ook zou moeten zijn?

Mr. Jones. - Als u een zondagswet toestaat, dan moet u die in haar volle omvang toestaan. Dan moet die gehandhaafd worden. En alles wat ze in Arkansas deden was het handhaven van de wet, net als in de tijd van het Romeinse rijk werd de wet gehandhaafd, en werden de christenen ter dood gebracht. De wet werd eenvoudigweg gehandhaafd, maar de wet was fout. Elke wet die zulke dingen toestaat, is een verkeerde wet.

Senator Blair. - Deze wet bedoelt, dat geen werk mag worden gedaan dat anderen stoort. En deze arbeid werd verricht terwijl het anderen stoorde.

Mr. Jones. - Ik weet, dat dit wetsontwerp voor een nationale zondagswet, is bedoeld dat er geen werk "tot storing van anderen" gedaan mag worden, en in deze zin ligt één van zijn slechtste hoofdtrekken. Het wetsontwerp verklaart, dat niemand enigerlei arbeid verrichten zal, of "zich bezig houden met een spel, sport, of ander soort van amusement of recreatie" die voor anderen een storing betekent, op de eerste dag van de week, algemeen bekend als de dag des Heren "of gedurende enig deel van deze dag". Dit betekent dat je helemaal aan anderen overgeleverd bent, en dat zij bepalen, dat wat ik doe hen stoort, en dat maakt iemands handelingen helemaal ondergeschikt aan de grillen van het humeur van zijn burens. En iedereen weet dat het een kleine moeite is om iemand te storen die een ruzie met u, of een vooroordeel heeft tegen u. Op de zondagswet bijeenkomst van de staat Illinois die in de afgelopen maand plaatsvond (20,21 Nov.), hield Dr. R.O. Post een toespraak over het onderwerp "Zondagsrecreatie" in wat hij als samenvatting verklaarde:-

"Er is geen vorm van recreatie buitenshuis of buiten de kerk, die voor de zondag passend of nuttig is".

Wordt nu zo'n wet zoals het staat in het wetsvoorstel van kracht, waar R.O. Post, D.D. is, dan zou elke vorm van recreatie behalve die binnenshuis en in de kerk hem storen, en degene die deelneemt aan die recreatie kan gearresteerd en vervolgd worden. Maar zal men tegenwerpen, geen enkele rechter of gerechtshof zal zulk een vervolging toestaan. Maar dat is niet zeker, zoals we nog zullen zien, maar of het zo is of niet, het is zeker, dat uw buurman, omdat hij zou zeggen, dat uw bezigheid hem gestoord heeft, u onder zulk een wet als deze laat arresteren, en u overgeeft aan het ongemak en de kosten van de verdediging voor het gerecht. In 1887. was er in de stad San Fransisco (Cal.) een verordening over een ander onderwerp, dat precies het principe van deze clause van het wetsvoorstel uitdrukte. Het luidt als volgt:-

"Niemand zal zich waar hij zich ook bevindt, zo gedragen dat het de schijn heeft dat hij andere mensen die passeren op de openbare weg of aangrenzende lokaliteiten zal lastig vallen".

Het is niet moeilijk in te zien, dat het principe van deze verordening overeenkomt met de clause in het eerste gedeelte van het wetsontwerp, dat alles verbiedt "wat anderen zou kunnen storen".

Toen deze verordening in San Francisco van kracht was, deelde een man genaamd Ferdinand Pape enige pamfletten uit op straat, die niet alleen de neiging hadden om iemand te storen, maar die een zakenman van de overkant van de straat werkelijk stoorden. Pape werd gearresteerd. Hij vroeg aan het hooggerechtshof om een geschreven toets aan de grondwet en hij beweerde dat de hem toegerekende daad, geen misdaad was, en dat de verordening die uit zulk een handeling een misdaad maakte, ongeldig en niet van kracht zou zijn, omdat zij onredelijk was en onzeker. Het rapport over deze zaak zegt:-

"De aanklacht werd teruggewezen en Henri Hutten voerde de verdediging ten behoeve van de man die in hechtenis genomen was. Bij de weerlegging van de aanklacht, gaf de rechter een vrij lange, geschreven opinie, waarin hij zich scherp uitliet over het absurde van de aangevochten verordening, en sprak Pape vrij. De rechter zei:

"Als de gang van zaken wet is, die bekrachtigd kan worden door boete en gevangenschap, dat in zichzelf onschuldig gedrag aangemerkt kan worden als misdaad, als het bepaalde personen stoort Er kunnen ontelbaar veel voorbeelden genoemd worden, waarin onschuldig gedrag, de neiging heeft om anderen te storen. Als de taal van de verordening een strafbare daad definieert, dan hangen daar strenge vrijheids en geldstraffen mee samen, voor daden die in de grond van de zaak elk essentieel element van een misdaad missen.

Maar, kan tegengeworpen worden, gerechtshoven en rechters zullen de letterlijke tekst van deze taal niet gebruiken om onschuldige burgers te veroordelen, en hun ongerechtvaardigd hun vrijheid ontnemen, om hen als misdadigers te brandmerken. De wet ondersteunt zo'n gevaarlijke leer niet, en ondersteunt geen beginselen die zo ondermijnd zijn voor de vrijheid, zodat het leven of de vrijheid van een staatsburger ondergeschikt gemaakt wordt aan het humeur of een inval van de rechter of jury. En de wet doet dat door het

vaststellen of een bepaald gedrag wel of niet in de criminele sfeer thuishoort. De wet moet zo duidelijk en helder verwoord worden in de wetboeken dat zij door alle burgers van de gemeenschap duidelijk begrepen kunnen worden, of dat nu de rechter achter de groene tafel, de jury of de gevangene in de beklagden bank is. Elke mogelijkheid in een wet, die de toets of iemand crimineel gedrag openbaart laat afhangen van de luimen van de rechter of de jury neigt naar onderdrukking. De gebruikte taal in deze wet is duidelijk van dien aard dat zij zo ruim is dat daar zelfs gedrag onder valt dat in feite behoort tot het grondwettelijk recht van de burgers. Er is in deze taal geen aanwijzing die onderscheidt maakt tussen crimineel en niet-crimineel gedrag. De uitdrukkingen zijn te vaag en onzeker om een gedragsregel te zijn voor de rechter. In mijn oordeel is het hier aangevoerde deel van de verordening onzeker en onredelijk".

Dit besluit is helemaal van toepassing op deze voorgestelde nationale zondagswet. Onder deze wet hoeft iemand alleen maar deel te nemen aan een of ander spel, sport, amusement of recreatie op zondag om een strafvervolgning te krijgen; want de Nationale Reformers zijn precies zo voor deze zondagswet als ieder ander, en er zijn vele van die strenge Nationale Reformers die zeer verstoord zouden worden door enigerlei amusement of recreatie op zondag, hoe onschuldig dit in zichzelf ook moge zijn. En dan ben je totaal afhankelijk van de luimen of het humeur van de "verstoorde" man, of van de rechter, of de jury, om te beslissen of de handeling nu werkelijk storend was of niet.

De in Californië genomen beslissing, is, dat zulk een wetsvoorschrift "een zeer strenge vrijheidsstraf of hoge geldboete eist voor iets dat elk misdadig element mist". De Gerechtshoven in Californië "steunen geen leer die zo gevaarlijk is en geen beginselen die zo de vrijheid ondermijnen, of iets dat zo naar "tirannie riekt" als deze woorden van het wetsontwerp voor de zondagswet.

Ook heeft het niet alleen betrekking op dit speciale onderdeel, hetzelfde principe wordt gevonden in paragraaf 5. Dit onderdeel stelt voor dat: als iemand voor een andere persoon op zondag werkt, en voor dat werk op een bepaald tijdstip betaald wordt, dan kan iedereen in de hele wereld, uitgezonderd de betrokkenen, een klacht indienen en het geld opeisen. Als u 's zondags voor mij werkt, en ik betaal u daarvoor, dan kan de eerste man die dat ontdekt, je vervolgen en het geld opeisen. Dat is precies wat het wetsvoorstel zegt. Als lonen voor zondagsarbeid betaald worden, "vooruit betaald of op een andere manier" kan dat door wie dan ook, die dat het eerste opeist, terug gewonnen worden. "Wie dan ook" is een universele term. Daarom stelt dit wetsvoorstel weloverwogen voor dat als iemand die uitsluitend onderworpen is aan de rechtsspraak van de Verenigde Staten, loon krijgt voor werk dat op zondag is gedaan, behalve voor noodzakelijk of liefdadigheidswerk, hij vervolgd kan worden voor dat geld door iedereen die als eerste merkt, dat hij' dat geld gekregen heeft, en die persoon zal dan dat geld krijgen.

Tot zover de woordkeus van dit wetsvoorstel. Nu wat het werk betreft, waarvoor de zevendedagvierders in Arkansas strafrechtelijk zijn vervolgd. Het ging niet om het storen van anderen. Laat mij u enige feiten aanvoeren, waarvan ik de authentieke aantekening heb, maar ze zijn te omvangrijk om ze tot in details te bespreken.

Op twee uitzonderingen na, ging het bij alle arrestaties en gerechtelijke vervolgingen om mensen, die de zevende dag van de week als de sabbat heiligden. En in deze twee uitzonderingsgevallen werden degenen die aangeklaagd werden, zonder borgsom vastgehouden - eenvoudigweg vastgehouden op hun eigen aanklacht (schuldbekentenis) - en hoewel de uitslagen beide positief waren, waren de rechters het eens om de aanklacht niet langer te vervolgen, en beide zaken werden afgewezen. Maar in elk ander geval waarin het ging om een zevende-dag-adventist bedroeg, de laagste borgsom 110 dollars; de meeste van hen liepen op tot 250 dollar, en sommigen zelfs tot 500 dollar. Geen enkel geval werd afgewezen, en in alle zaken was de aanklacht niet, dat wat de mensen hadden gedaan, de rust of de aanbidding van iemand had verstoord, maar de aanklachten waren meestal voor de misdaad van "sabbatschennis" door het verrichten van arbeid op zondag.

De wet van Arkansas luidde op dat tijdstip aldus:-

Paragraaf 1883. Ieder persoon die op sabbat of zondag arbeidend aangetroffen wordt, of die een leerling of knecht tot een andere arbeid dan gewone huishoudelijke bezigheden, comfort of liefdadigheid dwingt, zal bij elke afzonderlijke overtreding met 1 dollar beboet worden.

Paragraaf 1884. Elke gedwongen arbeid die een leerling of knecht op zondag doet, zal als een afzonderlijke overtreding van de baas aangezien worden.

Paragraaf 1885. Deze voorschriften gelden niet voor stoomboten en andere schepen, die de wateren van deze staat bevaren, en ook niet voor industrieën die draaiende moeten worden gehouden.

In het geval van mijnheer Swearingen genoemd door Senator Crockett, was de veroordeling op grond van een getuigenverklaring, die zweerde, dat het werk waarvoor hij was veroordeeld op een dag werd gedaan, waarvan later bleek dat het verricht was zeventien dagen voordat de wet van kracht werd, zo werd de wet bij de uitvoering ervan ex post factor d.w.z. achteraf. De grondwet van de Verenigde Staten verbiedt het maken van ex-post facto wetten. Maar als een wet die niet ex post facto (achteraf) is, dit wordt als zij in werking treedt, dan wordt het tijd, om de rechter en de jury over deze aangelegenheid op te helderen. Zelfs als dat zou betekenen dat er een amendement toegevoegd wordt aan de grondwet van de Verenigde Staten zodat geen wet die geen ex post facto wet is, zo gemaakt kan worden door z'n van kracht wording. Aan de andere kant zijn verschillende gevallen voor de rechter geweest, en zijn mensen bestraft en beboet nadat de wet herroepen was, hoewel dat was voor werk dat voordien verricht werd. In bijna elke zaak was de aanklager de beschuldigende getuige, en dat waren mannen die zelf ook op die dag werkten en soms zelfs samen met de mensen die zij aangebracht hadden maar de man die de sabbat vierde werd in alle gevallen veroordeeld, terwijl de man die de zevende dag niet als sabbat vierde in alle gevallen vrijuit ging, terwijl tegelijkertijd zijn getuigenverklaring ertoe leidde dat de ander veroordeeld werd.

Ik geef enkele voorbeelden:-

Ten eerste, een man genaamd Millard Courtney die aanklagende getuige was tegen twee mannen, Armstrong en Elmore, had een man met zich meegenomen naar de plaats waar deze twee mannen aan het werk waren, en daar sloten ze een overeenkomst om op een school een dak te maken, en toch veroordeelde Courtney's getuigenverklaring deze twee mannen van sabbatsschennis, op dezelfde tijd dat ze een contract met hem afsloten.

Ten tweede, J.L. Shockey werd op de getuigenverklaring van een man genaamd Hammond veroordeeld, die naar hem toe kwam op zondag, toen hij aan het werk was, en met hem handelde over een haan.

Ten derde, J.L. James, die voor niets op een zondag in de regen werkte, voor niets, opdat een arme weduwe, een lid van een andere kerk, beschermt zou worden, werd op het ontheiligen van de sabbat door het getuigenis van een man veroordeeld, die op dezelfde dag hout hakte en vervoerde op nog geen dertig meter afstand van de man die door zijn getuigenverklaring veroordeeld werd.

Ten vierde, ene La Fever en z'n vrouw gingen op een zondag bij Allen Meek's op visite. Ze vonden Meek's terwijl hij aardappels pootte. Meek's stopte met het poten van aardappelen en bracht de rest van de dag door met zijn bezoekers, en toch werd Meek's wegens het ontheiligen van de sabbat veroordeeld, en bestraft op de getuigenisverklaringen van de La Fever's.

Ten vijfde, het tweede geval van mijnheer Meek's. Riley Warren ging naar z'n huis op zondag, en zag hem daar praten met een onderwijzer van een openbare school. In het gezellige vriendschappelijke gesprek dat ze hadden, vertelde Meek's toevallig dat hij z'n wagen, die morgen had gerepareerd, en toen werd hij op de getuigenverklaring van Riley Warren veroordeeld, wegens het ontheiligen van de sabbat, Meek's werd daarmee een getuige tegen zichzelf. Duidelijk een schending van zowel de wet van de staat als de grondwet van de Verenigde Staten.

Ten zesde, Mr Reeve's jongens vervoerden hout op zondag. In het bosje waar ze hout vandaan haalden, ontmoetten ze een andere jongen, een Zevende Dag Adventist. John A. Meeks die op eekhoortjes jaagde. Ze hielpen hem bij het jagen, door de eekhoortjes op te jagen zodat hij ze kon schieten. Toen werden de eekhoortjes verdeeld tussen de zoon van Meeks en de jongens van Reeves. Daarna werd de zoon van Meeks aangeklaagd, berecht, en veroordeeld wegens het ontheiligen van de sabbat, door de vader van de jongens die het hout haalden, en die meehielpen met het jagen op eekhoorns.

Ten zevende, James M. Pool werd veroordeeld voor het hakken in z'n tuin op zondag, wegens het breken van de sabbat veroordeeld, op de getuigenverklaring, van een "heilig" kerklid, die naar Pool's huis was gegaan om tabak te kopen.

Sta me toe de methoden van strafvervolging te noemen. In het geval van Scoles, werd J.A. Armstrong voor de Grand Jury gedaagd. Na herhaalde antwoorden op vragen, met betrekking tot werken op zondag door verschillende personen in verschillende takken van arbeid en vervoer, werd hem de directe vraag gesteld of hij wist of er ook Zevende Dags Adventisten waren die op zondag werkten, en toen hij daar een bevestigend antwoord op gaf, werd elke Zevende Dags Adventist

die hij noemde aangeklaagd, maar uit een andere groep werd niemand aangeklaagd en veroordeeld voor het verrichten van wat voor werk ook op zondag.

In het tweede geval van James A. Armstrong, werd hij gearresteerd op dringend verzoek van de burgermeester. En toen er om de verklaring werd gevraagd, waarom Armstrong werd gearresteerd, zei de burgermeester dat A.J. Vaughn zijn aandacht voor Armstrong's werk had gevraagd, en had gezegd: "Nu zie ik dat u, uw plicht doet", hoewel Vaughn onder ede verklaarde, dat hij Armstrong op die bewuste dag helemaal niet gezien had. Maar Armstrong werd niet alleen gearresteerd op aandringen van de burgermeester, maar hij werd ook berecht door de burgermeester, die dienst deed als vredesrechter. En toen Vaughn zei dat hij Armstrong helemaal niet gezien had, maakte dit de burgermeester tegelijkertijd tot getuige en rechter; en de vragen die hij stelde, laten zien, dat dit precies zijn positie was en dat hij zich daarvan bewust was. De vraag, die hij eerst aan beide getuigen stelde was: "Wat weet u van mijnheer Armstrong's werken op zondag 27 juni?" Deze vraag veronderstelt alles wat verwacht werd bewezen te worden tijdens de rechtsspraak.

Dit is genoeg, om de werking van zulk een zondagswet te laten zien, die onderdeel uit maakt van dit wetsontwerp. Er waren nog vele andere gevallen, en elk van hen op dezelfde manier. Maar van het begin tot het einde is de hele lijst, alleen maar een document, hoe mensen, die eerlijk werk verrichten op hun eigen stukje grond, op zo'n manier, dat geen enkel mens op aarde er last van had, aangeklaagd, berecht en veroordeeld werden op het getuigenis van mensen, die - als er al een fout werd gemaakt - schuldiger waren dan de veroordeelden. Als godsdienstige vervolging mogelijkerwijs nog duidelijker getoond kan worden dan in bovenstaande gevallen, dan hopen we er nooit een voorbeeld van te zien.

Men zou kunnen vragen, waarom er geen beroep werd aangetekend? Er werd beroep aangetekend tegen eerst genoemd geval bij het hooggerechtshof van de staat. Het oordeel van het Lagen Hof werd in een schriftelijke verklaring bevestigd en de opinie eindigde met deze woorden:-

"Het argument van de bezwaarders komt om kort gezegd hierop neer: Omdat hij gelooft met zijn hele geweten, dat Gods wet het hem toestaat om op zondag te werken, kan hij ongestraft de wet overtreden, die dit als illegaal beschouwd, maar zijn geloof kan niet als rechtvaardig gelden voor zijn begane handeling, die door de wet van het land, strafbaar is gemaakt. Als de wet streng werkt, zoals wetten soms doen, ligt de mogelijkheid om zulk een wet te veranderen in de handen van de wetgever. Het is niet de zaak van een gerechtshof om de wijsheid of politieke bedoelingen in twijfel te trekken. Dat is voor de leden van het wetgevende departement; en tegen de wetgever kan alleen in beroep gegaan worden bij de kiezers".

Deze beslissing van het Hooggerechtshof is uit hetzelfde hout gesneden als de strafvervolgingen, en gerechtelijke processen in het algemeen. Zij geeft de wetgever dezelfde macht als het Britse Parlement bezit, en dat doet heel de noodzakelijkheid van een grondwet weg. Een rechterlijke uitspraak

die alleen steunt op de wetgever is on-amerikaans. Geen enkele wetgevende macht in dit land is gegrond op het model van het Britse parlement, wat macht betreft. In dit land is de kracht van elke wetgevende macht gedefinieerd en gelimiteerd door de grondwet. Het is de plicht van het Hooggerechtshof de bedoeling van de grondwet uit te leggen, en of een daad van de wetgevende macht grondwettelijk is of niet. Als de daad grondwettelijk is dan moet deze gehandhaafd worden, wat de resultaten ook mogen zijn. En het Hooggerechtshof is het lichaam waar de wettigheid of onwettigheid van een statuut kan worden ontdekt. Maar als, zoals deze uitspraak verklaart, de wetgever almachtig is, en wat zij doet, als wet moet staan, dan is er helemaal geen grondwet nodig. "Een van de redenen waarom de justitie er is, is de bescherming van grondwettelijke rechten van de burgers".

Zolang er een grondwet boven de wetgevende macht staat, die haar macht definieert en begrenst, en over de rechten van de burgers waakt, en die verdedigt, zolang is het de taak van het Hooggerechtshof om haar oordeel uit te spreken over de daden van de wetgevende macht. Het Hooggerechtshof in Arkansas verzaakte in dit geval heel duidelijk een van de functies waarvoor ze in het leven was geroepen, of anderszins ondermijnde het de grondwet van Arkansas en in beide gevallen verleende het aan de wetgevende macht de almacht van het Britse parlement, en dat is in strijd met elk principe van de Amerikaanse grondwet. Ook de staat Arkansas maakt in dit geval geen uitzondering, want dit is de gebruikelijke procedure van de hooggerechten van de staten om de zondagswetten te ondersteunen. Zondagswetten kunnen niet ondersteund worden door enig Amerikaans beginsel. Er werd altijd een beroep gedaan, en er is bijna geen uitzondering, op de Kerk-Staat beginselen van de Britse regering en de macht van de wetgever. Maar Amerikaanse grondbeginselen staan ver boven en gaan veel verder dan die van de Britse regering, daar ze grondwettelijke grenzen kennen voor de wetgever, en geen vereniging van kerk en staat erkennen, en daaruit volgt dat zondagswetten nooit konden, en nooit kunnen steunen op Amerikaanse grondbeginselen.

Dat deze kritiek op het Hooggerechtshof niet ongegrond is, daarvoor hebben wij het helderste bewijs. De drie rechters waar het Opperste Gerechtshof toenertijd uit bestond, waren allen leden van de Bar Association van de staat Arkansas. In minder dan drie maanden nadat deze uitspraak werd gedaan, gaf de Bar Association éénstemmig een rapport aan de staat over "wet en wetsherziening", waarvan ik een officieel exemplaar bezit. In dat rapport staat onder de kop "zondagswetten" het volgende:-

"Onze grondwet zoals die weergegeven wordt in het Mansfield' Digest voorziet erin, dat "personen die lid zijn van een godsdienstige Vereniging die een andere dag van de week vieren dan de christelijke sabbat, of zondag, niet de straffen zullen ondergaan die deze wet (de zondagswet) geeft, zodat ze een van de zeven dagen, die met het geloof en de gebruiken van hun kerk overeenkomt, kunnen houden". Mans Dig. par. 1886.

"Deze grondwet was van kracht vanaf de tijd van de organisatie van de regering,

maar het werd jammer genoeg herroepen op 3 maart 1885" - acts 1885 p. 37.

Terwijl de joden natuurlijk vasthouden naar de letter van de oorspronkelijke wet de sabbat houden, zijn er ook in de staat nog enige kleine maar respectabele groepen christenen die ook geloven dat de zevende dag, de juiste is, om te heiligen. En in het geval *Scoles vs State* zag ons Hooggerechtshof zich gedwongen om een oordeel uit te spreken tegen een lid van een van deze kerken, voor het aanbidden van God volgens zijn eigen geweten, gesteund door zoals hij meent goede theologische argumenten. Het is heel duidelijk dat het nu in kracht zijnde systeem, dat heel veel naar godsdienstige vervolging riekt, en een overblijfsel is van de Middeleeuwen, toen men dacht dat men iemand orthodox kan maken door Parlements besluiten. Zelfs in Massachusetts, waar sabbatswetten altijd met ongewone gestrengheid afgedwongen werden, werden uitzonderingen ten gunste van die personen gemaakt, die op godsdienstige gronden een andere dag vierden dan de zondag. Wij denken, dat de wet zoals die voorkomt in de *Mansfield's digest* weer van kracht moet worden gemaakt onder toevoeging van een amendement dat de verkoop van alcohol verbiedt op zondag, omdat dit waarschijnlijk ook de bedoeling was van bovenstaande paragraaf".

Nu zegt de grondwet van Arkansas:-

"Alle mensen hebben een natuurlijk en onaantastbaar recht op aanbedding van de Almachtige God, volgens de voorschriften van hun eigen geweten. Niemand kan gedwongen worden om een kerk te bezoeken of op te bouwen, of om de geestelijkheid te onderhouden tegen zijn wil in. Geen menselijke autoriteit kan, in welk geval, of op welke wijze dan ook, de rechten van het geweten beheersen of belemmeren. En er zal door de wet nooit een voorkeur gegeven worden aan een godsdienstige gezindte, kerk, of wijze van aanbedding".

Dit rapport van de Bar Association zegt: In dit geval van *Scoles vs State*, was ons Hooggerechtshof gedwongen om een oordeel uit te spreken over een lid van één van deze kerken, over het aanbidden van God, volgens de inspraak van zijn eigen geweten. De leden van het Hooggerechtshof, die lid zijn van de Bar Association; geven in dit bericht toe, dat zij een vonnis tegen een man uitvaardigden waarvan de grondwet uitdrukkelijk zegt dat alle mensen daar een natuurlijk en onaantastbaar recht op hebben.

Senator Blair. - Als er een wet als deze is, werden ze verkeerd veroordeeld onder deze wet, net als de vele onschuldigen die opgehangen zijn, maar u kunt daaruit niet de conclusie trekken, dat er geen wet tegen moord moet zijn, omdat er vele onschuldigen terechtgesteld zijn. De fout ligt hier in de toepassing van de wet. U kunt daaruit niet het gevolg trekken, dat er helemaal geen wet zou moeten zijn.

Mr. Jones. - Als er net zoveel andere mensen gearresteerd waren omdat zij werkten op zondag dan sabbatvierders, en de wet op alle mensen gelijk gehandhaafd was geworden, dan zou de onrechtvaardigheid niet zo duidelijk zijn geweest, of als degenen die ook gearresteerd werden en niet de sabbat vierden ook waren veroordeeld, dan zou het ook niet zo duidelijk zijn geweest dat dit vervolging was. Maar omdat er in het hele tweejarig bestaan van deze wet in deze vorm niet

één caféhouder is gearresteerd, - er is geen persoon gearresteerd die niet de zevende dag heiligde, met uitzondering van de twee gevallen die genoemd zijn. Dat is dus een duidelijke bewijsvoering dat de wet werd gebruikt om lucht te geven aan een wrok tegen een groep burgers, die geen enkele schuld hadden aan enige misdaad, maar alleen een godsdienst aanhingen die afweek van die van de meerderheid.

De clou van de zaak is - en de hele geschiedenis van deze processen bewijst dat - dat van het begin tot het eind, deze vervolgingen alleen maar de manifestatie zijn van de vervolgende intolerante geest, die altijd de kop op steekt als er een groep godsdienstige mensen de burgerlijke macht kan beheersen. De informatie waarop de aanklachten werden gegrond, werd verraderlijk doorgegeven, en was volgens de beste tradities van de Inquisitie. De aanklacht zelf is een bespotting van een wettelijke procedure en werpt een smaad op de justitie. Het principe was meer in overeenstemming met de Middeleeuwen dan met een geciviliseerde natie of moderne tijd, en de beslissing van het Hooggerechtshof die dat oordeel bekrachtigde, staat lijnrecht tegenover de eerste beginselen van de grondwet of van grondwettelijke verdragen. En als het zijn goedkeuring hecht aan godsdienstige wetgeving zodat deze zondagswet wordt aangenomen die nu ter discussie staat, en als de beginselen van deze wet van toepassing zouden worden in alle staten dan zou de geschiedenis van Arkansas uit de jaren 1885 tot 1887 zich in de hele natie herhalen. Dit kan ik bewijzen, in ieder geval zover als de bedoelingen aangaat van de mensen die ervoor zijn. Ds. D. Mc Allister is een van de belangrijkste mannen van de Nationale Hervormings Vereniging. Die vereniging en de Christelijke Vrouwen Geheelonthouders Vereniging hielden een gemeenschappelijke

vergadering in Lakeside, Ohio in Juli 1887, en sprekend over een nationale zondagswet zei dr. Mc Allister het volgende:-

“Laat iedereen zijn wat hij wil, - Jood, Zevende dagsvierder, van een andere gezindte, of iemand die niet in de christelijke sabbat gelooft, - laat de wet op iedereen toegepast worden, zodat er geen publieke ontwijding van de eerste dag van de week, de christelijke sabbat, de rustdag van de natie zal plaatsvinden. Men mag elke andere dag van de week heiligen en die houden, maar die eerste dag van de week is voor de gehele natie, en zal door niemand openbaar ontwijdt worden, niet door ambtenaren, noch door burgers, hoog of laag, arm of rijk”.

Toen zei een toehoorder:-

“Er is een wet in de staat Arkansas, die het volk dwingt de zondag te heiligen, en als gevolg daarvan zijn er vele goede personen niet alleen in de gevangenis gestopt, maar sommigen verloren al hun bezittingen en soms zelfs hun leven”.

Waarop Mc Allister koel antwoordde:-

“Het is beter dat er een paar lijden, dan dat de hele natie haar sabbat verliest”.

Dit argument is bijna identiek met het argument waarmee de Farizeeën zichzelf rechtvaardigden toen ze Christus doodden en ze zeiden:-

“En gij beseft niet, dat het in uw belang is, dat één man sterft voor het volk en niet het gehele volk verloren gaat”. (Joh. 11:50)

En dan vervolgt de Bijbel:-

“Sinds die dag dan beraadslaagden zij om Hem te doden”.

Het zijn deze beginselen zo schaamteloos en openlijk uitgesproken, door uitgerekend die man die één van de leiders is in de pogingen om de zondagswet van kracht te doen worden. Het is vanwege de praktische gevolgen van zulk een wet in Arkansas en Tennessee en in zekere mate in Pennsylvania, dat we tot u zeggen, heren van de Verenigde Staten, u kunt het zich niet veroorloven, deze mannen macht te geven, welke zij aan zullen wenden om deze voorgestelde zondagswet erdoor te krijgen. De toespraak van Senator Crockett's, welke ik u voorgelezen heb werd gehouden in de wetgevende vergadering van de staat Arkansas, terwijl hij pleitte voor de weer in gebruikneming van de vrijstellingsclausule toen hij eigenlijk voor tolerantie pleitte.

Senator Blair. - Weet u of deze jonge man vrienden of geld had?

Mr. Jones. - Dr. Lewis kunt u bevestigen of hij geld had?

Dr. Lewis. - De zaak is nooit aan andere kerken ter ondersteuning meegedeeld. Ik weet niets over zijn persoonlijk bezit.

Senator Blair. - Gelooft u niet dat hij een eigenaardige man was die het toeliet dat zijn kind werd vermoord en dat zijn vrouw verhongerde.

Dr. Lewis. - De zaak is niet gerapporteerd aan onze kerken in het noorden.

Mr. Jones. - Over die eigenaardigheid wil ik opmerken dat John Bunyan 12 jaar in de Bedford gevangenis heeft doorgebracht, terwijl hij eruit kon door eenvoudigweg het woord "ja" te zeggen, en te aanvaarden dat hij niet meer mocht prediken.

Senator Blair. - Het zou iets heel anders geweest zijn, als iemand had moeten zeggen dat hij van zijn grote taak in de kerk afstand zou moeten doen. Hij preekte het evangelie, en wilde er niet mee instemmen dat hij het evangelie niet meer zou preken. Maar hier gaat het om een man, die liever zijn vrouw en kind laat sterven dan vijftig of vijftig dollar te betalen om vrij te komen en de mogelijkheid te hebben om voor hen te gaan werken.

Mr. Jones. - Wat voor een wet is dat, die een mens een gewetenskeus laat maken tussen vrouw en kind of het betalen van vijftig of vijftig dollar? Maar laten we aannemen dat hij de straf had betaald, en hij zou vrijgelaten zijn uit de gevangenis. Hoelang zou hij hebben kunnen werken? Als de volgende zondag naderde zou het zijn plicht zijn tegenover zijn vrouw en kind om voor hun onderhoud te werken. Als hij op zondag zou werken, en hij zou weer door de hele procedure heen moeten, en hij zou weer een boete van vijftig of vijftig dollar moeten betalen, hoelang zou hij dit dan vol kunnen houden. Er zijn niet

veel arme boeren die het kunnen opbrengen om elke week vijftig of vijftig dollar bovenop al hun andere uitgaven te betalen, om de regelmatige boetes te betalen voor het voorrecht om hun eerlijke bezigheden te doen, op hun eigen stuk grond. Maar men zou kunnen zeggen: "Als hij niet op zondag zou werken, dan zou hij ook geen boetes hoeven te betalen". Maar als hij zich bereid verklaart om geen werk te doen op zondag, dan staat hij toe dat één zesde deel van zijn tijd wordt geroofd, die hij hard nodig heeft om zijn vrouw en kind te onderhouden. En dat is precies wat de staat doet in dit geval, zij steelt één zesde deel van zijn tijd, en het is of regelrecht in beslagneming, of inbeslagneming onder het mom van een boete, waarmee hij wordt bestraft, omdat hij weigert, dat er één zesde deel van zijn tijd gestolen wordt. Het is of dit of hij moet zijn recht opgeven om God te aanbidden volgens de inspraak van zijn geweten, en het woord van God, en daarmee heel zijn gewetensvrijheid opgeven. Het komt dus hierop neer, dat zondagswetten een directe inbreuk op de gewetensvrijheid betekenen.

Meer nog, de zondagswetten zijn niet alleen een directe inbreuk op de grondwettelijke rechten, maar ook op het onvervreembare recht om eigendommen te verwerven, te bezitten, en te verdedigen. Ik neem hier de tekst van het Hooggerechtshof van California in een taal die nooit met succes kan worden aangevochten:-

"Het recht om eigendommen te bezitten en te beschermen wordt niet duidelijker verdedigd door de grondwet dan het recht om het te verwerven. Het recht om eigendom te verwerven moet ook het recht inhouden om de eerlijke middelen te gebruiken om eigendom te verwerven. Het recht alleen zou krachteloos zijn, zonder de macht om de nodige middelen te gebruiken. Als de wetgevende macht, de volmacht heeft om een tijd te bestemmen waarop men verplicht moet rusten, ... is dit zonder beperking, en kan het zich uitbreiden tot alle werkzaamheden op alle verschillende tijdstippen... Want als de grondwet een recht onaantastbaar noemt, en tegelijkertijd de wetgevende macht daar een onbegrensde macht over heeft, dan zou dit een contradictio in terminus zijn, een nutteloze wetsbepaling, die bewijzen zou, dat de grondwet zuiver een papieren grens is, niet toereikend om de burger te beschermen, bedrieglijk en onwerkkelijk en het praktische gevolg daarvan zou zijn de vernietiging, niet het behoud van de rechten welke verondersteld wordt dat zij die verdedigt. De wetgevende macht kan daarom het eerlijk gebruik van de middelen om bezit te verwerven niet verbieden behalve als de vrede en de zekerheid van de staat in het geding zijn". Ex parte Newman, 9 Cal, pp. 517, 510.

Maar, gebiedt de vrede en de veiligheid van de staat iets van dien aard in een geval als dit? Kan het ooit tegen de vrede en veiligheid van de staat zijn, als iemand zijn eerbare, rechtmatige en zelfs loffelijke bezigheden volgt? Het is tegen de vrede en de veiligheid van de staat als deze dat verbiedt, want zoals ik zoeven overtuigend bewezen heb, als de staat zoiets doet, plaatst zij eerbare bezigheden in de categorie van de misdaad: zo stelt zij vredelievende en vlijtige burgers op één lijn met misdadigers, en geeft het zijn voorkeur aan luiheid en zorgeloosheid. Het is zeker tegen de vrede en de veiligheid van elke staat, zoiets te doen. Daarmee is bewezen, dat zondagswetten een inbreuk betekenen op het onvervreembare recht van het verwerven en bezitten van eigendommen, en als die man in Arkansas de wet gehoorzaamd had, dan zou hij van zijn

onvervreembare recht afstand hebben gedaan.

Nog eens: Het recht om bezit te verwerven, houdt tevens het recht in om de eerlijke middelen te gebruiken om dat doel te bereiken, en omdat zo'n wet iemand verbiedt één zesde van zijn tijd daarvoor te gebruiken, volgt hieruit, dat dit een overtreding is van een voorziening vastgelegd in het veertiende amendement op de grondwet van de Verenigde Staten. Dat amendement verklaart: "geen staat, zal een burger beroven van het leven, de vrijheid, of eigendom zonder een wettige procesgang".

Dit alles, sir, ligt besloten in de vraag of iemand de wet zal erkennen als het gaat om het betalen van een boete. Als hij dat doet dan volgt daaruit onvermijdelijk dat al zijn bezit opgaat aan het betalen van boetes, of anders moet hij kiezen voor het opgeven van de rechten van het geweten' en de aanvaarding van de roof van één zesde van zijn tijd en daarmee een deel van zijn eigendom.

Want voor de ijverige burger is tijd eigendom. Als de staat nu door een zondagswet of door een ander middel een deel in beslag mag nemen, dan mag zij alles in beslag nemen. Waar zal dan de weerstand tegen de onderdrukking beginnen? Mijn opinie is bij haar eerste verschijning. Onder de dekmantel van het woord "loan" (lening) nam Karel I een klein deel van het geld van een ieder die eigendom bezat in Engeland in beslag. John Hampden's aandeel bedroeg ongeveer 7 dollar en 75 cent. Hij was een rijk man, maar hij weigerde om te betalen. En zijn weigering om deze kleine som te betalen, leidde ertoe dat heel Engeland in verwarring kwam en in een burgeroorlog gestort werd. Het kostte de koning de kop, en Hamden zelf verloor het leven, en dit alles alleen omdat hij de onbeduidende som van 7 dollar en 75 cent niet betalen wilde! Minder dan één derde van de boete die deze man werd opgelegd, omdat hij weigerde dat één zesde deel van zijn eigendom in beslag werd genomen. Maar John Hamden's weigering om dit geld te betalen leidde tot het aanvaarden van het grondwettelijk beginsel, dat elke mens het onvervreembare recht heeft om eigendommen te verwerven, te bezitten en te verdedigen, een recht dat in dit geval aangetast werd. Alleen al op grond van dit beginsel was de man volkomen gerechtvaardigd om te weigeren de boete te betalen, opgelegd met een beroep op deze zondagswet. Maar omdat ook het onvervreembare recht van het geweten erbij betrokken was, daarom was de man dubbel gerechtigd om te weigeren de wet te gehoorzamen, of het principe te erkennen.

Senator Blair. - Stel je voor dat hij schuldig was. Veronderstel dan hij niet geloofde dat stelen een misdaad is en dat hij gewetensvol de goederen van iemand anders weg kon nemen op de een of andere manier. Hij werd veroordeeld door de rechtbank, en hij kreeg een boete van vijftwintig dollar. Moest hij zijn rechten van het geweten doorzetten tegen de eisen van vrouw en kind in, en tegen het oordeel- van de gemeenschap, en de staat waarin hij leeft en waar hij al de rechten op het bezit van eigendommen en al het andere aan dankt? In dit geval zag de man liever al deze boosheid gebeuren dan vijftwintig of vijftig dollar te betalen, en hij zei dat hij dit alles deed op grond van zijn geweten.

Mr. Jones. – Deze gevallen zijn totaal niet vergelijkbaar, tenzij u stelt dat het op

een eerlijke wijze verrichten van werk een misdaad is, net als stelen. Dit is nu precies wat zondagswetten doen, zoals wij dat bewezen hebben. Maar wij zullen altijd blijven protesteren als eerlijke arbeid gelijkgesteld wordt met diefstal.

Iemand die steelt, neemt eigendom van anderen weg, zonder tegenprestatie en zonder rekening te houden met de vraag of dat rechtvaardig is. Als de staat op haar beurt dan zijn eigendom of tijd wegneemt zonder tegenprestatie kan hij zich bij niemand beklagen. Maar in het geval van de man die werkt op zondag, wordt niemands recht aangetast, en hij neemt op geen enkele manier tijd of bezittingen van een ander af, en al zeker niet zonder tegenprestatie. Het is juist dat de staat de dief straft, maar het is onjuist, dat de staat de vlijtige burger bestraft.

Maar afgezien van dat alles, hebt u ooit gehoord van iemand, waarvan z'n geweten hem in gaf dat het juist zou zijn om te stelen, en dat hij de gewetensovertuiging had, dat het juist is om te stelen.

Senator Blair. – Ik heb van vele gevallen gehoord, waarin iemand bekende, dat hij de wet gewetensvol overtreden had, en toch werd hij bestraft.

Mr. Jones. Precies, en de christenen werden ter dood gebracht ten tijde van het Romeinse rijk, omdat ze de wet overtraden.

Senator Blair. – Maar dat beantwoord mijn vraag niet, en het is ook niet nodig dat die beantwoord wordt.

Mr. Jones. – Het is voor elk mens goed dat hij een wet overtreedt, die indruist tegen zijn grondwettelijke rechten, en het is zijn recht, om elke wet te overtreden, die inbreuk maakt op de rechten van het geweten. God verklaart de mens onschuldig als hij een wet overtreedt die de relatie met God verstoort, - de wet die inbreuk maakt op de rechten van het geweten. Zie de gevallen van "de koning tegen Sadrach Mesach en Abed-Nego" en "de staat tegen Daniël", opgetekend in Daniël 3 en 6.

Het einde van de zaak in Arkansas was, zo zei Senator Crockett, dat de arme man zowel zijn vrouw als zijn kind verloor.

Senator Blair. – Wat gebeurde er verder met hem?

Mr. Jones. – Hij verliet de staat.

Senator Blair. – Ik zou zeggen, dat hij hem moest verlaten.

Mr. Jones. – ik ook, sir. Maar wat kan er over vrijheid gezegd worden als er zulke dingen gebeuren in dit land. En dit geldt ook voor zes andere mannen in Arkansas die zich door hun geweten lieten leiden, als goede, eerlijke, deugdzame burgers.

Senator Blair. – Er is veel bedrog over de inspraak van het geweten. Als iemand zijn geweten opzet tegen de verplichtingen, om het goede te doen en zijn plichten tegenover de gemeenschap na te komen, dan zou een

onverstandig en slecht geïnformeerd geweten de hele gemeenschap kunnen vernietigen. Het is niet alles geweten wat de klok slaat.

Mr. Jones. – Ik vraag om verontschuldiging, sir. De rechten van het geweten zijn voor eeuwig heilig. Er is geen geweten met betrekking tot de staat. Geweten heeft met God te maken, en met zijn geboden, en een mens leest in de Bijbel wat God gebiedt. Ik neem hier de woorden over van een rechter van het Hooggerechtshof van de Verenigde Staten, de edelhoogachtbare Stanley Matthews, in zijn toespraak in de zaak van de Cincinnati School Board tegen Minor en anderen. Hij zegt:-

"Wij mogen de eigenaardigheden van het geweten excentriek noemen, zo we dat willen. Maar in godsdienstige aangelegenheden, hebben wij niet het recht ze te minachten of gering te schatten, hoe onbeduidend en hoe absurd ze ook bij ons mogen overkomen. In de dagen van de eerste christelijke martelaren, verachtten en bespotten de Romeinse soldaten het fanatisme om te weigeren zelfs maar een korrel wierook op het voor de keizer opgerichte altaar te gooien, omdat hij zichzelf de titel en de eer van God aanmatigde of op het altaar van een heidens beeld. De geschiedenis staat bol van verhalen van bloedige offers, van heiligen die God meer vreesden dan de mensen, en die niet deden wat in de ogen van de wrede vervolgers maar de kleinste gehoorzaamheid of toegevendheid betekende... Het geweten, edelachtbaren is een gevoelig iets, en dit moet voorzichtig behandeld worden, en in dezelfde proportie als iemand zijn eigen morele integriteit bewaart. - Het licht van het geweten in zich laat schijnen, als de heerlijkheid van God om hem de waarheid te openbaren zo zou hij ook het geweten van ieder ander moeten behandelen, en voldoen aan de hoofdregel van het christelijke leven en handelen. "Wat gij wilt dat u de mensen doen, doet gij dat evenzo".

Senator Blair. – Zou iemand die gewetensvol in vrije liefde gelooft, dat ook toegestaan moeten worden.

Mr. Jones. – Dat heeft hier niets mee te maken. Is er ergens een gewetensovertuiging wat vrije liefde betreft. Ik kan er geen vinden. Er is geen ruimte voor.

Senator Blair. – Maar er moeten wetten zijn die onzedelijkheid moeten voorkomen.

Mr. Jones. – Ik zou u om de definitie van onzedelijkheid willen vragen, en daarna zal ik uw vraag beantwoorden.

Senator Blair. – Als u niet weet wat die uitdrukking betekent, dan zal ik geen moeite doen om het u duidelijk te maken.

Mr. Jones. – Ik weet wat het betekent.

Senator Blair. – Waarom vraagt u mij dan om daarvan een definitie te geven? En waarom beantwoordt u de vraag dan niet?

Mr. Jones. – Omdat er afgeleide betekenissen van het woord zijn, die zinspelen

op misdaad. Onzedelijkheid is een onttering van Gods wet, en de burgerregering heeft niet het recht om iemand voor het overtreden van Gods wet als zodanig te bestraffen. Ik bedoel daarmee, dat strikt genomen onzedelijkheid niet door de burgerlijke wet verboden kan worden, en dat de overheid geen recht heeft dat te proberen. Zedelijkheid wordt als volgt gedefinieert: -

"Zedelijkheid": De relatie tussen het voldoen of het niet voldoen aan de ware morele standaard of regel.... De overeenstemming van een handeling met de wet van God".

Als moraal de overeenstemming is van een handeling met Gods wet, dan is het duidelijk, dat de moraal alleen op God betrekking heeft, en dus de burgerregering daar niets mee te maken heeft. Opnieuw: Morele wet wordt als volgt gedefinieerd:-

"De wil Gods, als de hoogste zedelijke heerser met betrekking tot het karakter en het gedrag van alle verantwoordelijke wezens betreffende; de norm van handelen zoals voorgeschreven wordt door het geweten en de morele natuur". "De morele wet is samengevat in de tien geboden, geschreven door de vinger van God op twee stenen tafelen, en opgegeven aan Mozes op de berg Sinai" .

Deze definities stemmen helemaal overeen met de Heilige Schrift. De Schrift laat zien, dat de tien geboden de wet van God zijn; dat zij de wil van God uitdrukken; dat zij betrekking hebben op het geweten, en dat die alle gedachten en bedoelingen van het hart onderzoeken. En dat de mens gehoorzaamheid aan Gods geboden verschuldigt is. De Schrift zegt:-

“Vrees God, en onderhoud zijn geboden, want dit geldt voor alle mensen”. Pred.12:13.

En de Heiland zegt:-

“Gij hebt gehoord, dat tot de ouden gezegd is; gij zult niet doodslaan, en: wie doodslag pleegt zal vervallen aan het gerecht. Maar ik zeg u: een ieder die in toorn leeft tegen zijn broeder, zal vervallen aan het gerecht. Wie tot zijn broeder zegt: leeghoofd zal vervallen aan de Hoge Raad, en wie zegt: dwaas, zal vervallen aan het hellevuur”. Matt. 5:21,22.

De apostel Johannes zegt over hetzelfde onderwerp:-

“Een ieder die zijn broeder haat is een mensenmoorder”. 1 Joh. 3:15.

En verder zegt de Heiland:-

“Gij hebt gehoord, dat er gezegd is: Gij zult niet echtbreken. Maar ik zeg u: Een ieder die een vrouw aanziet om haar te begeren, heeft in zijn hart reeds echtbreuk met haar gepleegd”. Matt. 5:27,28.

Er zouden nog meer voorbeelden gegeven kunnen worden, om te laten zien dat gehoorzaamheid aan de morele wet, zedelijkheid is, dat het betrekking heeft op de gedachten en bedoelingen van het hart, en daarom in de grond van de zaak buiten het bereik, of de controle van de burgerlijke macht liggen. Haten is moord; begeren is afgodendienst; onzuiver aan een vrouw denken is echtbreuk; deze zijn allemaal gelijkwaardig als het gaat om onzedelijkheid, en zijn allemaal overtredingen tegen de morele wet, maar geen enkele burgerregering denkt er

ook maar aan om die te bestraffen. Een man kan zijn buurman z'n leven lang haten, hij kan alles op de wereld begeren, en hij kan aan elke vrouw die hij ziet op een onzuivere wijze denken. Hij kan dat zijn hele leven doen, maar zolang deze dingen beperkt blijven tot zijn gedachten, kan de burgerlijke macht hem niets maken. Het is moeilijk een nog immorelere man als deze voor te stellen, en toch kan de staat hem niet bestraffen. Dit bewijst opnieuw dat de staat niets met zedelijkheid of onzedelijkheid te maken kan hebben.

Maar laten wij dit nog eens iets verder doortrekken. Als de haat van deze man hem ertoe brengt, om door woorden of daden zijn buurman onrecht aan te doen, dan zal de staat hem bestraffen. Als zijn begeerte hem ertoe brengt om zijn handen te slaan aan iets wat hem niet toebehoort in een poging om te stelen, dan zal de staat hem bestraffen. Als zijn onreine gedachten hem ertoe leiden dat hij probeert haar te verkrachten, dan zal de staat hem bestraffen. Maar houdt in gedachten, dat de staat hem niet bestraft voor onzedelijkheid, maar voor zijn onburgerlijk gedrag. Onzedelijkheid is in het hart, en kan alleen door God beoordeeld worden. De staat bestraft niemand omdat hij immoreel is. Als zij dat deed, dan zou zij iemand als moordenaar moeten veroordelen als hij iemand anders haat. En iemand moeten bestraffen als afgodendienaar als hij begeert, en iemand bestraffen als echtbreker als hij onreine gedachten heeft. Want gemeten aan de ware standaard van de moraal is haat, moord; en begeerte, afgodendienst; en onreine gedachten, echtbreuk. Dit maakt duidelijk, dat de staat niemand bestraft, omdat hij immoreel is, maar omdat hij onburgerlijk handelt. De staat kan immoreel gedrag niet bestraffen, maar onburgerlijk gedrag moet bestraft worden.

Duidelijk zichtbaar wordt dit verschil als wij het hebben over de staat of de nationale regering. Wij noemen dat de "burgerlijke" overheid. Niemand, uitgezonderd een theocraat zal er ooit over denken om hier te spreken van een morele heerschappij. God is de enige "morele heerser". Gods wet is de enige "morele wet". Gods heerschappij is de enige "morele" heerschappij. En alleen God kan immoraliteit bestraffen, want immoraliteit is overtreding van de morele wet. Regeringen van mensen zijn burgerregeringen, niet moreel. De wetten van de staten en naties zijn burgerwetten, niet moreel. Het gezag van de burgerlijke overheid behoort onburgerlijk gedrag te bestraffen en dat zijn overtredingen van burgerlijke wetten. Het is niet de taak van de overheid om immoraliteit te straffen. Dat komt alleen toe aan de Auteur van de morele wet en Hij kent de morele betekenis, en Hij is de enige Rechter van de mens in zijn morele relaties. Dit alles moet duidelijk zijn voor een ieder die eerlijk nadenkt over dit onderwerp en dit wordt bevestigd door de definitie van het woord "burgerlijk" die als volgt luidt:-

Burgerlijk: Heeft betrekking op een stad of een staat, of op een burger in zijn relatie tot zijn medeburgers of tot de staat".

Zo wordt duidelijk, dat we tegenover de keizer (de burgerlijke regering) alleen de burgerlijke aangelegenheden schuldig zijn, en dat we aan God de morele of godsdienstige aangelegenheden schuldig zijn, en dat aan geen mens, aan geen vergadering en aan geen organisatie het recht toebehoort om onzedelijkheid te bestraffen. Wie dat toch probeert, eigent

zich wederrechtelijk Gods voorrechten toe. De Inquisitie is het logische gevolg van de eis van een vergadering van mensen om onzedelijkheid te bestraffen, want om onzedelijkheid te bestraffen is het noodzakelijk om alle gedachten en bedoelingen van het hart te kennen. Het pausdom, dat zich het recht toe-eigende mensen tot zedelijkheid te dwingen en onzedelijkheid te bestraffen, bezat de euvele moed, dit goddeloze beginsel door te voeren tot zijn logische consequenties. Bij het uitvoeren van dit beginsel werd ontdekt, dat het onontbeerlijk is dat de geheimen van het menselijk hart blootgelegd worden. En er werd verder ontdekt dat de zorgvuldig toegepaste folteringen, hen in vele gevallen een volledige bekentenis van de geheimste en diepste bedoelingen van het hart opleverden. Daarom werd de Inquisitie, als het middel om het gewenste doel te bereiken, ingevoerd. Zolang er mensen zijn, die toestemmen dat het de taak is van de burgerregering om zedelijkheid af te dwingen, is het van generlei waarde, dat men de Inquisitie veroordeelt. Want dit tribunaal is alleen maar het logische gevolg van die stelling.

Tot zover over het thema moraal en staat in de ware en onvervalste betekenis van het woord moraal. Maar zoals er in het begin al gezegd werd, is er een aangepaste betekenis waarin het woord zedelijkheid wordt gebruikt, hierin is het alleen van toepassing op de verhouding van de mensen tot zijn medemensen, en met betrekking tot deze kijk op zedelijkheid, wordt er soms gezegd dat de burgerlijke macht zedelijkheid afdwingt op een burgerlijke basis. Maar moraal op een burgerlijke basis is burgerlijk en het afdwingen van moraal op een burgerlijke basis is het afdwingen van burgerlijk gedrag en niets meer. Zonder de Inquisitie, is het onmogelijk voor een burgerregering, haar rechtspraak verder te laten gaan dan burgerlijk gedrag of om iets anders te bekrachtigen dan alleen burgerlijk gedrag.

Maar men zou kunnen vragen, dwingt de burgerlijke macht niet de gehoorzaamheid aan Gods geboden af die zeggen: "Gij zult niet stelen", "Gij zult niet doden", en "Gij zult geen vals getuigenis afleggen"? En bestraft de burgerlijke macht niet de overtreding van deze geboden van God? Ik antwoord daarop: De burgerlijke macht dwingt dit niet af, noch bestraft zij de overtreding van deze geboden "als geboden van God". De staat verbiedt moord en diefstal en meened, en sommige staten verbieden echtbreuk, maar niet als geboden van God. Van oudsher, verbieden regeringen die niets van God weten, deze daden. Als de staat deze geboden wil afdwingen als Gods geboden, dan zal het de gedachten en bedoelingen van het hart moeten kennen; maar dat ligt niet in het vermogen van een aardse macht.

Door al deze aaneensluitende bewijzen wordt het gewone op het gezonde verstand berustende beginsel ondersteund dat alleen dat binnen de sfeer van de burgerregering ligt wat de term zelf al verklaart, - namelijk dat wat burgerlijk is. De bedoeling van de burgerregering is burgerlijk, niet moreel. Haar functie is om de orde in de maatschappij te bewaren, en al haar burgers in een verzekerde veiligheid te laten leven, door hen te bewaken tegen alle personen die tekort schieten in burgerlijk gedrag. De moraal behoort God toe, burgerrechten aan de staat. Immoreel gedrag moet bestraft worden – kan alleen bestraft worden – door God. Onburgerlijk gedrag moet bestraft worden, en meer kan er niet bestraft worden door de staat.

Hier komen wij aan het slot van mijn opmerkingen, we zijn gebracht tot de uiteenzetting van het eeuwigdurende principe, waarmee ik begon, waarop we nu staan, en waarop we altijd willen blijven staan. Het principe opgenomen in de grondwet van de Verenigde Staten die een godsdienstige toets verbiedt, en die het Congres verbiedt een wet te maken, die een godsdienstige richting gebiedt, of een verbod inhoudt op de vrije uitoefening van de godsdienst. Deze stelling werd door Jezus Christus opgesteld en luidt aldus: **GEEF DE KEIZER WAT DES KEIZERS IS, EN GEEF GODE WAT GODS IS.**

OPMERKINGEN DOOR DR. A.H. LEWIS, D.D.

Dr. Lewis. - Meneer de voorzitter! Het door prof Jones geuite bezwaar tegen een uitsluitingsclausule ten gunste van de sabbatvierders, komt op mij helemaal denkbeeldig over. Wat de Zevende Dags Baptisten betreft, weet ik, dat het voor niemand mogelijk was om een café op zondag te openen, met de verontschuldiging dat hij Zevende Dags Baptist is. En er is en er was in haar hele tweehonderdjarige geschiedenis geen enkele Zevende Dags Baptist die een café bezit of bezat. Zo iemand zou niet erkent worden, en kon nog minder lid worden van de Zevende Dags Baptisten. Op grond van mijn kennis over de Zevende Dags Adventisten geloof ik niet dat zulk een geval in connectie tot deze groep kon opduiken. De mogelijkheid van zulke gevallen kan eenvoudig worden voorkomen, door in geval van twijfel, degene die zegt dat hij de zevende dag heeft gehouden, wordt gevraagd om een officieel document te overhandigen, waarin zijn relatie staat tot een zevende-dag vierende kerk. Zulk een voorziening zou een eind maken aan alle moeilijkheden.

ANTWOORD.

Mr. Jones. - Meneer de voorzitter! Het is zeker waar dat geen enkele Zevende Dags Baptist of Zevende Dags Adventist caféhouder is. Maar als er zondagswetten met een uitsluitingsclausule voor mensen die de sabbat houden van kracht worden, zal dit niet langer ondenkbaar zijn. Het is ook waar, dat zo iemand geen lidmaat van de Zevende Dags Baptisten of Zevende Dags Adventisten kan worden. Maar wie houdt de caféhouders tegen om zelf Zevende Dags Adventisten, of Zevende Dags Baptisten kerken op te richten en voor henzelf te organiseren? Hoe zou je kunnen verhoeden dat zij of andere groepen zakenlui zelf hun kerken gaan organiseren, zelf hun eigen voormannen te kiezen, en zelfs hun eigen predikanten te heiligen en zichzelf Zevende Dags Baptisten of Zevende Dags Adventisten noemen? Er bestaat niets om dat te voorkomen, tenzij de staat maatregelen neemt en alle zevende dags kerken in bescherming neemt en aandacht schenkt aan de organisatie en de opname van leden. Dit is precies wat gebeurde. In de dagen van de Nieuw Engeland theocratie, werd in Massachusetts een wet van kracht die als volgt luidde:-

"In de toekomst zal niemand toegelaten worden tot deze vrije staat als alleen mensen die lid zijn van een van de kerken binnen haar grenzen".

Er waren grote groepen mensen die geen lid van een kerk waren, en het ook niet konden zijn, omdat ze geen christen waren. Deze mensen vormden dan zelf

kerken. De volgende stap die de overheid toen moest nemen was, dat er een wet aangenomen werd, met de volgende inhoud-

"Omdat door droeve ervaring gebleken is, dat er veel moeilijkheden en onrust ontstaan zijn zowel voor de kerk als voor de staat, door de beambten zowel als de leden van sommige kerken, die zich georganiseerd hebben... op een ongeregelde wijze... is er... besloten dat... deze rechtbank van nu af zijn goedkeuring niet meer zal hechten aan zulke verenigingen waarin mensen zich samen verbonden hebben tot kerken, zonder dat zij zich eerst voorgesteld hebben aan de magistraat en de ouderlingen van de grote kerken in hun gebied, met de bedoeling dat deze er hun goedkeuring aan hechten".
Emancipation of Massachurets p.p. 28-30.

Hier ziet u heren, dat de uitvaardiging van deze zondagswet, hoewel de eerste stap, maar zeker niet de laatste stap is, en dat in meer dan één opzicht. Hun voorstel van een uitsluitingsclausule is een vrijwillige bekentenis, dat het van kracht worden van de wet zonder de uitsluitingsclausule onrechtvaardig is. Maar als de uitsluitingsclausule opgenomen en verdedigd wordt, dan zou de staat ontegenzeggelijk haar juridische grenzen overschrijden, en als de uitsluitingsclausule helemaal niet strikt wordt gehouden en verdedigd, dan zou de hele wet van generlei waarde zijn. Het Congres zou er goed aan doen wijsheid op te doen uit dit vooruitzicht en volkomen te weigeren iets met deze zaak van doen te hebben. Deze hele zaak ligt buiten de rechtsbevoegdheid van de burgerlijke macht en zij kan niets beters doen, dan zich daarvan verre te houden.

Maar Dr. Lewis stelt voor zich tegen moeilijkheden in te dekken, door van iedere sabbatvierder een officieel document te vragen dat zijn relatie met een sabbathoudende kerk aangeeft. Dit zou niet het einde van de moeilijkheden betekenen, zoals ik heb laten zien. Het zou voor de staat de vraag oproepen om te beslissen wat een echte sabbatvierende kerk is. Maar dit is nog niet het slechtste hoofdpunt in dit voorstel. Als dr. Lewis officieel de Zevende Dags Baptisten vertegenwoordigt en vrijwillig voorstelt om zichzelf en al zijn mensen in een uitzonderingspositie te plaatsen, dan heb ik daar eigenlijk niets op tegen; dat is hun zaak; maar nu komt het me voor, dat het een uitzonderlijk edelmoedig voorstel is, om niet te zeggen, een buitengewone handelwijze te zijn. Ik zeg zij mogen dit doen, als zij dat willen. Maar voor mij en voor Zevende Dags Adventisten in het algemeen, niet alleen als christenen, maar ook als Amerikaanse burgers, wijzen wij elk beginsel in zo'n voorstel met verachting van de hand en verwerpen dat volkomen. Als burgers van de Verenigde Staten, en als christenen, weigeren wij volkomen en voor altijd om onszelf in een uitzonderingspositie te plaatsen door zulk een voorstel.

Noot: Dat mijn argument niet zo ongegrond en denkbeeldig was als Dr. Lewis veronderstelde, is op een overtuigende wijze bewezen, zelfs voor hem, sinds de vergadering werd gehouden. De "Pearl of Days" een column van de New York "Mail and Express", het officiële orgaan van de Amerikaanse Zondag Vereniging van maart 1889, gaf de volgende verklaring van de Plainfield (N.J.) Times (no date):-

Gewoonlijk is Plainfield N.J. op zondag een hele rustige stad. Slijterijen,

kruideniers, en tabakwinkels zijn door een stadsverordening gesloten. Als een inwoner een sigaar wil, dan moet hij er zich één laten geven door een apotheker, die weigeren om te verkopen op zondag, of hij moet naar de twee middenstanders heengaan, die het toegestaan wordt om hun zaken op zondag te openen, omdat zij de zaterdag vieren als hun sabbat. Enige tijd geleden werd een katholieke man, die oog had voor het zaken doen op zondag, een regelmatige bezoeker van de kerk van de Zevende Dags Baptisten. Uiteindelijk vroeg hij om lid te mogen worden van de kerk. Een lid van de kerkeraad kreeg bericht, dat de kandidaat voor het lidmaatschap, dit alleen uit zakelijke overwegingen vroeg. Hij werd door de ambtsdragers uitvoerig ondervraagd, en tentslotte gaf hij toe, dat hij een sigarenzaak wilde openen, en op zondag handel wilde drijven. Deze man verwachtte uit de verkeerde hoek hulp voor zijn baatzuchtige praktijken. Hij werd geweigerd als lidmaat".

Het lijkt er op dat dit de "ironie van het noodlot" was dat dit de mensen overkwam die Dr. Lewis vertegenwoordigt en in dezelfde stad waar Dr. Lewis woont.

OPMERKINGEN DOOR MRS. J.C. BATEHAM.

Mrs. Bateham: Ik zou graag willen zeggen, dat het aangevoerde argument door de "Christelijke Vrouwen Geheelonthouders Vereniging" zorgvuldig overwogen werd en dat wij het gevaar zagen. Toch wilden wij helemaal eerlijk zijn. Ik onderhield me met 9 personen van verschillende groepen van zevende dagsvierders, om te weten te komen, of zij zulk een clause wilden, en of zij met het voorgestelde gelukkig waren. Zij gaven aan, dat zulk een maatregel, zoals die voorgesteld werd, hun goedkeuring kan wegdragen, en wij dachten dat het misschien op zulk een wijze kon worden gedaan dat wij hen de vrijstelling geven, die zij begeren, omdat zij zeiden dat zulk een vrijstellingsclause nodig zou zijn.

Senator Blair. – Ik zou u graag een paar vragen willen stellen, om er achter te komen, of de "Christelijke Vrouwen Geheelonthouders Vereniging" de samenhang precies begrijpt, van wat zij voorstellen in het wetsvoorstel. Hier is een wetsvoorstel dat verband houdt met de handel tussen de staten onderling met de posterijen, het leger en de marine. Het houdt verband met zaken die vallen in de sfeer van de onafhankelijke volledige rechtsbevoegheid van een natie en die door de staten overgegeven is, - staten die eens een volkomen eigen soevereiniteit hadden, maar die dat nu overgedragen hebben aan de algemene overheid. De beroepen die ik genoemd heb, zijn alle van publieke aard, en om deze voort te zetten, heeft de staat de mogelijkheid om inbreuk te doen in de sabbatsrust wet van elke staat op een zodanige wijze dat zij niet meer bestaat. De natie als geheel is door geen enkele sabbatswet gebonden. Als zij op sabbat de posterijen mag laten werken dan mag zij in feite alles, en de staat gaat hier al heel ver, en dat neemt nog steeds toe. Dat is ook het geval met de handel tussen de staten onderling en ook met het leger en de marine.

Nu ga je bijvoorbeeld naar onze vrienden de Zevende Dags Baptisten, of Zevende Dags Adventisten, en stelt hen voor, een beginsel aan te nemen, waarmee het mogelijk wordt, dat zij de posterijen op de sabbat waarnemen d.w.z. u stelt voor dat zij buiten de wet staan voorzover dit de posterijen aangaat en het werken daarvan op de sabbat. Veronderstel je hebt een Zevende Dags Baptist

als postdirecteur. En veronderstel, dat je alle arbeidsplaatsen in de postkantoren op sabbat opvult met Zevende Dags Baptisten. De postafdeling is op grond van deze vrijstelling in bedrijf, want zij kunnen het werk met een zuiver geweten doen op die dag. Als je de wet beperkt door te zeggen: de wet geldt niet voor de Adventisten en anderen, dan stelt de wet dit eigenlijk al voor.

Mrs Bateham. – U zult zich herinneren dat wij in de uitsluitingsclausule niet voorzien hebben in het feit dat zij wel kunnen werken, maar dat zij vrij waren van straf. Hun wordt het niet toegestaan om te werken, maar het is om hen vrij te stellen van straf. Tenzij zij dus kunnen bewijzen dat zij werken zonder anderen te storen zal het onmogelijk voor hen zijn om post te verwerken, of om op een andere wijze een publieke dienst te vervullen op zondag.

Senator Blair. – Betekent dat niet dat wanneer deze mensen niet bestraft zouden worden, er tegen hen geen wet zou zijn? Want een wet zonder straf is alleen maar een opinie, geen wet. -

Mrs Bateham. – De wet zou kunnen voorkomen, dat zij bijvoorbeeld een postkantoor, of een andere onderneming openen; en als hun dan een boete zou worden opgelegd, dan zouden zij gedwongen zijn zulke plaatsen op zondag te sluiten. Het werd door ons natuurlijk alleen als voorstel aangedragen, om als het kon, wij graag zulk een bepaling in de wet zouden hebben. Wij verheugen ons erop dat mensen de wet willen, en als de wet volgens u van zulk een uitsluitingsclausule voorzien kan worden dan zijn wij er voor, anders niet. Wij zijn allemaal blij, denk ik, dat de heren toegeven dat zij niet voor zo'n een uitsluitingsclausule zijn, want dat ontslaat ons van het door ons ingenomen standpunt.

Senator Blair. – Dit is geen Algemene Zondagswet. Al deze mensen leven in staten, en kunnen allemaal hun eigen werkzaamheden nagaan op precies dezelfde wijze onder soortgelijke amendementen op de wetten der staten, als de staat het nodig achtte die amendementen aan te brengen. Prof, Jones zei, dat zij in Arkansas niet goed werkte, en ik denk dat dat waar is, afgaande op zijn beschrijving. Maar dit zijn publieke of semi publieke bezigheden, waar we ons mee bezighouden; bijvoorbeeld dat van de handel tussen de staten onderling, bijvoorbeeld van de grote ondernemingen die openbaar zijn in hun relatie tot arbeiders, want zij vervullen een grote openbare functie door alles door het gehele land te transporteren en waar iedereen bij betrokken is.

Dit wetsvoorstel wil verhinderen dat de zondagswetten van de staten loze wetten worden, door er in te voorzien dat de handel tussen de staten onderling op sabbat niet voortgezet wordt in strijd met de sabbatswetten van de afzonderlijke staten. Wat betreft de privé ondernemingen, dat wordt geregeld door de staten zelf. Als zij ervoor kiezen om Zevende Dags Baptisten toe te staan om op zondag hun privé werkzaamheden te verrichten, op de boerderij, in de werkplaats, of in de fabriek, dan stoort deze maatregel hen in het geheel niet.

Mrs. Bateham. – Ik heb de woorden niet voor me liggen, maar mijn indruk is, dat er in het wetsontwerp een clausule is opgenomen waarin staat, dat de rechtsbevoegdheid van het congres in deze zaak uitgeoefend zal worden boven die van de afzonderlijke gebieden. Er staat iets van dien aard in het

wetsontwerp, en de vrijstelling die hier voorgesteld wordt was meer bestemd om die zaken te dekken, dan om toegepast te worden op het handelen van de regering.

Senator Blair. – U denkt, dat de vrijstelling van toepassing moet zijn op verschillende gebieden.

Mrs. Bateham. – Ja, dat was het punt dat wij bij deze algemene actie in gedachte hadden. ik heb de woorden van het wetsontwerp hier niet voor me liggen, maar iets in die geest, hadden wij in gedachten. Ik wil nog graag opmerken dat één van de wensen van onze Nationale Christelijke Vrouwen Vereniging was dat het woord "bevorderen" verandert zou worden in "beschermen" in de titel van de wet, zodat het niet lijkt op een samengaan van kerk en staat, iets waar alle Amerikanen tegen zijn. Dit amendement werd voorgesteld en aanvaard door de Amerikaanse Sabbat Unie het georganiseerde lichaam, die net een zitting in deze stad heeft gehouden.

Senator Blair. – Denkt u niet dat het woord beschermen, macht tot bevelen en dwingen inhoudt? Een leger beschermt.

Mrs. Bateham. – Al onze wetten beschermen ons, of niet?

Senator Blair. – Wilt u hier een wet van maken?

Mrs Bateham. – Ik stel voor dat van het wetsvoorstel een wet wordt gemaakt, en dat deze wet de burgerlijke sabbat zal beschermen, niet om godsdienstige aanbidding te bevorderen, maar om de dag te beschermen als een dag van rust en aanbidding.

Senator Blair. – Het komt mij voor dat het woord "beschermen" een krachtiger en ingrijpender woord is dan "bevorderen". Hoe dan ook al deze voorstellen zijn belangrijk.

ANTWOORD.

Mr. Jones. – Meneer de voorzitter. Mrs. Bateham zei vanmorgen in haar eerste toespraak, te geloven dat de grote meerderheid van de mensen voor zo'n wet zijn. Zij noemde alleen als tegenstanders, de pers; de spoorwegdirecteuren, de stoombootmaatschappijen, de caféhouders en hun aanhang, een groep buitenlanders die de continentale zondag voorstaan en de kleine sekte van de Zevende Dags Baptisten.

Hon. C.P. Lord zei in zijn opmerkingen dat “niet meer dan drie miljoen mensen van onze bevolking op Sabbat werken, en de meeste van hen zijn onvrijwillige arbeiders”. Hij zei dat “de rest, of meer dan ,zeven en vijftig miljoen mensen van onze bevolking onthouden zich van werk op sabbat”.

Deze uitspraken als de waarheid aannemende, betekent dit, dat de overweldigende meerderheid van de Amerikaanse bevolking niet alleen voor een zondagswet is, maar dat zij ook daadwerkelijk deze dag houden, als een dag van rust.

Nu mijne heren, is het niet tamelijk zeldzaam, en een hele nieuwe leerstelling in een democratisch geregeerd land dat de meerderheid beschermt moet worden? Voor wie moeten zij beschermt worden? Voor zichzelf hoogst waarschijnlijk want door hun eigen presentatie is zij zo sterk in de meerderheid, dat het onmogelijk is voor hen door iemand anders onderdrukt te worden. Maar als in een democratisch geregeerd land, de meerderheid verdrukkend is, hoe kunnen dan de wetten die door deze meerderheid gemaakt zijn de onderdrukking voorkomen die door die zelfde meerderheid in stand gehouden wordt? Als mijn argument niet steekhoudend is volgens u, wil ik graag de woorden van het hooggerechtshof van Ohio citeren, die zeggen dat de "bescherming" die door onze grondwet gegarandeerd wordt, bedoelt is als "de bescherming van de minderheid". De meerderheid kan zichzelf beschermen. Wetten hebben tot doel de zwakken te beschermen tegen de sterken, en de minderheid tegen de meerderheid.

Dit is gezond verstand en is een verstandige grondwet. Welnu, veronderstel dat in overeenstemming met dit gezonde grondwettelijke beginsel en onder de dekmantel van hun eigen uitspraken, dat wij die de zevende dag heiligen, die zij zelf betitelen als zo in de minderheid dat het zich nauwelijks de moeite loont van de erkenning. Veronderstel dat wij bij het congres komen, en om bescherming vragen (en zoals al mijn argumenten hebben aangetoond, als iemand bescherming nodig heeft in deze zaak, dan zijn wij dat zelf) veronderstel dat wij bij het congres komen en om bescherming vragen op dezelfde manier als zij dat vragen - veronderstel dat wij het congres zouden vragen om een wet van kracht te laten worden die zegt dat niemand meer werk op zaterdag mag doen, om het recht te verdedigen dat wij de zaterdag houden; wat zou men daarvan denken? Wat zou men anders denken dan, dat dit ongeoorloofd gebruik van macht zou zijn, om anderen onze godsdienstige overtuiging op te dringen? Dat zou alles zijn, en dat zou onvergeeflijk zijn. En ik riskeer niets, als ik zeg, dat deze mensen het zelf ook ongeoorloofd en onvergeeflijk zouden vinden. Maar als dat het geval zou zijn voor een minderheid, die beschermd dient te worden, wat zou men dan niet moeten denken van deze mensen die zeggen dat ze veruit in de meerderheid zijn, en die d.m.v. hun afvaardiging aan het congres vragen om iedereen ertoe te dwingen om op zondag te rusten om hen te beschermen. Mijne heren, zij willen geen bescherming, zij willen macht.

OPMERKINGEN DOOR JONH B. WOOD.

Mr. Wood. - Meneer de voorzitter. Als lid van de Vereniging van Vrienden, een Quaker, zou ik graag een paar woorden zeggen.

Ik heb zeer veel sympathie voor mensen die over gewetensvrijheid praten. Ik denk dat de regering van de Verenigde Staten geen enkel recht heeft over het geweten. Wij als Vrienden, loochenen hun recht over ons geweten omdat wij in overeenstemming met Gods wil, de Bijbel handelen.

Als ik de zondagsvraag bekijk, vind ik niets in de Bijbel, - geen enkel woord - waarin gezegd wordt dat wij moeten werken op de eerste dag der week. Daarom geloof ik niet dat de Zevende Dags Baptisten het recht hebben om tegen dit wetsvoorstel te zijn. Het enige wat zij verliezen is een dag meer werk van de week.

De Vereniging van Vrienden heeft altijd het recht om te vechten afgewezen. Het resultaat was, dat niemand van hen op die manier zijn leven heeft verloren tijdens de laatste oorlog. De Here Jezus Christus heeft hen altijd beschermd. Ik denk dat elke Zevende Dags Baptist die oprecht gelooft dat de sabbat de zaterdag is, evengoed kan rekenen op Gods voorzienigheid voor hen gedurende vijf dagen van de week, als dat hij zes dagen per week zou werken, en hij heeft twee zondagen, in plaats van één, en is daardoor beter af.

ANTWOORD.

Mr. Jones. – Ik antwoord op de kwestie die door Mr. Wood opgeworpen werd dat onze gewetensovertuiging niet van ons zou vragen dat wij op de eerste dag van de week werken, één van de zes werkdagen, wil ik graag het volgende zeggen-

Ten eerste, ontkennen wij hem, en ook de staat het recht, zich het voorrecht aan te meten, om voor ons te beslissen wat de Bijbel leert, of wat onze gewetensovertuiging van ons verlangt of niet verlangt.

Ten tweede, wij ontkennen het recht van de staat, ons te dwingen de gehele of een gedeelte van een dag van de week te verliezen. En ik stel aan hem dezelfde vraag die ik ook aan anderen stelde. Waarom hebben wij niet hetzelfde recht om een wet te vragen, die hun gebiedt op de dag te rusten die wij houden, zoals zij ons willen dwingen de dag te rusten die zij houden? Het enige wat zij zouden verliezen is één werkdag van de week. Dan zouden zij twee zondagen hebben in plaats van één, en zouden zij beter af zijn. Waarom zou het voor hen niet net zo goed zijn als voor ons? Of is dit een voordeel alleen gereserveerd voor hen die de zondag niet vieren? Hoe dit het grondwettelijke recht aantast om eigendommen te verwerven en te bezitten, en hoe dit zonder enige vorm van proces ons van onze bezittingen berooft heb ik reeds duidelijk gemaakt.

Ten derde, op dit punt zou ik graag rechter Cooleys mening voorlezen.

Mr. Wood. – Ik verwees naar de Bijbel.

Mr. Jones. – De Bijbel zegt "zes dagen zult gij arbeiden". Terwijl ik er niet op sta, dat dit een absoluut bevel is, dat wij werkelijk zes dagen per week moeten werken, beweer ik nadrukkelijk dat het een door God gegeven toestemming is, en daarom een door God gegeven recht om zes dagen van elke week te werken. En wij ontkennen altijd het recht van de staat, ons te verbieden wat God ons als recht gegeven heeft.

Omdat dit een zaak van wetgeving is, en daarom een zaak van wet, is rechter Cooley's mening daarover van groot gewicht. Hij zegt:-

"De Jood (en ook de zevende dags christen) die gedwongen word, de eerste dag der week te respecteren, terwijl zijn geweten ook van hem de heiliging van de zevende dag vraagt, mag aannemelijk veronderstellen dat de wet zijn geloof discrimineert, en onrechtvaardig is door hem te dwingen elke week een tweede sabbat te houden, want dit is indirect een straf voor zijn geloof.

Ik heb laten zien-

Senator Blair. – Hij zegt "aannemelijk". Het woord aannemelijk geeft aan dat er verschillende zienswijzen over bestaan.

Mr. Jones. – De precieze strekking waarin hij het woord aannemelijk gebruikt, kunnen wij natuurlijk niet precies zeggen, zonder het Mr. Cooley zelf te vragen, maar ik begrijp niet, waarom wij de sterkste strekking van het woord moeten veronderstellen, omdat hij later duidelijk maakt dat het argument van hen die de zevende dag houden onweerlegbaar is. Ik neig ertoe aan te nemen dat de rechter het woord in de zin van "eerlijk"; "geschikt" of "terecht" gebruikt heeft. Dan zegt hij:-

“De wet die gewone werkzaamheden op zondag verbiedt, moet verdedigd worden, op precies dezelfde gronden als waarmee we de straf op goddeloosheid rechtvaardigen, of waarop wij regelingen t.a.v. de gezondheid vestigen omdat het op ervaring gebaseerd is, dat één rustdag in de week nodig is om alle energie weer aan te vullen in lichaam en geest”.

Dit is een van de voorgewende redenen in het verzoekschrift om een nationale zondagswet; maar het antwoord van het Hooggerechtshof van California daarop is dit:-

“Dit argument is gegrond op de veronderstelling dat de mensheid de gewoonte heeft teveel te werken, en daardoor schade berokkent aan de gemeenschap; en dat zij zonder dwang niet de nodige rust zou zoeken die hun uitgeputte natuur verlangt. Dit is een nieuwe theorie, die door de geschiedenis en door de huidige waarneming tegengesproken wordt. Wij hebben in alle eeuwen voordrachten en verwijten gehoord tegen traagheid, maar we moeten het nog meemaken dat er een algemene klacht opgaat over onmatige, verwerpelijke, ongezonde of ziekelijke arbeidslust. In tegendeel, wij weten dat de mens uitzielt naar het einde van het ploeteren vanuit de natuurlijke invloeden van zelfbescherming, op dezelfde manier en zo zeker als hij slaap, verlichting van pijn, of voedsel zoekt om zijn honger te stillen... Als wij vrije mensen niet vertrouwen kunnen dat zij hun werk kunnen regelen, hun tijd en de hoeveelheid, dan kan men er ook moeilijk een contract mee sluiten. Als de wetgeving hem zijn rustdagen voor kan schrijven dan lijkt het ons, dat de wetgevende macht ook de arbeidstijd, de rust en de maaltijden voor kan schrijven”.

Ex Parte Newman, 9 Cal. 509,518.

En rechter Cooley's antwoord hierop is:-

“Het Hooggerechtshof van Pennsylvania geeft er de voorkeur aan zulk een wetgeving op de 2e grond en niet op de 1e te verdedigen, maar het komt ons voor dat in het geval, waarin alleen het welzijn van het individu beschouwd moet worden, het argument tegen de wet dat diegene aan kan voeren die reeds de zevende dag van de week geheiligd heeft, onweerlegbaar is”.

Senator Blair. – Maar hij meent ook dat zondagswetten voor het geheel het algemeen welzijn grondwettelijk zijn.

Mr. Jones. – Ja, en steunen moet op gezag want de volgende zin zegt:-

“Maar aan de andere kant is het duidelijk dat deze wetten, ondersteund kunnen worden door het gezag, niettegenstaande de onaangenaamheden die het degenen bereidt wiens godsdienstige overtuiging de heiliging van de eerste dag erkent”.

Het is iets ongewoons dat iemand een onweerlegbaar argument probeert te weerleggen. Maar rechter Cooley gebruikt hier het, enige argument waarop een onweerlegbaar argument weerlegt kan worden, en dat is

“op grond van gezag”. Dat is de manier waarop het pausdom het heeft gedaan, vanaf de dagen van paus Zosimus, A.D. 418, die, toen er gevraagd werd naar redenen voor sommige arrogante daden, uitriep "omdat het de pauselijke zetel goeddunkt!" Dat was een afdoende antwoord op alle vragen, en zelfs voor onweerlegbare argumenten.

Engeland legde de Amerikaanse kolonies de stempelwet op. Onze vaders droegen onweerlegbare argumenten aan, maar de stempelwet was, evenals rechter Cooleys grondwettelijke zondagswetten, houdbaar op grond van gezag. Engeland wilde dat afdwingen, maar onze revolutionaire vaders weigerden mee te werken aan zulke methodes om onweerlegbare argumenten te weerleggen. Precies zo weigeren wij onze toestemming te geven aan rechter Cooleys antwoord op wat hij zelf een onweerlegbaar argument noemt.

Senator Blair. – Hier volgt volgens mij niet uit dat er geen onweerlegbare argumenten zijn ter ondersteuning van zondagswetten.

Mr. Jones. – Er is gezag.

Senator Blair. – Er is gezag voor zondagswetten. Omdat de zondagswetten ondersteund worden door gezag volgt daar niet uit dat er geen enkel argument is waarop men dat baseert.

Mr. Jones. – Welk gezag is er voor zondagswetten.

Senator Blair. – Dat is wat u nu zojuist hebt besproken; maar u lijkt te zeggen, dat omdat de zondagswetten ondersteund worden door "het gezag"; dat dit het enige argument daarvoor is, het enige argument voor deze slechte wet is dat er gezag voor is. Maar er is misschien een goed gezag voor de zondagswet.

Mr. Jones. – Dat is wat we hier hebben laten zien, dat er geen goed gezag voor is als het onrechtvaardig iemand straft om zijn geloof. Er kan geen goed gezag bestaan om iemand onrechtvaardig te straffen, en nog minder voor een onrechtvaardige bestraffing voor zijn geloof.

Senator Blair. – Hij zegt niet dat het slecht is.

Mr. Jones. – Maar het is slecht. Is er een goed argument op een onweerlegbaar argument?

Welnu ik zal proberen na te gaan wat het gezag is waarop zondagswetten rusten.

Ik heb voorheen verwezen naar beslissing van het Hooggerechtshof in Arkansas, en heb laten zien aan de hand van een uitspraak van de commissie voor "wet en wetshervorming" waarvan de leden, leden van het Hooggerechtshof waren, dat deze beslissing ongrondwettelijk was. Ik heb duidelijk gemaakt dat het beginsel waarop de uitspraak rust, die van de almacht van het parlement was. Daarin volgde de staat Arkansas alleen de uitspraak van andere staten. In 1858 zei de grondwet van Californië in de 4e paragraaf: De vrije uitoefening en het genot van een godsdienstige belijdenis en aanbidding zonder discriminatie of veroordeling zal voor altijd worden toegestaan in deze staat". Er was een verordening aangenomen door de wetgevende macht, die afdwong de "christelijke sabbat" op de eerste dag der week te houden. Een Jood in Sacramento hield zijn zaak open op zondag, hij werd gearresteerd, veroordeeld, en naar de gevangenis gezonden. Hij eiste een op schrift gestelde veroordeling op grond van "de onwettigheid van zijn inhechtenisneming die berustte op het feit dat de wet in strijd was met de grondwet". De meerderheid van het hof ondersteunde het pleidooi door afzonderlijk geschreven uitspraken en die hadden betrekking op grondwettelijke beginselen en op de abstracte beginselen der rechtvaardigheid. Deze opinies waren zo duidelijk en helder dat zij nooit met succes bestreden kunnen worden. Mr. Stephen J. Field, nu mederechter van het Hooggerechtshof van de Verenigde Staten, was toen een lid van het Californische Hof. Hij schreef een afwijkende opinie en nam dezelfde positie in als het Hooggerechtshof van Arkansas voor wat betreft de almacht van de wetgever en beweerde eenvoudig dat de term "christelijke sabbat" in de wet geen discriminatie was ten gunste van een godsdienstige belijdenis of aanbidding. Hij verklaarde dat "zedepredikers en staatslieden", "geleerden en filosofen", hadden verklaard dat de regel voor "een dag rust in zeven dagen" "een regel was" die steunde op een wet van ons geslacht". Maar hij zei niet welke wetenschapper of filosoof of zedeprediker verklaard op welke wet de regel gefundeerd is, dat iemand die op een andere dag verkiest te rusten, twee rust dagen moet hebben.

In zijn geschreven opinie zei Mr. Field, dat hij gevonden had dat in vijftig staten zondagswetten voor grondwettelijk werden gehouden, Dat dit zo is, daar kan geen twijfel over bestaan. Over dit onderwerp en over dat van godslastering, wat ik al aangestipt heb, volgden de jongere staten het voorbeeld van de oudere, zowel in de wetgeving als in de rechterlijke uitspraken, en de oudere staten volgden het voorbeeld van de kolonies, en elke kolonie had zondagswetten, want elke kolonie had een gevestigde godsdienst. Deze volgden de voorgangers van het Engelse systeem, wat helemaal een kerk en staat systeem is. Het kerk en staat systeem weekte zichzelf los van de pauselijke regel, toen Hendrik VIII de binding tussen Engeland en de paus verbrak, en zichzelf aan het hoofd van de kerk van Engeland plaatste, in plaats van de paus. Het Britse systeem, van toen was het pauselijke systeem; het pauselijke systeem werd door gemene listen, vleierij en de politiek van Constantijn en de eierzuchtige bisschoppen van zijn tijd gegrond, en toen werd ook de eerste zondagswet van kracht. Dit is in een paar woorden de stamboom van de zondagswetten in de Verenigde Staten. Zij behoren bij een gevestigde godsdienst, een vereniging van kerk en staat. En in dit land, hebben zij praktisch algemene bijval en worden ondersteund of door het Britse systeem van de almacht van het parlement of op het kerk en staat principe van de kolonies, van het Britse Rijk, en van het pausdom.

De wet van Pennsylvania, gesteund door de beslissing, waar Rechter Cooley in zijn uitspraak naar verwees was oorspronkelijk een Koloniale wet, die deel van een systeem was, in wie niemand die niet "de almachtige God als de Schepper, Instandhouder en Bestuurder van de wereld erkende, burger kon zijn.

Het Hooggerechtshof van New York ondersteunt zondagswetten door te verklaren, dat christendom de gevestigde godsdienst van de staat is. Dit is gebaseerd op de uitspraak van de opperrechter Kent, waar ik eerder op wees, die een wet uit de kolonie citeerde, die verklaarde dat "de ontwijding van Gods dag het grote schandaal van het christelijk geloof was". Die uitspraak van rechter Kent

heeft het christendom tot de gevestigde godsdienst van de staat New York gemaakt. Hij verwees daarbij naar de pauselijke instellingen van het moderne Europa en de heidense volken van de oudheid. Dit bewijst weer dat zondagswetten behoren tot de gevestigde godsdienst en bij een vereniging van kerk en staat, die hun basis vinden in pauselijke en in heidense instellingen. In elk wetboek in Amerika, bijna zonder uitzondering, worden zondagswetten gevonden onder de kop van “vergrijpen tegen de godsdienst” of “vergrijpen tegen God en godsdienst”. Dit stamt uit de koloniale wetgeving, waar elke kolonie van zichzelf geloofde, dat zij de speciale wachter van God en van een bepaalde godsdienst waren.

Maar volgens de woorden van Christus, heeft de burgerlijke macht niets van doen met God of godsdienst. Noch met overtredingen tegen God of godsdienst. Godsdienst wordt door Webster gedefinieerd (De Amerikaanse Van Dale) als “de erkenning van God als voorwerp van aanbidding liefde en gehoorzaamheid”. Een andere definitie gegeven door de Nationale Hervormings Beweging luidt als volgt: “Iemands persoonlijke relatie van geloof en gehoorzaamheid aan God”. **De burgerlijke macht heeft niets te maken met iemands persoonlijke relatie van geloof en gehoorzaamheid aan God.** Als hij geen geloof heeft, en geen pretenties heeft om God te aanbidden, heeft de burgerlijke regering ,daar niets mee te maken, zolang de man zichzelf burgerlijk gedraagt. **Ook heeft de burgerlijke regering niets te maken met overtredingen tegen God.** De Here kan daar zelf voor zorgen. **Een mens is alleen tegenover God verantwoordelijk voor de overtredingen die hij heeft begaan tegenover God.** Het is niet de taak van de burgerlijke overheid om een godsdienst te vestigen, en overtredingen tegenover de godsdienst te plaatsen in de sfeer van de misdaad. **Het is ook niet de taak van de overheid om zich in de plaats van God te stellen,** en te verklaren, dat een overtreding tegen de idee van een Godsregering een overtreding tegen God is. Hoe kan de burgerlijke overheid nu weten of een handeling een overtreding tegen God is of niet? Het is een feit dat als men zondagswetten onderzoekt in het licht van de waarheid, of van het recht of van de wet dan blijkt dat zij onlosmakelijk verbonden zijn met een vestiging van de godsdienst, en onafscheidelijk met een vereniging van kerk en staat.

Dit wordt verder aangetoond, als men een korte blik werpt op het Britse systeem, zoals weergegeven door Blackstone in zijn hoofdstuk over “overtredingen tegen God en godsdienst”. “Ontheiliging van Gods dag” wordt daar gelijkgesteld aan termen als “afvalligheid” en “ketterij”, “het beschimpen van de voorschriften van de kerk”, “het niet overeenstemmen met de eredienst van de kerk”, “hekserij”, “bezwering”, “toverij”, “godsdienstige zwendel, zoals het vals voorgeven dat men een opdracht uit de hemel ontvangen heeft”, “echtbreuk als een kerkelijke vergrijp, te bestraffen door een godsdienstige rechtbank en het door elkaar halen van godsdienstige en burgerlijke aangelegenheden, bijv. de bestraffing van dronkenschap als een overtreding tegenover God en godsdienst. In deze rij horen de zondagswetten ook thuis. De straf voor afvalligheid was, eerst, de dood door verbranding, dit hield na een poosje op. Daarna was de straf daarvoor “dat bij de eerste overtreding, de overtreder uitgesloten zou worden van een ambt of een vertrouwenspositie”.

De Amerikaanse grondwet bracht de genadeslag toe aan deze wettelijke onzin door de clause, die verklaarde dat er “nooit een godsdienstige toets zal worden gevraagd als kwalificatie voor een ambt of een openbare vertrouwenspositie onder deze regering”. En in het eerste amendement op de grondwet van de Verenigde Staten, distantieerde deze regering zich volledig van het hele systeem van overtredingen tegen God en godsdienst, dat door de Britse regering, de koloniën en zelfs door vele staten overeind wordt gehouden, en wat karakteristiek is van alle kerk – en – staat regeringen – regeringen die staatsgodsdiensten maken – door te verklaren dat “het Congres geen wet zal maken om een godsdienst te vestigen, of die de vrije uitoefening van de godsdienst zal hinderen”. Dit is een gezond Amerikaans beginsel en stemt overeen met de woorden van Jezus Christus. En er zouden in de hele natie inspanningen moeten worden gedaan, om alle wetten, de wetgevende macht en de rechtspraak in overeenstemming te brengen met die van de nationale grondwet. Maar in plaats dat zij dat doen, en zo de hele natie een wezenlijke stap dichterbij de vrijheid,

verlichting en vooruitgang te brengen, doen deze mensen hun best om het hele nationale systeem van wetten op het niveau te brengen van de Staten en die hebben het niveau van de kolonieën, en dat is het niveau van het Britse systeem, en dat is het niveau van het heidendom onder een christelijke dekmantel. Dr. Elliot citeerde vandaag ter ondersteuning van de zondagswetten Edgar, Athelstan en Alfred. Om zeker te zijn! En voor hetzelfde geld kan hij deze en vele andere uit de donkere middeleeuwen citeren ter ondersteuning van de tienden aan de geestelijkheid, het overwicht van de monniken in burgerlijke aangelegenheden de "heilige zalving" van de koningen door de paus, en voor elk onderdeel dat bij het pauselijk systeem hoort. Hij kan ter ondersteuning van de zondagswetten nog verder terug gaan. Hij kan terug gaan tot de tijd van Theodosius en Constantijn. Hij zal ontdekken net als ieder ander die dat bestudeert dat Constantijn als de Pontifex Maximus van het oud heidense systeem, de onbegrensde volmacht had, om heilige dagen vast te stellen; en hij zal ontdekken dat Constantijn op grond daarvan de eerste zondagswet aller tijden opstelde, ter ere van de eerbiedwaardige dag van de zon, wiens speciale aanbieder hij was, en ook dat hij als "buitengewoon bisschop", door de zondagswetten ambitieuze bisschoppen in de kaart speelde door hen op die wijze het gebruik van de staatsmacht verleende om deze macht te gebruiken ter bevordering van hun eigen doeleinden om mensen te dwingen om hun decreten te aanvaarden en zich te onderwerpen aan de uitspraken van de kerk.

Constantijn werd buitengewoon bisschop door zijn politiek getinte bekering tot een politiek gezind christendom. Hij (Elliott) en al de andere zullen ontdekken dat dit de letterlijke waarheid is over het ontstaan van de zondagswetten. Dit alles wordt ondersteunt door een heleboel bewijsmateriaal van onbetwistbaar gezag. Een zo eminente geestelijke als Dean Stanley verklaart letterlijk dat de instandhouding van de oude heidense naam "**dies solis**" of zondag voor de wekelijkse christelijke feestdag "terug te voeren is op de vereniging van christelijke en heidense sentimenten waarmee de eerste dag van de week aanbevolen werd door Constantijn aan al zijn onderdanen. En dat waren heidenen zowel als christenen. Hen beval hij de eerbiedwaardige dag der zon aan... Het was zijn methode om de elkaar bestrijdende godsdiensten in het keizerrijk te verenigen in één algemene instelling". Tot zover Dean Stanley.

Dezelfde methode om het heidendom met het christendom te verbinden werd door zijn keizerlijke munten duidelijk gemaakt, die op de ene kant de naam van christus hadden staan, en op de andere kant de figuur van de zonnegod, met de inscriptie "de onoverwinnelijke zon". Deze verbinding van heidense en christelijke ideeën, en praktijken, heeft het pausdom gemaakt, **de vereniging van kerk en staat**, en het verwarren van burgerlijke en godsdienstige zaken, waaruit met uitzondering van de regering van de Verenigde Staten, de naties zichzelf nog niet hebben bevrijdt. Dit is, mijnheer de Voorzitter, het gezag en de enige autoriteit voor de zondagswetten. De zondag heeft geen burgerlijke basis, en het heeft er nooit een gehad ook.

En de enige basis die het heeft, of ooit heeft gehad als godsdienstige wet, is in die vermenging van heidendom en christendom, die het pausdom heeft doen ontstaan, met alles wat het is, en was. Dr. Johnson beriep zich vandaag op het vierde gebod, om de zondag en het grondbeginsel voor deze wetgeving te rechtvaardigen. De "Amerikaanse Sabbath Unie die nu een vergadering heeft in deze stad, en die zich voor de doorvoering van dit wetsvoorstel inzetten verklaart, dat de basis voor hun hele beweging, het vierde gebod is. Het is juist om zich de vraag te stellen welk gezag ligt er in het vierde gebod voor een zondagswet? Omdat wij hier bezig zijn met wetgeving en wetten, zal ik het benaderen vanuit het standpunt van de wet. Veronderstel dat dit wetsvoorstel wet geworden is, en de gerechtshoven verklaren het vierde gebod door hun uitspraken op dit gebod te baseren. Een gerechtshof wordt door bepaalde vaststaande regels geleid in hun behandeling van de wet. Wat zou op grond van deze regels de rechterlijke uitleg zijn bij een wet die gebaseerd is op het vierde gebod?

1. Wat een hof moet doen, is een wet uit te leggen zoals hij geschreven is.

Het vierde gebod zoals geschreven luidt als volgt.

"Gedenk de Sabbatdag dat gij die heiligt; zes dagen zult gij arbeiden en al uw werk doen; maar op de zevende dag is de Sabbat van de Here, uw God; dan zult gij geen werk doen, gij noch uw zoon, noch uw dochter, noch uw dienstknecht, noch uw dienstmaagd, noch uw vee, noch de vreemdeling die in uw steden woont; want in zes dagen heeft de Here de hemel en de aarde gemaakt, de zee en al wat daar in is, en Hij rustte op de zevende dag; daarom zegende de Here de Sabbatdag en heiligde die". (Ex 20:8-11)

Dat gebod zoals het geschreven is zegt: "De zevende dag is de Sabbat". Hieruit volgt logischerwijs, dat de eerste dag van de week, zoals verklaart in de wet, en zoals hij door deze mensen verlangd wordt, volkomen uitgesloten is. Maar als iemand heel onschuldig zou vragen; de zevende dag van wat? Dan heeft het gebod daar zelf een duidelijk antwoord op. Het is de dag waarop de Here van zijn scheppingswerk ruste. Dit werk omvatte zes dagen, en op de zevende dag rustte hij, en alleen op grond daarvan, zoals Dr. Johnson heeft gezegd, berust de wekelijkse tijdsindeling. Omdat die zeven dagen de eerste wekelijkse tijdsindeling inhielden, was de zevende van die week, en betekent dat de zevende dag die in het gebod vastgelegd is. Dit wordt door de hele schrift ondersteund. Het nieuwe testament verklaart zelf, dat de sabbat voorbijgegaan is, voordat de eerste dag van de week komt. Marcus 16:1,2 zegt:-

En toen de sabbat voorbij was, kochten Maria van Magdala en Maria (de moeder) van Jacobus, en Salome specerijen om Hem te gaan zalven. En zeer vroeg, op de eerste dag van de week gingen zij naar het graf, toen de zon opging.

Deze, hier in de Schrift genoemde mensen kwamen zeer vroeg in de morgen, op de eerste dag naar het graf. De Sabbat was al voorbij. Dit wetsvoorstel om een nationale zondagswet dat hier ter discussie staat, heeft de bedoeling, de godsdienstige heiliging van de Sabbat, op de eerste dag der week veilig te stellen, maar iets van dien aard kan eenvoudig niet want de sabbat is, in overeenstemming met de schrift, al voorbij, voordat de eerste dag van de week begint. Het doet er niet toe hoe vroeg mensen de eerste dag en zijn heiliging beginnen, zij zullen altijd te laat zijn om de Sabbat daarin te vinden. Want door het woord van de Here, is die voorbij, voordat de eerste dag van de week begint. Dit wordt nog duidelijker gemaakt als dat, soms nog nodig mocht zijn door de woorden in Lucas 23:56 en 24:1, die zeggen:-

“En toen zij teruggekeerd waren, maakten zij mirre gereed. En op de Sabbat rustten zij naar het gebod, maar op de eerste dag der week gingen zij reeds vroeg in de morgenstond met de specerijen die zij gereed gemaakt. hadden naar het graf”.

Hier wordt duidelijk gemaakt, dat enkele mensen, “naar het gebod” d.w.z. in overeenstemming met het gebod, op de sabbat rustten, en daarna op de eerste dag van de week deden, wat zij op de sabbatdag niet doen wilden. Dit bewijst overtuigend, dat de Sabbat, in overeenstemming met het gebod, dat deze mensen citeren en welke de gerechtshoven uit moeten leggen, als dit een wet wordt, - dit bewijst, dat de sabbatdag de dag is, voor de eerste dag van de week, en daardoor

kristalhelder laat zien, dat de zevende dag, die genoemd wordt in het gebod, niets anders is, dan de zevende dag van de week. Daarom zullen, als de gerechtshoven, in de interpretatie van deze wet als de basis van de zondagswet verklaren dat deze wet is geschreven, door het duidelijke woord van God, **dan zullen zij moeten verklaren, dat de zevende dag van de week de Sabbat is, en niet de eerste dag.**

2. “In alle gerechtelijke gevallen moeten de bedoelingen van de wetgever bekrachtigd worden”.

Wat is de bedoeling van de Wetgever toen het vierde gebod werd gegeven? Liet de Wetgever in wat voor een opzicht ook, zijn bedoelingen zien? Ja, Hij deed dat. Toen de Here deze wet op de Sinai gaf, gaf Hij dit niet aan de mensen om deze wet te interpreteren zoals hen dat het beste uitkwam, of het überhaupt uit te leggen. Door drie speciale daden, elke week, en dit gedurende bijna veertig jaar, liet hij Zijn bedoelingen van de wet zien. Het volk Israël werd gedurende veertig jaar in de woestijn gevoed met manna. Maar op de zevende dag viel er nooit manna. Maar op de zesde dag van de week, was er een dubbel portie, en datgene wat op die dag werd vergaderd, was de zevende dag ook nog goed. Iets wat op een andere dag van de week niet het geval was, en het was ook niet mogelijk om dat goed te houden.

Door deze daad liet de Wetgever zijn bedoelingen duidelijk zien, wat betreft het houden van de dag die genoemd wordt, op de voorgestelde dag; en doordat hij dit zo'n lange tijd gecontinueerd heeft, maakte hij het volkomen onmogelijk, dat Zijn bedoelingen niet goed zouden worden begrepen.

Dus, als de gerechtshoven van de Verenigde Staten ooit een onpartijdig onderzoek instellen naar het vierde gebod, wat door deze mensen als het fundament en het gezag voor hun beweging wordt gezien, dan moet in overeenstemming met deze rechtsregel, de zevende dag van de week tot Sabbat worden verklaard, en niet de eerste dag.

3. “Als de woorden helder en duidelijk zijn in een geschreven wet dan betekent dat het einde van alle uitleg, dan moeten deze opgevolgd worden”.

Zijn de woorden van het vierde gebod duidelijk uitgedrukt? Ja, dat zijn ze! Er is geen enkel dubbelzinnig of onduidelijk woord in het gebod.

Volgens deze regel moet als er zich een vraag van rechtsinterpretatie voordoet in de gerechtshoven van de Verenigde Staten, de Sabbat aangemerkt worden als de zevende dag van de week en niet de zondag. Dat is alles wat een gerechtshof op dit punt zeggen kan.

Daarom is de conclusie van de hele zaak tot dusverre dat, als onze gerechtshoven onpartijdige gerechtshoven willen blijven, die geleid worden door de gevestigde regels voor de interpretatie van de wet, kunnen ze nooit een wet staande houden die de viering van de sabbat afdwingt op de eerste dag van de week. En juist hier komt een nieuw element op in het gerechtshof, en dat is het theologische. Juist hier komen de theologen binnen en verklaren dat de bedoeling van het vierde gebod veranderd is, en in plaats van de vraag van dat

gebod om de zevende dag te houden als herdenking van de schepping, vraagt deze om de eerste dag van de week te houden als herdenking van de opstanding van Christus. Om dit te kunnen, verklaren zij eerst dat het zinsgedeelte, "de zevende dag" in het gebod onbepaald is; dat het niet de heiliging van een bepaalde dag voorschrijft, maar één van de zeven dagen. Maar zulk een uitlegging is niet alleen een duidelijke overtreding van de vastgestelde regels voor een uitleg van een wet, maar zij houdt ook in een greep naar de macht die hun nooit toegestaan mag worden. Laten wij terwille van het argument eens aannemen dat deze phrase in het gebod onbepaald is dan moet de Here dit met opzet onbepaald gemaakt hebben. Maar de schrift zegt toen Hij deze woorden gesproken had, voegde hij er niets meer aan toe. Hij had niets meer over dat onderwerp te zeggen. Dat wat hij toen zei, was definitief. En als deze wet onbepaald was, dan bedoelde hij dat ook zo, en niemand anders dan de Heer zelf kan, of heeft het recht om bepaald te maken. Maar de theologen, net zo snel als ze het onbepaald maken, om te ontsnappen aan de wet die hem gebiedt om de Sabbat te vieren, maken ze het weer bepaald om te gebieden om de eerste dag van de week te heiligen. Dus logischerwijs, als ze deze wet bepaald maken, door te verklaren dat God het onbepaald heeft opgemaakt, kennen zij zichzelf de macht en het voorrecht toe om het bepaald te verklaren, wat de Here onbepaald heeft gelaten, en daardoor stellen zij zich boven God.

Tot zover over de theologische veronderstellingen. Zulk een handelwijze is niet alleen een theologische aanmatiging van almacht, maar op grond van de wet is het een verkrachting van de regel die verklaart dat-

4."Geen gedwongen of onnatuurlijke uitleg gegeven mag worden aan de woorden van de wet".

Beweren dat de phrase "de zevende dag" in dat gebod onbepaald is, en zeggen, daar wordt één dag van de zeven bedoelt, en niet een zevende dag in het bijzonder mee bedoelt, is niets anders dan een gedwongen of onnatuurlijke uitleg van de taal, niet alleen van het gebod zelf, maar van alle taal van de Schrift te aanzien van het onderwerp gebod.

Als dan ook nog door zulk een gebod de heiliging van de eerste dag van de week ter herdenking van de opstanding ondersteund wordt, dan onderwerpt men het niet alleen aan een gedwongen, onnatuurlijke uitleg, maar dan is het een regelrechte verkrachting van die andere regel van de wet die verklaart dat.-

5. "Een grondwet (of een statuut) mag niet de ene keer dit betekenen en een volgende keer als de omstandigheden gewijzigd zijn, dat een andere regel wenselijk zou zijn.... De bedoeling van een wet (of een statuut) staat vast, als zij aangenomen wordt, en zij is op geen enkel later tijdstip anders als voorheen, als een hof de gelegenheid heeft zich daarover uit te spreken".

Zoals ik duidelijk heb bewezen, was de betekenis van het vierde gebod toen het gegeven werd, dat de zevende dag van de week geheiligd moest worden, om reden dat God op die dag rustte van zijn scheppingswerk, en die dag zegende en heiligde. De Sabbatdag werd daarom ingesteld voor de mens had gezondigd, en voordat de opstanding van Christus nodig was. Als de mens nooit gezondigd had, zou de dag geheiligd zijn, om de reden waarom hij werd gegeven, als herdenking

van de rust van de Schepper van zijn scheppingswerk. Dat was de bedoeling van het gebod toen het gebod gegeven werd, en dat moet zijn bedoeling blijven zolang het gebod voortbestaat. En wat deze regel betreft, het kan nooit de bedoeling zijn dat dit iets anders gaat betekenen; ook voor de theologen die het anders zouden wensen, als de omstandigheden ten aanzien van de opstanding dit schijnbaar zouden verlangen.

Hier komt heel duidelijk de vraag naar boven of de gerechtshoven en het Congres van de Verenigde Staten op de wensen van de theologen zullen ingaan en, in overtreding van de regels van de wet stappen ondernemen om de wet van God een betekenis te geven die het nooit heeft gehad? In verband met dit verzoek dat is gedaan door theologen, zijn de woorden van Rechter Cooley - "Constitutional Limitations" p. 67- het waard om door het Congres, en door de rechters van de gerechtshoven van de Verenigde Staten om in overweging genomen te worden. Hij zegt:-

“Een gerechtshof of de wetgever die zich door een verandering van de openbare mening beïnvloeden laat, waarin zij van een geschreven wet een uitleg geven, die de bedoelingen van zijn makers niet rechtvaardigt, wordt met recht lichtzinnige veronachtzaming van de ambtseed en de openbare plicht ten laste gelegd”.

De theologen hebben het vierde gebod een uitleg gegeven die op geen enkele wijze met de bedoeling van de Auteur van het gebod overeenkomt. Zij komen tot de Nationale wetgever en verlangen van hem dat hij zich door deze theologische mening laat beïnvloeden, door deze geschreven grondwet van de regering van God een uitleg te geven die door de Maker van deze wet nooit is bedoeld. Zoals Rechter Cooley zei, als er iets van dien aard ten aanzien van een menselijke wet of aards statuut werd gedaan, was dat met recht een lichtzinnige veronachtzaming van de ambtseed en de openbare plicht. Maar als dit waar is, in zaken die volkomen menselijk en aards zijn, wat moeten we dan denken over dingen die refereren met de goddelijke wetgeving en de hemelse wet?

Zal de nationale wetgever zich door deze theologische mening laten beïnvloeden om stappen te nemen ten aanzien van de grondwet en wetten van de levende God, die als ze zouden worden ondernomen tegenover menselijke wetten een lichtzinnige veronachtzaming van de ambtseed en de openbare plicht zouden betekenen? Ik vraag niet alleen, is de nationale wetgever hier klaar voor? Maar is zij ook klaar om de gerechtshoven van de Verenigde Staten te gebiedten om strafmaatregelen uit te voeren die in tegenstelling zijn tot de duidelijkste principes van elke regel voor de uitlegging van een wet? Is de nationale

wetgever klaar om de stap te nemen die alle gerechtshoven om zal keren tot theologische gerechtshoven? Want zoiets zou het enige effect zijn op de inwerkingtreding van zulk een wet als hier word gevraagd door de theologen. Want als de wet moet worden geïnterpreteerd door de rechter op grond daarvan waarop de wet van kracht is geworden, zal de eerste dag van de week als de sabbat nooit kunnen worden ondersteund door de regels van de wet, of door de regels over de interpretatie vastgelegd in de wet. De enige manier waarop deze kan bestaan, is door de principes vastgelegd door de theologen en door theologische spitsvondigheden, in het totaal negeren van de regels van de wet,

en het effect daarvan kan alleen maar zijn dat onze gerechtshoven worden omgeturnd tot theologische hoven.

Meer nog dan dit, de Schrift laat helder en logisch zien, dat de zevende dag, Gods dag is. De uitdrukking, "de dag des Heren, wordt maar een keer gebruikt in de Bijbel en wel in Openb. 1:10, waar gezegd wordt: "Ik kwam in vervoering des Geestes op de dag des Heren". Maar die tekst zegt niet welke dag van de week, de dag des Heren is. Andere teksten in de Bijbel, spreken over dit onderwerp op zulk een logische wijze, om te laten zien welke dag er wordt bedoelt met de uitdrukking "de dag des Heren". God zelf zei: "Alzo is de Zoon des mensen Heer ook over de Sabbat". Marcus 2:28.

De Heer zei ook: "De zevende dag is de Sabbat". Hier. zijn twee kristalheldere uitspraken van de Schrift die de basis mogen vormen van een sluitrede dus:-

Ten eerste: De Zoon des mensen is heer over de sabbat. Ten tweede: De zevende dag is de sabbat.

De enige conclusie die ooit kan worden getrokken uit deze twee bovengenoemde uitspraken is,-

Daarom, is de Zoon des mensen Heer over de zevende dag.

Deze conclusie is net zo helder als deze twee schriftgedeelten zijn, en deze twee schriftgedeelten zijn zo helder en duidelijk over dat onderwerp als er ooit gedeelten kunnen worden gemaakt. Om een andere sluitrede te vormen waarin de bovenstaande conclusie de tweede is, hebben we dit:-

Ten eerste: Welke dag het ook is waarvan de Zoon des mensen Heer is, dat is des Heren dag.

Ten tweede: De Zoon des mensen is Heer over de zevende dag. Hieruit volgt: De dag des Heren is de zevende dag.

Deze logica is onweerlegbaar; deze conclusie is net zo waar als de Schrift zelf. Daarom zullen de rechters, zo zeker als zij zich zullen bezig houden met de uitleg van een wet met betrekking tot de bekrachtiging van de viering van de dag des Heren, als zij zich gaan afvragen welke dag de dag des Heren is, logischer wijze oog in oog staan met het feit dat het woord des Heren zelf verklaard dat de zevende dag, de dag des Heren is en niet de eerste dag.

Maar zal er misschien tegengeworpen worden dat de rechter zich niet moet inlaten met het interpreteren van de Schrift. De rechter moet de wet interpreteren zoals die gegeven is, en zoals die geschreven is. En zoals de wet gegeven is, zegt die dat de eerste dag van de week Gods dag is, en dat is tot net zover hoe de rechtbank kan gaan. Veronderstel dat deze wet aangenomen wordt, dan plaatst de Regering van de Verenigde Staten zich op de plaats waardoor het een instelling aanneemt als door God gegeven, en die haar heiliging afdwingt, van een wet die God niet heeft gegeven, maar die in een totale tegenstelling staat met het duidelijke woord van God t.a.v. het onderwerp van deze wet en zijn naleving.

Een van deze alternatieven moet de regering van de Verenigde Staten noodgedwongen nemen, als een van deze wetsvoorstellen wet zal worden. De regering moet de gezaghebbende uitlegger van de Schrift worden voor al de burgers of anders moet het zichzelf in de plaats van God stellen en op gezaghebbende wijze verklaren dat vieringen die door de staat vastgesteld zijn als zijnde van de Here, hoewel het woord van God uitdrukkelijk verklaard dat zij niet van de Here zijn. Is de regering van de Verenigde Staten bereid om een van deze posities in te nemen. Is het Congres van de Verenigde Staten bereid om de regering van de Verenigde Staten te dwingen om een van deze posities in te nemen?

Het innemen van een van deze posities door de regering zou niets anders zijn voor deze verlichte natie, in deze periode van de negentiende eeuw, dan de plaats innemen van die regeringen in de middeleeuwen die de leer en de definities van de theologen afdwongen, en de wil uitvoerden van een willekeurige en despotische kerk.

Dus, van welke kant dit onderwerp van de zondagswetten ook wordt bekeken, het is volkomen duidelijk dat met uitzondering van het pausdom er geen enkel gezag is voor zondagswetten, en ook niet voor zondagsviering, en dat het enige effect wat een zondagswet ooit zal hebben boos is en dat voortdurend. Laat het Congres nu en voor altijd vastbesloten weigeren om iets daarmee te maken te hebben in wat voor een opzicht dan ook. En laat alle mensen in plaats van een beweging te ondersteunen, die de nationale wetgeving op een niveau wil brengen van de (afzonderlijke) staten, alle krachten bundelen om de wetgeving op dat niveau te brengen waarop het zo begrensd zal zijn, als de macht van het Congres begrensd is door de verklaringen van de Nationale Grondwet, die "geen wet zal toestaan dat er een wet voor de vestiging van een godsdienst, of die de vrije uitoefening van een godsdienst verhindert".

Nu in naam van de grondwet de wet, van de zedenwet en de burgerlijke wet, in naam van de vooruitgang en verlichting, in naam van de rede en de openbaring van Jezus Christus, vraag ik ernstig waarom zouden mensen van zulk een natie als deze, levend onder zulk een grondwet als onze nationale grondwet, vragen om terug te gaan naar het pauselijke systeem van de donkere middeleeuwen, want dat alleen is het onvermijdelijke gevolg van het verdorven systeem dat verwekt werd in zonde – “de mens der zonde” - en wat voortgebracht werd in ongerechtigheid, - “de verborgenheid der ongerechtigheid” - in de dagen van Constantijn? Waarom zouden zulke mensen als deze, levend onder de beste grondwet en de meest verlichte invloeden van alle eeuwen vragen om herstel van het verdorven systeem, dat karakteristiek was voor de Middeleeuwen?

Nee, Sir; de nobele mannen die hun leven, hun vermogen, en hun heilige eer verpand hebben, toen zij onze grondwet opstelden scheidten onze natie, zoals zij veronderstelden, voor altijd van de verdorven invloeden van de kerk-staat systemen van de kolonies, Engeland en van alle andere naties van alle tijden. En onder deze grondwet, in echte vrijheid, civiel en godsdienst, in echte onvervalste verlichting en vooruitgang, stond deze natie al honderd jaar met recht als de lichtende ster van de wereld voorop. Laat deze geweldige natie altijd vooruit kijken en nooit achteruit; laat zij haar ereplaats voor alle naties behouden; en

God beware ons ervoor dat door zulk een voorstel als nu door een zondagswet, deze geweldige natie weer terug zal brengen van haar hoge plaats, tot het volgen van het pauselijke spoor.

Mijne heren, er is geen ander argument nodig om te laten zien dat de zondagswetten van alle staten, en de beslissingen van het Hooggerechtshof die hen veroordeelt, totaal verkeerd zijn, en voortkomend uit het pauselijke principe van kerk en staat en die ondersteund worden door het evenzeer on-Amerikaanse principe van de almacht van de wetgevende macht. Zij staan loodrecht op Amerikaanse beginselen.

Zondagswetten konden zich niet en zullen zich nooit op andere beginselen kunnen baseren. En dit kan alleen maar worden gezegd als eindconclusie van al deze discussies. Er is geen plaats in het recht en rechterlijk, of zelfs maat in raadzaamheid, voor zondagswetten of dag des Heren wetten, of Sabbatswetten onder **GEEN ENKELE REGERING OP DEZE AARDE.**